

திருமூல
23633094 - 23631794

அரசு அங்கீகாரப் பேரவை திட்டம் - I
ஓய்வு நிலை விதிமுறை மன்றம்

கலைஞர்
நெடுஞ்செழியர்
ஏந்தும்போனா
ஒந்துமதம்

வானக்கி பதிப்பகம்

பொருளடக்கம்

நோக்கம்	9
1. தறவு	14
2. ஆசை	21
3. துங்பம் ஒரு சோதனை	27
4. பாவஸம், புண்ணியபாம்	32
5. மறுபடியும் பாவம் புண்ணியபாம்	40
6. புண்ணியம் திரும்ப வரும்	46
7. விதிப்பாடு பயணம்	51
8. ஆணவம்	60
9. தரய் — ஒரு விளக்கம்	67
10. மங்கல வழக்ஞுகள்	73
11. கல்வாணாதும் — புல்வாணாதும்	79
12. நல்ல மணவி	85
13. நல்ல நண்பன்	93
14. கீதயில் மனித மனம்	98
15. உயர்ந்தோர் மரணம்	104
16. கண்ணனை நினைப்பவர் சொன்னது பலிக்கும்	109
17. பூர்வ ஐதாங்கம்	115
18. பிற மதங்கள்	125
19. சமதர்யம்	129
20. குட்டி தேவதைகள்	135
21. உவவும் ஆவிகள்	142
22. சோதனையும் வேதனையும்	149
23. ஒரு குழுதமும் பதிலும்	155
24. பாவிகளே பிரார்த்தியுங்கள்	163

நோக்கம்

என் இனிய நண்பர்களே,

இந்து மதத்திற்குப் புதிய பிரசாரங்கள் தேவையில்லை.

ஏற்கெனவே உள்ள பிரசாரகர்கள், உபன்யாசகர்கள் யாரும் சக்தி குறைந்தவர்களால்லர்.

சொல்லப் போனால், அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட விஷயங்களையே, நான் இப்போது எழுதப் போகிறேன்.

ஆகவே, 'புதிய பிரசாரகன் கிளம்பி இருக்கிறான்' என்ற முறையில், இந்தத் தொடர் கட்டுரையை யாரும் அனுகூத் தேவையில்லை.

நான் நாத்திகணாக இருந்தது, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளே!

அதுவும், நாத்திகத்திற்கு ஒரு போலித்தனமான மரியாதை கிடைக்கத் தொடங்கிய இடைக்காலத்திலேயே!

நான் எப்படி ஆக்திகணாவேன்?

கடவுளையும், புராணங்களையும் கேவி செய்வதற்காகக் கந்தபூராணம், பெரியபூராணம், கம்பனின் ராமகாதை, திருவாசகம், திருப்பாவை, திருவெம்பாவை, அதை உள்ளிட்ட நாலாயிர தில்யப் பிரபந்தம், வில்லிபாரதம் அணைத்தையும் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், கம்பணை விமரிசித்து, 'கம்பரசம்' எழுதியதற்குப் பின் அதன் எதிரொலியாகவே எனக்கு இந்த ஆசை தோன்றிற்று.

படித்தேன்; பல பாடல்களை மனங்ம் செய்தேன். விளைவு?

கம்பணைப் படிக்கப் படிக்க நான் கம்பனுக்கு அடிமையாவேன்.

புராணங்களிலுள்ள தத்துவங்களைப் படிக்கப் படிக்க நான் கடவுளுக்கு அடிமையாவேன்.

நாத்திகவாதம் என்பது அரசியல் நோக்கம் கொண்டது என்பதையும், உள் மனத்தின் உண்மையான உணர்ச்சி அல்ல என்பதையும் உணர்ந்தேன்.

மேலும் மேலும் கம்பளைப் படித்தேன்; கடவுளைப் படித்தேன்!

என் சிறுகள் விரிந்தன; சொற்கள் எழுந்தன; பொருள்கள் மலர்ந்தன; காண்கின்ற காட்சிகளைவல்லாம் கவிதையிலேயே தோன்றின.

புரட்சி என்கிற பேரில் குருட்டுத்தனமான நாத்திக மனப்போக்குத் தொடர்ந்திருந்தால், எனது எழுத்துக்கள் சுருங்கி, கருத்துக்கள் சுருங்கி, என் பெயரும் சுருங்கி யிருக்கும்.

ரஷ்ய மக்களுக்கு நாத்திகவாதம் பொருத்தமாக இருக்கவாம். அவர்களது முதாதையர்கள் ஆக்கி வைத்த மதங்களில், இந்து மதத்தில் உள்ளது போல் இவ்வளவு ஆழந்த தத்துவங்கள் இல்லை. அருமையான கவிதைக் கலைகளில்லை.

'வாழ்க்கையில் நீ எந்தச் சாலையில் போனாலும் சரி, எதிர்ப்படும் மகிழ்ச்சியிலோ துன்பத்திலோ நீ இறைவனின் எதிரொலியைக் கேட்கிறாய். அந்த எதிரொலியில் இந்து மதத்தின் சாரத்தைக் காண்கிறாய்!'

ஒருவன் சராசரி மனிதனாயினும் சரி, தலைமை வகிக்கும் மனிதனாயினும் சரி, ஒரு கட்டத்தில், உள்ளூர் இறைவனை நம்பத் தொடங்குகிறான்.

அந்த நம்பிக்கையின் தொடர்ச்சியாக, ஏதாவதோரு இந்துமதக் கடை அவன் நினைவுக்கு வருகிறது. 'அண்ணறக்குச் சொன்னது சரியாய்ப் போய்விட்டது' என்று மனத்திற்குள்ளேயே கூறிக் கொள்கிறான்.

நாத்திக வாதத்தில் பணம் கிடைப்பதால், ஒரு சிலர் மட்டுமே, தங்களை 'இங்க்ஸாலின் மாப்பிள்ளை' களாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், சமுதாயத்தை ஏமாற்றாத எந்தச் சராசரி மனிதனும், இந்துமதத் தத்துவத்தை விட்டு விலகிச் செல்ல முடியாது.

அவன் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், அவன் போகும்சாலை, இந்துமதம் போட்ட சாலையாகத் தான் இருக்கும்.

'தெய்வ தண்டனை' என்று இந்து மதம் சொல்கிறதே, அதை நானே பலமுறை கண்ணென்றிருக்கிறேன்.

சிறு வயதில் நான் வேலையில்லாமல் அவைந்த போது, ஒருவர் ஒரு மோசமான வேலையைச் சொல்லி, கேலியாக, "அந்த வேலைக்குப் போகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

'அதற்குத்தானா நாம் வாயக்கு' என்றெண்ணிய நான் அழுதுவிட்டேன்.

என்ன ஆச்சர்யம்!

சில ஆண்டுகளில், அதே வேலைக்கு அவருடைய மகன் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நான் இதோ உங்கள் மதத்தில் நிற்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஓர் அதிகாரியின் மனைவியோடு கள்ள நட்பு வைத்திருந்தார். தன் மனைவியைப் பற்றி மட்டும் அவர் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார். ஆனால், அவருடைய நல்ல மனைவி கூடச் சில ஆண்டுகளில் வேறு ஒருவரோடு கள்ள நட்புக் கொண்டார்.

அந்த மனிதர் நிம்மதியின்றி அழுதார்; அவைந்தார்.

அவரை நான் சந்தித்தபோது, என் நினைவுக்கு வந்தது இந்து மதம்!

நான் படமெடுத்தபோது, என் பங்காளி ஒருவருக்குக் கையெழுத்துப் போடும் உரிமை கொடுத்திருந்தேன்.

அவர், தமக்கு வேண்டிய ஒருவரிடம் ரூயாயிரம் ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு, என் கம்பெனி லெட்டர் பேப்பரில், வெறும் பேப்பரில், கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்து விட்டார்.

அவர், அதை அறுபதாயிரம் ரூபாய்க்குப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு என்னை மிரட்டினார்.

இரண்டு வருட காலங்கள் நான் நிம்மதி யில்லாமல் இருந்தேன்.

இரவில் தீஸர் திடீரென்று விழிப்பு வரும். 'கண்ணா கண்ணா!' என்று அழுவேன்.

அந்தப் 'பினாமி' நபர், ஒரு கம்பெனி ஆரம்பித்தார். அந்தக் கம்பெனியின் உபயோகத்திற்காக, அவசரமாக ஒரு வெறும் பேப்பரில் கையெழுத்துப் போட்டு, கம்பெனி மாணேஜரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

அந்த மாணேஜருக்கும், அவருக்கும் ஒரு நாள் சண்டை வந்தது.

அந்த மாணேஜருக்கு, நான் ஏமாற்றப்பட்ட விதம் தெரியும்.

ஆகவே, ஒருநாள், அதிகாலையில் அந்தப் பேப்பரைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுத்தார்.

நான் அதிலே எழுபத்தையாயிரத்துக்குப் பூர்த்தி செய்து, அவரைக் கூப்பிட்டுக் காட்டினேன்.

பினாமி நபர் என் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினார்.

பிறகு இரண்டு பேருமே இரண்டு பேப்பர் கண்ணயும் கிழித்துப் போட்டுவிட்டோம்.

அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது இந்துமதம்!

என் வாழ்வில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு எதிரொலி யிலும், நான் அடிக்கடி சொல்வது 'நம் மூதாதையர்கள் முட்டாள்களால்ல' என்பதே.

ஆலமரம் போல் தழைத்துக் குலுங்கி நிற்கும் இந்து மதம், உன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும், ஒவ்வொரு விநாடியையும் அளந்து கொடுக்கிறது.

இந்தியாவின் வடைவல்லையில் தோன்றி, இந்தியா முழுமையிலும் ஒடி, சீனா முழுவதையும் கவர்ந்து ஆசியாக் கண்டத்தையே அடிமை கொண்ட பெளத்த மதம், இந்து மதத் தத்துவங்களாலே சிரணிக்கப்பட்டு, இந்தியாவில் இல்லாமல் ஆகிவிட்டது.

தமிழில் ஜம்பெருங் காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமீகலை, குண்டலகேசி, சிவக சிந்தாமணி நான்கும் சமண பெளத்த மரபுகளைக்

காட்டுவதை நாம் எண்ணிப் பார்த்தால், சமண பெளத்தத்தின் செல்வாக்கு தென்குமரிவரை எப்படி யிருந்தது என்பதை அறிய முடியும்.

ஜௌன்-பெளத்த மதங்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை நமது வரலாறுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

அவை எங்கே?

இந்து மதத்தின் தத்துவங்களுக்குள் அவை அடங்கி விட்டன.

அந்த நதிகள் இந்துமாக்கடவில் சங்கமமாகி விட்டன.

வள்ளுவன் குறிப்பிடும் 'ஆதிபகவன், உலகியற்றியான்' அனைத்தும், புத்தனை அல்லது ஜௌன்-சமயக் கடவுளையே!

இப்படி நான் சொல்வதற்குக் காரணம், வள்ளுவனுக்குப் பின்வந்த ஜம்பெருங் இலக்கியங்களில் சமண பெளத்த மரபு கலந்திருப்பதால்.

ராமானுஜர் காலத்திலிருந்து இந்துமதம் உதவேகத்தோடு எழுந்திருக்கிறது.

அமைதியான முறையிலேயே அத்தனை மதங்களையும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது.

காரணம், அதன் ஆழந்த தத்துவங்களே!

சிலப்பதிகாரத்திலும் தூர்க்கை கோயில் வருகின்ற தென்பதிலிருந்து, இந்து மதம் முன்பும் செழிப்பாகவே இருந்தது என்றாகிறது.

ஆனால், பல பூர்வீக மதங்களையும் தன்னுடைய கிளை அலுவலகமாக ஆக்கிக்கொண்டு, தானே தலைமை தாங்கத் தொடங்கிய காலம் ராமானுஜர் காலமே!

அத்தகைய இந்து மதத்தைப் பற்றி என்னுடைய குறைவான அறிவில் தோன்றிய குறைபாடான கருத்துக்களைத் தொடர்ந்து எழுதப் போகிறேன்.

இந்தத் தொடர் கட்டுரையில் நான் இந்து மத வரலாற்றை ஆராயப் போவதில்லை.

அதன் தத்துவங்கள் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு பயன்படுகின்றன என்பதை மட்டும் எழுதுவேன்.

1. உறவு

'மனிதன், சமூக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு விட ஒரு மிருகம்' என்றார் ஓர் ஆங்கில அறிஞர்.

காட்டு மிராண்டிகளாகச் சிதறிக் கிடந்த மனிதர்கள் குடிபெயர்ந்து ஊர்ந்து வந்து ஒரிடத்தில் சேர்ந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த இடம் 'ஹர்' என்று அழைக்கப்பட்டது.

அதில் பலர் நகர்ந்து வந்து பெருங்கூட்டமாக ஒரிடத்தில் குடியேறினார்கள். அவ்விடம் 'நகரம்' என்றழைக்கப்பட்டது.

தனி மனிதர்கள் 'சமூகமாகி விட்டார்கள்.

தனி மனிதனுக்கான நியதிகளோடு சமுதாயத்திற்காகச் சில சம்பிரதாயங்களும் உருவாயின.

அந்தச் சம்பிரதாயங்களுள் சில புனிதமாகக் கருதப்பட்டுத் தருமங்களாயின.

கணவன்—மனைவி உறவு, தாய்—தந்தை பிள்ளைகள் உறவு, தாயாதிகள்—பங்காளிகள் உறவு, ஊர்ப்பொது நலத்துக்கான கூட்டுறவு முதல்யவைகள் தோன்றின.

தந்தைவழித் தோன்றல்களைவாம் 'பங்காளி' களாகவும், தந்தையுடன் பிறந்த சகோதரிகளைவாம் 'சம்பந்தி'களாகவும், தாயவழித் தோன்றல்கள் 'தாயாதி' களாகவும் ஒரு மரபு உருவாயிற்று.

வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள்.

தந்தைவழி பங்குடையவன் என்பதாலே 'பங்காளி' யாகவும், தாயை ஆதியாக வைத்து விளைந்த சகோதரத்துவம் 'தாயாதி' என்றும் கூறப்பட்டது.

'சகோதரன்' என்ற வார்த்தையே 'சக உதரன் - ஒரே வயிற்றில் பிறந்தவன்' என்பதைக் குறிக்கும்.

சம்பிரதாயங்களாகத் தோன்றிய உறவுகள் மரபுகளாகி, அந்த மரபுகள் எழுதாத சட்டங்களாகி விட்டன.

இந்த உறவுகளுக்குள்ளும், பொதுவாகச் சமூகத்திலும் நிலவு வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் சம்பிரதாயங்களாகி, மரபுகளாகி, அவையும் சட்டங்களாகி விட்டன.

இந்தச் சட்டங்களே நமது சமூகத்தின் கௌரவங்கள்; இந்த வேலிகள் நம்மைக் காவல் செய்கின்றன.

இந்த உறவுகள், ஒழுக்கங்களுக்கும் நிம்மதிக்குமாக உருவாக்கப்பட்டன.

ஆனால் இவை மட்டும் தானா உறவுகள்?

இந்து மதம் அதற்கொரு விளக்கம் சொல்கிறது.

"பிறப்பால் தொடரும் உறவுகளே உள்ளதமானவை" என்பது இந்துமதத் தத்துவம்.

பிறப்பின் உறவுகளே பேதவிக்கின்றன.

பெற்ற தந்தையைப் பிச்சைக்கு அலையலிடும் மகன் இருக்கின்றான்.

கட்டிய தாரத்தையும் பட்டினி போடும் கணவன் இருக்கிறான்.

தாயைத் தவிக்கவிட்டுத் தாரத்தின் பிடியில் வயித்துக் கிடக்கும் பிள்ளை இருக்கிறான்.

கூடப் பிறந்தவனே கோர்ட்டுப் படிக்கட்டுகளில் ஏறி எதிராக நிற்கிறான்.

சமூக மரபுகள் இவற்றை ஒழுக்கக் கேடாகக் கருதவில்லை.

முதலில் நமது சமூகங்களுக்கு, 'இவையும் ஒழுக்கக் கேடுகள்' என்று போதித்தது இந்து மதம்.

கணிகை ஒருத்தியைக் கட்டிலில் போட்டு இரவு முழுவதும் விளையாடுகிறோம். இச்சை தீர்ந்ததும், அவளைத் தள்ளிப் படு என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறதே தவிர, அங்கு நீக்க முடியாத பிணைப்பு ஏற்படுவதில்லை.

அந்த உறவு அந்த இரவுக்கு மட்டுமே!

அலுவலகத்தில் வேஸல் பார்க்கிறோம். வேஸலையிலிருந்து விலகியதும், வேஸல் பார்த்த இடத்தை மறந்து விடுகிறோம். அந்தப் பிணைப்பு கூலிக்காகவே!

ஹோட்டலில் அறை எடுத்துக்கொண்டு தங்குவது போல் சில உறவுகள், சொந்த வீட்டில் வாழ்வது போல் சில உறவுகள்.

ஆயிரம் வாசல் இதயம்! யாரோ வருகிறார்கள், யாரோ போகிறார்கள்!

வாழ்ந்தால் சிரிக்கிறார்கள்; வறண்டால் ஒதுங்கு கிறார்கள்; செத்தபின் ஒப்புக்காக அழுகிறார்கள்.

இரண்டு ஆத்மாக்கள் ஐக்கியமாகி, ஓர் ஆத்மா தாக்கப்படும்போது இன்னொரு ஆத்மாவும் இயற்கையாகத் துடிக்குமானால், அந்த உறவே புனிதமான உறவு.

பிறப்பில் சொந்தமிருந்தாலும் சரி, இல்லா விட்டாலும் சரி.

அது மனிதனாயினாலும் சரி, நாய் பூணையானாலும் சரி.

எங்கே பந்தம் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் சேர்ந்து வருகிறதோ, அங்கேதான் உறவிருக்கிறது.

கண்ணீரைத் துடைக்கின்ற கைகள், காயத்துக்குக் கட்டுப் போடும் கைகள், வறுமையில் பங்கு கொள்ளும் உள்ளம், சோதனையில் கூடவே வரும் நட்பு - உறவு பூத்தியாகி விடுகிறது.

“அற் குளத்தி ஸறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுமித் தீவா ருறவுல்வர்—அக்குளத்திற்
கொட்டிய மாம்பலும் நெய்தலும் போலவே
ஒட்டி யறுவா ருறவு!” — ஒள்ளையார்

இதற்குப் புராணத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை உதாரணம் காட்டி விரிவுரை தருகிறார், திருமுருக சிருபானந்த வாரியார்.

அந்த அவருடைய வாசகத்திலேயே தருகிறேன்.

‘இடர் வந்த காலத்தில்தான் சிநேகிதர், பந்துக்கள் முதலியவாக்குடைய அன்பைத் திட்டமாக அளந்தறிய வாம். நமக்கு வரும் இடர்தான், சிநேகிதரையும் உறவின்

முறையின்னையும் அளக்கும் அளவுகோல். ஆதலால் அக் கேட்டிலும் ஒரு பயன் உள்ள என்றார் பொய்யில் புலவா.

கேட்டிலும் உண்டோர் உறுதி; கிளைஞ்சரை நீட்டி அளப்பதோர் கோல்.

இது சம்பந்தமாக, தருமபுத்திரர் வினாவ், பீஷமர் கூறிய வியாக்கியானத்தை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

காசிராஜனுடைய தேசத்தில் ஒரு வேடன், விடமுள்ள பாணத்தை எடுத்துக்கொண்டு, சேரியிலிருந்து புறப்பட்டு மாண்ணத் தேடிப் போனான். அங்கு ஒரு பெரிய வனத்தில் மாண்கள் அருகிலிருக்கக் கண்டு மாமிசத்தில் இச்சையுடைய அந்த வேடன், ஒரு மாண்ணயடிக்கக் குறி வைக்குதுக் கூரிய பாணத்தை விடுத்தான். தடுக்க முடியாத அந்தப் பாணம் குறி தவறினதால், அக்கானசுத்திலுள்ள ஒரு பெரிய தழைத்த மரத்தின மீது பாய்ந்தது. கொடிய விடந்தடவிய கணையினால் மிக்க வேகத்துடன் குத்தப்பட்ட அம்மரம், காய்களும் இவைகளும் உதிர்ந்து உலர்ந்து போயிற்று. வாளளாவி வளர்ந்தோங்கியிருந்த அத்தருவானது அவ்வாறு உலர்ந்தபோது, அதன் பொந்துகளில் வெகுநாள்களாக வசித்திருந்த ஒரு கிளி, அம்மரத்தின் மேலுள்ள பற்றினால் தன்னிருப்பிடத்தை விடவில்லை. நன்றியறிவுள்ளதும் தருமத்தில் மனமுள்ளது மாகிய அந்தக் கிளி வெளியிற் சஞ்சரியாமலும், இரையெடாமலும், களைப்புற்றும், குரல் தழுதழுத்தும், மரத்துடன் கூடவே உலர்ந்தது. மரஞ்செழிப்புற்றிருந்த போது அதனிடஞ் சுகித்திருந்ததுபோல, அது உலர்ந்து துன்புறும்போதும் அதனை விட்டுப் பிரியாமல், தாலுந் துன்புற்றிருந்தது. அந்தக் கிளியின் உயர்ந்த குணத்தை நன்கு நோக்குங்கள்.

சிறந்த குணமுள்ளதும், மேலான சபாவமுள்ளதும் மனிதர்க்கு மேற்பட்ட நல்லொழுக்கமுடையதுமான அக்கிளி, அம்மரத்தைப் போலவே சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட தேவேந்திரன் தினைப்படைந்தான். ‘திரியக் ஜாதிகளுக்கு இல்லாத கருணையை இந்தப் பட்சி அடைந்திருப்பது எவ்வகை?’ என்று நினைத்தான்; பிறகு, ‘இதில்

ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிலும் குணம், குற்றம் எல்லாம் காணப்படுகின்றன. என்ற எண்ணமும் இந்திரனுக்கு உண்டாயிற்று.

இங்ஙனமெண்ணிய இந்திரன், மாணிட உருவெடுத்து ஓர் அந்தணன் வடிவமாகப் பூமியில் இறங்கி, அந்தப் பட்சியைப் பார்த்து, “ஓ பட்சிகளிற் சிறந்த கிளியே! உன் தாயாகிய தாகேஷுயி உண்ணால் நல்ல சந்ததியுள்ள வளாக ஆகிறான். கிளியாகிய உண்ணென்றான் கேட்கிறேன். உலர்ந்துபோன இந்த மரத்தை ஏன் விடாமலிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

இமையவர் தலைவளாம் இந்திரனால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட கிளியானது அவனுக்குத் தலைவணங்கி, நமஸ்காரம் புரிந்து, “தேவராஜாவே, உனக்கு நல்வரவு. நான் தவத்தினால் உண்ணத் தெரிந்து கொண்டேன்” என்று சொல்லிற்று. தேவேந்திரன் “நன்று! நன்று” என்று கூறி, ‘என்ன அறிவு’ என்று மனத்திற்குள் கொண்டாடினான்.

இவ்வாறு சிறந்த செய்கையுள்ளதும், தருமத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டதுமாகிய அந்தக் கிளியைப் பார்த்து, இந்திரன், தான் கேட்பது பாபமென்று தெரிந்திருந்தும் கேட்கத் தொடங்கினான்:

“அறிவிற் சிறந்த பறவையே! இவைகளும் காயகளும் இன்றி உலர்ந்து, பறவைகளுக்கு ஆதரவற்ற இம்மரத்தை ஏன் காக்கிறாய்? இது பெரிய வனமாயிருக்கிறதே! இவைகளினால் மூடப்பட்ட பொந்துகளும் சஞ்சரிக்கப் போதுமான இடமுள்ள இன்னும் அழகான மரங்கள் அதேகம் இப்பெரிய வனத்திலிருக்கையில் முதிர்ச்சியடைந்து, சக்தியற்று, இரசம் வற்றி ஒளிகுன்றிக் கெட்டுப்போன இந்திவையற்ற மரத்தைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டு விடு.”

அமரோசனுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மாவாத்மாவான அந்தக்கிளி, மிகவும் நீண்ட பெருமுச்செறிந்து துயரத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கிற்று:

“மகாபதியே! இந்திராணியின் கணவனே! யாவராலும் வெல்ல முடியாத தேவர்களிருக்கும் பொன்னுலகத்தில் வசிக்கும் நீ, நான் கறுவதைத் தெரிந்து கொள். அநேக நற்குணங்கள் பொருந்திய இம்மரத்தில் நான் பிறந்தேன். இளமைப் பருவத்தில் நன்றாகப் பாதுகாக்கப் பட்டேன். பகைவர்களாலும் பீடிக்கப்படாமலிருந்தேன். மழை, காற்று, பனி, வெயில் முதலிய துண்பங்களால் வருந்தாது, இத்தகுவில் சுகித்திருந்தேன்.

வலாரியே! தயையும் பக்தியுமின்ஸவனாக வேறு இடம் செல்லாமலிருக்கும் என் விடயத்தில் அலுக்கிரகம் வைத்து என் பிறவினை ஏன் பயன்படாமற் செய்கின்றாய்? நான், அன்பும் பக்தியுமின்ஸவன், பாவத்தைப் புரியேன். உபகாரிகள் விடயத்தில் தயை செய்வதுதானே தருமத்திற்கு முக்கியமான இலக்கணம். தயை செய்வதே நல்வோர் களுக்கு எப்போதும் மனத்திருப்தியை உண்டாக்குகிறது. எல்லாத் தேவர்களும் தருமத்திலுள்ள சந்தேகங்களை உண்ணிடத்திலேயே கேட்கின்றனர். அதனாலேயே, நீ தேவசிரேட்டர்களுக்கு அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறாய். இந்திரனே! வெகுகாலமாக இருந்த மரத்தை நான் விடும்படி நீ சொல்வது தகாது. நல்ல நிலைமையிலிருந்ததை அடுத்துப் பிழைத்தவன், கெட்ட நிலைமைக்கு வந்தவுடன், அதை எப்படி விடலாம்?”

ஏக்காலமு யிப்பாதப மென்தாமென வைகி முக்காலே முதிருங்களி முசியாது நுகர்ந்தேன் இக்காலமி தற்கில்வண மிடையூறு கலந்தாற் கக்காதகல் வதுவோவுனர் வுடையோர்மதி தூய்மையே!

— மகாபாரதம்

இவ்வாறு கூறிய, பொருளாடங்கியதும், அழகுடையது மாகிய கிளியினது வசனங்களால் மகிழ்வற்ற இந்திரன், அதன் நன்றியறிவையும் தயையையும் எண்ணித் திருப்தி யற்று, தருமம் தெரிந்த அக்கிளியைப் பார்த்து, “இரு வரம் கேள்!” என்று சொன்னான்.

அன்பர்காள்! அக்விலியானது தன் நன்மையைக் குறித்து வரம் கேட்கவில்லை. அதனுடைய பெருங் குணத்தை உற்று நோக்குங்கள்!

எப்போதும், பிறர் நோவாமையைப் பெரிதாகக் கருதிய அந்தக் கிளி, “ஏ தேவர் கோமானே! இம்மரமானது நன்றாகச் செழித்துத் தழைத்து ஒங்க வேண்டும்!” என்றது.

அப் பறவையிலுடைய உறுதியான பக்தியையும் திரம்பின நல்லொழுக்கத்தையும் அறிந்து களிப்புற்று இந்திரன் உடனே அம்மரத்தின் மீது அமிர்தம் பொழிந்தான். அதனால் அத்தரு, கனிகளும், இவைகளும், கிளைகளும் உண்டாக்கித் தழைத்தது.

கிளியிலுடைய உறுதியான பக்தியால், அம்மரம் முன்னைக் காட்டிலும் மிகவும் நன்றாகச் செழித்தது.

நன்றியறிவு, தயை இந்தக் குணங்களின் பயனாகிய அச்செய்கையினால் கிளியும் அத்தருவில் இனிது மகிழ்ந்திருந்தது. தன் ஆயுள் முடிந்த பிறகு இந்திர வோகத்தையடைந்தது.

2. ஆசை

வாழ்க்கை எதிலே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது?

ஆசையிலும் நம்பிக்கையிலுமே ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

சராசரி மனிதனை ஆசைதான் இழுத்துச் செல்கிறது.

அவன் தவறுக்கெல்லாம் அதுவே காரணமாகிறது.

‘வேண்டும்’ என்கிற உள்ளம் விரிவடைந்து கொண்டே போகிறது. ‘போதும்’ என்ற மனம் சாகும்வரை வருவதில்லை.

ஐம்பது காக நாணயம் யூமியில் கிடைந்து, ஒருவன் கைக்கு அது கிடைத்துவிட்டால், வழிநெடுக் நாணயம் கிடைக்கும் என்று தேடிக்கொண்டே போகிறான்.

ஒரு விஷயம் கைக்குக் கிடைத்துவிட்டால் நூறு விஷயங்களை மனது வளர்த்துக் கொள்கிறது.

ஆசை எந்தக் கட்டத்தில் நின்றுவிடுகிறதோ, அந்தக் கட்டத்தில் சுயதரிசனம் ஆரம்பமாகிறது.

சுயதரிசனம் பூர்த்தியானவுடன், ஆண்டவன் தரிசனம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

ஆளால் எல்லோராலும் அது முடிகிறதா?

லட்சத்தில் ஒருவருக்கே ஆசையை அடக்கும் அவ்வது ஒழிக்கும் மனப்பக்குவம் இருக்கிறது.

என் ஆசை எப்படி வளர்ந்ததென்று எனக்கே நன்றாகத் தெரிகிறது.

சிறு வயதில் - வேலையினர் அவைந்தபோது “மாதம் இருபது ரூபாயாவது கிடைக்கக்கூடிய வேலை கிடைக்காதா” என்று ஏங்கினேன்.

கொஞ்ச நாளில் கிடைத்தது.

மாதம் இருபத்தைந்து ரூபாய் சம்பளத்திலே ஒரு பத்திரிகையில் வேலை கிடைத்தது.

அறு மாதம்தான் அந்த நிம்மதி.

"மாதம் ஜம்பது ரூபாய் கிடைக்காதா?" என்று மனம் ஏங்கிற்று.

அதுவும் கிடைத்தது, வேறொரு பத்திரிகையில்.
பிறகு மாதம் நூறு ரூபாஸை மனது அவாவிற்று.
அதுவும் கிடைத்தது.

மனது ஜநாறுக்குத் தாவிற்று.
அது ஆயிரமாக வளர்ந்தது.
சராயிரமாகப் பெருகிற்று.
யாவும் கிடைத்தன.

இப்பொழுது நோட்டடிக்கும் உரிமையையே மனது கேட்கும் போவிருக்கிறது!

எந்தக் கட்டத்திலும் ஆசை முர்த்தியடைய வில்லை.

'இவ்வளவு போதும்' என்று எண்ணுகிற நெஞ்சு,
'அவ்வளவு' கிடைத்ததும், அடுத்த கட்டத்திற்குத் தாண்டு கிறதே, ஏன்?

அதுதான் இறைவன் லீலை!

ஆசைகள் அற்ற இடத்தில், குற்றங்கள் அற்றுப் போகின்றன.

குற்றங்களும், பாபங்களும் அற்றுப்போய் விட்டால் மனிதனுக்கு அனுபவங்கள் இவ்வாமற் போய் விடுகின்றன.

அனுபவங்கள் இவ்வையென்றால், நன்மை தீண்மகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

ஆகவே தவறுகளின் மூலமே மனிதன் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, இறைவன் ஆசையைத் தூண்டிவிடுகிறான்.

ஆசையை மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கிறது இந்து மதம்.

மண்ணாசை!

பொண்ணாசை!

பெண்ணாசை!

மண்ணாசை வளர்ந்து விட்டால், கொலை விழுகிறது.

பொண்ணாசை வளர்ந்து விட்டால், களவு நடக்கிறது.

பெண்ணாசை வளர்ந்துவிட்டால், பாபம் நிகழ்கிறது.

இந்த மூன்றில் ஒர் ஆசைகூட இவ்வாத மனிதர்கள் மிகவும் குறைவு.

ஆகவேதான், பற்றற்ற வாழ்க்கையை இந்துமதம் போதித்தது.

பற்றற்று வாழ்வதென்றால், எவ்வாவற்றையும் விட்டு விட்டு ஓடிப்போய் சந்தியாசி ஆவதல்ல!

"இருப்பது போதும்; வருவது வரட்டும்; போவது போக்டும்; மிஞ்சவது மிஞ்சட்டும்" என்று சலங்களுக்கு ஆப்படாமலிருப்பதே பற்றற்ற வாழ்க்கையாகும்.

ஆசை, தீண்மக்கு அடிப்படையாக இவ்வாதவரை, அந்த ஆசை வாழ்வில் இருக்கலாம் என்கிறது இந்து மதம்.

நான் சிறைச்சாலையில் இருந்தபோது கவனித்தேன்.

அங்கே இருந்த குற்றவாளிகளில் பெரும்பாலோர் ஆசைக் குற்றவாளிகளே.

மூன்று ஆசைகளில் ஒன்று அவ்வளக் குற்றவாளி யாக்கியிருக்கிறது.

சிறைச்சாலையில் இருந்துகொண்டு, அவன் "முருகா, முருகா!" என்று கதறுகிறான்.

ஆம், அவன் அனுபவம் அவனுக்கு உண்மையை உணர்த்துகிறது.

அதனால்தான் "பரம்பொருள் மீது பற்று வை: நிலையற்ற பொருள்களின் மீது ஆசை வராது" என்கிறது இந்துமதம்.

"பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு" — என்பது திருக்குறள்.

ஆசைகளை அறவே ஓழிக்க வேண்டியதில்லை.

அப்படி ஓழித்துவிட்டால் வாழ்க்கையில் என்ன கூம்?

அதனால்தான் 'தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல்' என்று போதித்தது இந்து மதம்.

நேரிய வழியில் ஆசைகள் வளரவாம்.

ஆனால் அதில் வாபஸும் குறைவு, பாபஸும் குறைவு.

ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து ஐநாறு ரூபாய் மட்டுமே கிடைத்தால் அந்த ஐநாறு உணக்குப் பணமாகத் தெரியாது.

இருநாறு எதிர்பார்த்து உணக்கு ஐநாறு கிடைத்தால், நிம்மதி வந்து விடுகிறது.

"எதிர்பார்ப்பதைக் குறைத்துக் கொள்; வருவது மனதை நிறைய வைக்கிறது" என்பதே இந்துக்கள் தத்துவம்.

எவ்வளவு ஆழகான மனவினையைப் பெற்றவனும், இன்னொரு பெண்ணை ஆசையோடு பார்க்கிறானே, ஏன்?

லட்சக்கணக்கான ரூபாய் சொத்துக்களைப் பெற்றவன் மேலும் ஓர் ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கிற தென்றால் ஒடுக்கிறானே, ஏன்?

அது ஆசை போட்ட சாலை.

அவன் பயணம் அவன் கையிலில்லை; ஆசையின் கையிலிருக்கிறது.

போகின்ற வேகத்தில் அடி விழுந்தால் நின்று யோசிகிறான்; அப்போது அவனுக்குத் தெய்வஞாபகம் வருகிறது.

அனுபவங்கள் இவ்வாமல், அறிவின் மூலமே தெய்வத்தைக் கண்டு கொள்ளும்படி போதிப்பதுதான் இந்து மதத் தத்துவம்.

'பொறாமை, கோபம்' எல்லாமே ஆசை பெற்றெடுத்த குழந்தைகள்தான்.

வாழ்க்கைத் துயரங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் எதுவென்று தேடிப் பார்த்து, அந்தத் துயரங்களிலிருந்து உண்ண விடுபடச் செய்ய, அந்தக் காரணங்களைச் சுட்டிக் காட்டி, உனது பயணத்தை மூங்குபடுத்தும் வேலையை, இந்துமதம் மேற்கொண்டிருக்கிறது.

இந்து மதம் என்றும் சந்தியாசிகளின் பாத்திரமல்ல.

அது வாழ விரும்புகிறவர்கள், வாழ வேண்டியவர் களுக்கு வழிகாட்டி

வள்ளுவர் சொல்லும் வாழ்க்கை நீதிகளைப் போல இந்து மதமும் நீதிகளையே போதிக்கிறது.

அந்த நீதிகள் உண்ண வாழவைப்பதற்கே யல்லாமல் தன்னை வளர்த்து கொள்வதற்காக அல்ல.

உலகத்தில் எங்கும் நிர்பந்தமாகத் திணிக்கப் படாத மதம், இந்து மதம்.

உன் உள்ளம் நிர்மலமாக, வெண்மையாக, தூய்மையாக இருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமாகவே அது 'திருநீர்' பூசு சொல்லுகிறது.

உன் உடம்பு, நோய் நொடியின்றி ரத்தம் சுத்தமாக இருக்கிறது என்பதற்காகவே, 'குங்குமம்' வைக்கச் சொல்கிறது.

'இவன் திருமணமானவன்' என்று கண்டுகொண்டு அவனை நீ ஆசையோடு பார்க்காமலிருக்கப் பெண்ணுக்கு அது 'மாங்கலயம்' குட்டுகிறது.

தன் கண்களால் ஆடவனுடைய ஆசையை ஒரு பெண் கிளரிவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே, அவனைத் 'தலை குனிந்து' நடக்கச் சொல்கிறது.

யாராவது ஆடவன் தன்னை உற்று நோக்குகிறான் என்பதைக் கண்டால், இந்தப் பெண்கள் மார்பகத்து ஆடையை இழுத்து மூடிக் கொள்கிறார்களே, ஏன்?

ஏற்கனவே திருத்தமாக உள்ள ஆடையை மேலும் திருத்துகிறார்களே, ஏன்?

எந்தவொரு 'கவர்ச்சி'யும் ஆடவனுடைய ஆசையைத் தூண்டிவிடக்கூடாது என்பதால்.

ஆம்; ஆடவன் மனது சவனங்களுக்கும், சபலங்களுக்கும் ஆடப்பட்டது.

கோவிலிலே தெய்வ தரிசனம் செய்யும்போது கூட கண் கோதையர்பால் சாய்கிறது.

அதை மீட்க முடியாத பலவீனங்குக்கு, அவன் சிரித்து விட்டால் ஏரியும் நெருப்பில் எண்ணைய கூற்றியதுபோல் ஆகிறது.

"பொம்பளை சிரிச்சா போச்ச; புகையிலை விரிச்சாப் போச்ச" என்பது இந்துக்கள் பழமொழி.

கூடுமானவரை மனிதனைக் குற்றங்களிலிருந்து மீட்பதற்கு, தார்மீக வேலி போட்டு வளைக்கிறது இந்துமதம்.

அந்தக் குற்றங்களிலிருந்து விடுபட்டவனுக்கே நிம்மதி கிடைக்கிறது.

அந்த நிம்மதியை உனக்கு அளிக்கவே இந்துமதத் தத்துவங்கள் தோன்றின.

இன்றைய இளைஞனுக்கு ஷேக்ஸ்பியரைத் தெரியும்; ஷெல்லியைத் தெரியும்; ஜேம்ஸ்பாண்ட் தெரியும். கெட்டுப் போன பின்புதான், அவனுக்குப் பட்டினத்தாரைப் புரியும்.

ஒய்ந்த நேரத்திலாவது அவன் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் உபதேசங்களைப் படிப்பானானால், இந்துமதம் என்பது வெறும் 'சாமியார் மடம்' என்ற எண்ணை விலகிவிடும்.

நியாயமான நிம்மதியான வாழ்க்கையை நீ மேற்கொள்ள, உன் தாய் வடிவில் துணை வருவது இந்துமதம்.

ஆசைகளைப் பற்றி பரமஹம்சர் என்ன கூறுகிறார்?

"ஆழமுள்ள கிணற்றின் விரிம்பில் நிற்பவன், அதனுள் விழுந்துவிடாமல் எப்போதும் ஜாக்கிரத்யாக இருப்பதைப்போல் உலக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவன் ஆசாபாசங்களில் அமிழ்ந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டும்" என்கிறார்.

"அவிழ்த்து விடப்பட்ட யானை, மரங்களையும் செடி கொடிகளையும் வேரோடு பிடிங்கிப் போடுகிறது. ஆனால் அதன் பாகன் அங்குசத்தால் அதன் தலையில் குத்தியதும், அது சாந்தமாகி விடுகிறது."

"அதுபோல, அடக்கியாளாத மனம் வீண் எண்ணங்களில் ஒடுகிறது."

"விவேகம் என்ற அங்குசத்தால் அது வீழ்த்தப் பட்டதும் சாந்தமாகி விடுகிறது" என்றார்.

அடக்கியாள்வதன் பெயரே வெராக்யம்.

நீ சுத்த வெராக்கியாக இரு. ஆசை வளராது. உண்ணைக் குற்றவாளியாக்காது, உன் நிம்மதியைக் கெடுக்காது.

3. துன்பம் ஒரு சோதனை

வெள்ளம் பெருகும் நதிகளும் ஒருமுறை வறண்டு விடுகிறது.

குளங்கள் கோஸ்டையில் வற்றி மழைக்காலத்தில் நிரம்புகின்றன.

நிவங்கள் வறண்ட பின்தான் பசுமையடைகின்றன.

மரங்கள் இவையுதிர்ந்து பின் தளிர் விடுகின்றன.

இறைவனின் நியதியில் நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது மலை ஒன்றுதான்.

அதுவும் வளர்வதாகவும், அமிழ்வதாகவும் விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்.

இறைவன் மனிதனையும் அப்படித்தான் வைக்கிறான்.

நிரந்தரமாக இன்பத்தை அனுபவித்தவனும் இல்லை. நிரந்தரமாகத் துன்பத்தில் உழன்றவனும் இல்லை.

முதற்கட்டம் வரவு என்றால், அடுத்த கட்டம் செலவு.

முதற் கட்டம் வறுமை என்றால், அடுத்த கட்டம் செலவும்.

முதற் கட்டம் இன்பமென்றால், அடுத்த கட்டம் துன்பம்.

முதற்கட்டமே துன்பமென்றால், அடுத்த கட்டம் இன்பம். இறைவனது தராசில் இரண்டு தடடுக்களும் ஏறி ஏறி இறங்குகின்றன.

"இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை அடுத்துர்வ தஃபெப்ப தில்"

என்றான் வளருவன்.

எல்லாச் செல்வங்களையும் நிரந்தரமாக எவனுக்கும் இறைவன் வழங்கியதில்லை.

அந்த நாளில் எனக்கு நல்ல பசியெடுத்து; உணவு கிடைக்கவில்லை.

பின் பசியுமிருந்தது; உணவும் கிடைத்தது.

இப்போது உணவு கிடைக்கிறது; பசியில்லை.

அடுக்கடுக்காகப் பணம் சேர்த்து, ஆயிரம் வெலிக்கு மிராக்தாரராணார் ஒருவர்.

ஆன மறுநாளே, அவரை 'அரிசி சாப்பிடக் கூடாது; சர்க்கரை வியாதி' என்று சொல்லிவிட்டார்டாக்டர்.

சினாவில் மாசே-துங் புரட்சி நடந்தபோது பல ஆண்டுகள் காடுமேடுகளில் ஏறி இறங்கினார். மணவியைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு அவையக்கூட வல்வழை பெற்றிருந்தார்.

புரட்சி முடிந்து, பதவிக்கு வந்து இரண்டே ஆண்டுகளில் நோயில் படுத்தார்.

ரஷ்யாவில் வெளின் கதையும் அதுதான்.

புரட்சி நடக்கும்வரை வெளின் ஆரோக்கிய மாகவே இருந்தார்.

பதவிக்கு வந்த சில மாதங்களிலேயே படுக்கையில் விழுந்தார்; சில ஆண்டுகளிலேயே மரணமடைந்தார்.

எனது தி.மு.க. நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் கடுமையான உழைப்பாளிகள்.

ரயிலிலும் கட்டை வண்டிகளிலும், கால்நடையாக வும் சென்று கூட்டத்தில் பேசுவார்கள். போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறைச்சாலைக்குப் போவார்கள்.

அப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் உடல்நிலை நள்றாகவே இருந்தது.

அவர்கள் பதவிக்கு வந்து நிம்மதியாக இருக்க வேண்டிய நேரத்தில் அவர்களில் பலருடைய ஆரோக்கியம் கெட்டு விட்டது.

எனது நண்பர் ஒருவர் படமெடுத்தார்

முதற்படமே அபார வெற்றி. அளவுகடந்த லாபம்.

அடுத்த படத்திலிருந்து மிழுத் தொடங்கியது அடி. இன்னும் அவர் எழி முடியவில்லை.

இன்னொரு பட அதிபர் ...

ஐமைப்படக் காலத்திலிருந்து தொழிலில் இருக்கிறார். ஆரம்பக் கட்டத்தில் பல படங்கள் அவருக்குக் கை கொடுக்கவில்லை. மிகுந்த சிரமப்பட்டுச் சென்னைக்கு வந்து ஒரு படம் எடுத்தார்.

அவரது 'வாழ்க்கை'யையே அந்தப் படம்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்தப் படம் அமோகமாக ஓடியது.

ஒரு புது நடிகையை நடசத்திர நடிகையாக்கிறது. அது தெலுங்கிலும் வெற்றி; இந்தியிலும் வெற்றி. அதுமுதல் அவர் தொட்டதெல்லாம் வெற்றி.

பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை துண்பமே இல்லாமல் வாழ்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

கணக்கள் மூடிக்கொண்டு எண்ணிப் பாருங்கள்.

ஒரு கட்டம் அப்படி என்றால், மறு கட்டம் இப்படி!

ஏற்றம் என்பது இறைவன் வழங்கும் பரிசு.

இறக்கம் என்பது அவன் செய்யும் சோதனை.

நீ நினைப்பது எவ்வாமே நடந்துவிட்டால், தெய்வத்தை நம்ப வேண்டாம்.

எப்போது நீ போடும் திட்டம் தோல்வியறுகிறதோ அப்போது உனக்கு மேலாளவன் அதை நடத்துகிறான் என்று பொருள்.

எப்போது உன் திட்டங்கள் வெற்றி பெறுகின்றனவோ, அப்போது இறைவன் உனக்கும் அனுமதியளித்து விட்டான் என்று பொருள்.

"ஒன்றை நினைக்கின் அதுஒழிந்திட் டொன்றாகும் அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை நினையாது முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும் எனையானும் சுசன் செயல்"

என்பது முன்னோர் பழமொழி.

“கற்பகத்தைச் சேர்ந்தார்க்குக்
காஞ்சிரங்காய் ஈந்தேன்
முற்பவத்தில் செய்தவினை”

இதுவும் அவர்கள் சொன்னதே.

உனது வாழ்க்கை பூஜ்ஜியத்திலே ஆரம்பமாகிறது. அதற்கு முன்பக்கம் நம்பர் விழுந்தால் இறைவனின் பரிசு; பின்பக்கம் விழுந்தால் அவனது சோதனை.

மேடும் பள்ளமுமாக வாழ்க்கை மாறி மாறி வந்தால் உனக்குப் பெரிய வீழ்ச்சியில்லை.

ஒரேயடியாக உச்சிக்கு நீ போய்விட்டால் அடுத்துப் பயங்கரமான சரிவு காத்திருக்கிறது.

என் வாழ்க்கை மேடும் பள்ளமுமாகவே போவதால், என் ஏழுத்து வண்டி இருபத்தைந்தாண்டுக் காலமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

இதைத்தான் ‘சகட யோகம்’ என்பார்கள்.

வீழ்ச்சியில் கலக்கமோ எழுச்சியில் மயக்கமோ கொள்ளாதே!

‘அடுத்த பாதை என்ன, பயணம் என்ன என்பது’ உனக்குத் தெரியாது; ‘எல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்’ என்றார்கள் நம் முன்னோர்கள்.

‘ஆண்டவனின் அவதாரங்களே ஆண்டவன் சோதனைக்குத் தபபவில்லை’ என்று நமது இதிகாசங்கள் கருகின்றன.

தெய்வ புருஷன் முரீராமனுக்கே பொய் மான் எது, உண்மை மான் எது என்று தெரியவில்லையே!

அதனால் வந்த வினைதானே, சிறையெடுக்கப்பட்டதும், ராமனுக்குத் தொடர்ச்சியாக வந்த துண்பங்களும்!

சத்திய தெய்வம் தருமனுக்கே குதாட்க்கூடாது என்ற புத்தி உதயமாகவில்லையே!

அதன் வினைவுதானே பாண்டவர் வனவாசமும் பாரத யுத்தமும்!

முக்காலமும் உணர்ந்த கௌதமனுக்கே, பொய்க் கோழி எது, உண்மைக் கோழி எது என்று தெரியவில்லையே!

அதனால்தானே அகலிகை கெடுக்கப்பட்டதும், சாபம் பெற்றதும்.

ஆம், இறைவனின் சோதனை எவ்வளவும் விடாது என்பதற்கு, இந்தக் கலைகளை நமது இந்துமத ஞானிகள் எழுதி வைத்தார்கள்.

துண்பங்கள் வந்தே திருமென்றும், அவை இறைவனின் சோதனைகள் என்றும், அவற்றுக்காகக் கலங்குவதும் கண்ணீர் சிந்துவதும் முட்டாள்தனமென்றும் உண்ணை உணர வைத்து, துண்பத்திலிலும் ஒரு நிம்மதியைக் கொடுக்கவே அவர்கள் இதை எழுதி வைத்தார்கள்.

இந்தக் கலைகளை ‘முட்டாள்தனமானவை’ என்று சொல்லும் அறிவாளிகள் உண்டு.

ஆனால், முட்டாள்தனமான இந்தக் கலைகளின் தத்துவங்கள், அந்த அறிவாளிகளின் வாழ்க்கையையும் விட்டதில்லை.

நான் சொல்ல வருவது, ‘இந்து மதத்தின் சாரமே உனது வெளகிக் வாழ்க்கையை நிம்மதியாக்கித் தருவது’ என்பதையே.

துண்பத்தைச் சோதனை என்று ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால், உள்கேள் வேதனை வரப்போகிறது?

அந்தச் சோதனையிலிருந்து உண்ணை விடுவிக்கும் படி நீ இறைவனை வேண்டிக்கொள்; காலம் கடந்தாவது அது நடந்துவிடும்.

தர்மம் என்றும், சத்தியம் என்றும், நேர்மை என்றும், நியாயம் என்றும் சொல்லி வைத்த நமது முதாலையர்கள் முட்டாள்களவு.

சங்கத்திலிலும் நேர்மையாக இரு. நீ ரமாற்றப்பட்டாலும் பிறரை ரமாற்றாதே.

உன் வாழ்நாளிலேயே அதன் பலனைக் காண்பாய்.

தெய்வ நம்பிக்கை உண்ணைக் கைவிடாது.

4. பாவமாம், புண்ணியமாம் !

இதுவரை யாருடைய பெயரையும் நான் குறிப்பிடவில்லை.

இப்போது ஒருவருடைய பெயரைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

பட அதிபர் சின்னப்ப தேவரை நீ அறிவாய்.

சிறுவயதிலிருந்தே அவர் தெய்வ நம்பிக்கை யுன்னவர்.

சினிமாத் தொழிலிலேயே மதுப்பழக்கமோ, பெண் னானசயோ இல்லாத சிலரில் அவரும் ஒருவர்.

மிகவும் உத்தமர்கள் என்று சொல்லத்தக்க உயர்ந் தோரில் ஒருவர்.

முப்பது முப்பத்தைந்து வயதுவரை, அவரது வாழ்க்கை கடுமையான வறுமையிலும் ஏழ்மையிலும் கழிந்தது.

அப்போதும் அவர் நான்யத்தையும் நேர்மையை யும் விட்டதில்லை.

குஸ்தி கோதா நடத்தினார். சிறிய பால் பண்ணை நடத்தினார். ஜூபிடர் பிக்சர்ஸ் படங்களில் ஸ்டண்ட் நடிகராக வேலை பார்த்தார்.

அவரது வரலாறு உழைத்து முன்னேற விரும்புகிற வர்களுக்கு ஒரு பாடமாகும்.

அந்த நேரத்தில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் அவருக்கு ஆறு ரூபாய் வரை கடனாகிவிட்டது.

கடைக்காரன் அவர் கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு முறுக்கினான்; அந்தக் கடையிருக்கும் பக்கமே போக முடியாதபடி அவதிப்பட்டார்.

அடிக்கடி கோவைக்குப் பத்து மைலுக்கு அப்பா லிருக்கும் மருதமலைக்குப் போய் 'முருகா! முருகா!' என்று அழுவார்.

அந்தக் கோவிலோ ஜன நடமாட்டமில்லாத கோவில்.

கடைக்காரன் கோபித்துக் கொண்ட அன்று இரவு, அந்த மருதமலைக் கோவிலில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு அழுதார்; "முருகா! காப்பாற்று" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

நன்னிரவில், காடுகள் நிறைந்த அந்த மலையை விட்டு இறங்கினார்.

வழியில் ஒரு சிகிரெட் பாக்கெட் கிடந்தது. அதைக் காலால் உடைத்துக் கொண்டே நகர்ந்தார். கொஞ்சதூரம் வந்ததும் என்ன தோன்றிற்றோ?

அந்த சிகிரெட் பாக்கெட்டை எடுத்துப் பார்த்தார். உள்ளே இரண்டு சிகிரெட்டுகளும், பத்து ரூபாய் நோட்டும் இருந்தன.

அப்போது அவரது மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்?

"நல்லவனாக வாழ்ந்தோம்; தெய்வத்தை நம்பினோம்; தெய்வம் கைவிடவில்லை" என்றுதானே எண்ணியிருக்கும்!

அந்த முருகன் அவரை வாழ வைத்தான். ஒவ்வொரு நாளும், "முருகா! முருகா!" என்று உருகுகிறார்.

"தனக்கு நஷ்டம் வந்தாலும் பிறருக்கும் நஷ்டம் வரக்கூடாது" என்று தொழிலில் புரிகிறார்.

அதனால், அவர் நாளுக்கு நாள் செழித் தோங்குகிறார்.

நீயும் நல்லவனாக இரு. தெய்வத்தை நம்பு.

உனக்கு வருகிற துன்பமெல்லாம், பளிபோலப் பறந்து ஓடாவிட்டால், நீ இந்து மதத்தையே நம்ப வேண்டாம்.

"பாவமாம், புண்ணியமாம்; எந்த மடையன் சொன்னான்?"

"சொர்க்கமாம், நரகமாம்! எங்கே இருக்கின்றன அவை?"

"பாவமும் புண்ணியமும் பரவோகத்துவதானே? பார்த்துக் கொள்வோம் பின்னாலே?"

இவையெல்லாம் நமது பகுத்தறிவு உதிர்க்கும் பொன் மொழிகள்.

பாவம் - புண்ணியம், சொர்க்கம் - நரகம் என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்கின்ற இளைஞருக்கு, அவை கேலியாகத் தெரிகின்றன.

'நரம்பு தளர்ந்துபோன கிழவர்கள், மரண பயத்தில் உள்ளிய வார்த்தைகள் அவை,' என்று அவன் நினைக்கிறான்.

நல்வதையே செய்தால் சொர்க்கத்துக்குப் போவாய் என்றும், அங்கே வகைவகையாக விருந்துகள் உனக்கு காத்திருக்குமென்றும், தீங்கு செய்தால் நரகத்துக்குச் செல்வாயென்றும், அங்கே உன்னை எண்ணெய்க் கொப்ப ஸரையில் போட்டு வறுத்தெடுப்பார்களென்றும் சொல்லப் படும் கதைகள் நாகரிக இளைஞருக்கு நாகச்சவையாகத் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை.

ஆணால் இந்தக் கதைகள், அவனை பயமுறுத்தி, அவன் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காகவே தோன்றிய கதைகள்.

அவனுடைய பற்றாக்குறை அறிவைப் பயமுறுத்தித்தான் திருத்த வேண்டும் என்று நம்பிய நம் மூதாதையா அந்தக் கதைகளைச் சொல்லி வைத்தார்கள்.

இந்தக் கதைகள் நாற்றுக்கு ஜம்பது பேரையாவது திருத்தியும் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்தால், நம் மூதாதையா நம்பியுரத்து கற்பனைகள் கூட, எவ்வளவு பலனை அளிக்கின்றன என்பதை அவன் அறிவான்.

பாவம் புண்ணியம் பற்றிய கதைகளை விடு; பரவோகத்துக்கு உள் ஆவி போகிறதோ இவ்வளயோ, இதை நீ நம்ப வேண்டாம்.

ஆணால், நீ செய்யும் நன்மை தினமைகள், அதே அளவில் அதே நிலையில், உன் ஆயுட்காலத்திலேயே உண்டிடம் திரும்பிவிடுகின்றன.

அந்த அளவு கூடுவதுமில்லை, குறைவதுமில்லை.

ஒருவனை எந்த வார்த்தை சொல்லி நீ திட்டுகிறாயோ, அதே வார்த்தையில், எப்போதாவது ஒரு முறை நீ திட்டப்படுகிறாய்.

"எப்படித் தீர்க்க நினைக்கிறீர்களோ அப்படியே தீர்க்கப்படுவீர்கள்" என்று கிறிஸ்தவ வேதம் கூறுகிறது.

"செய்த வினை, அதே வடிவத்தில் திரும்ப வரும்" என்று முதன் முதலில் போதித்தது இந்து மதம்தான்.

"பாவம் என்பது நீ செய்யும் தினம்."

"புண்ணியம் என்பது நீ செய்யும் நன்மை."

"முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்."

"அரசன் அன்று சொல்வான்; தெய்வம் நின்று கொல்லும்."

"விநாச காலே விபரீத புத்தி."

-இவையெல்லாம் இந்துக்களின் பழமொழிகள்.

ஷாரைக் கொள்ளையடித்து, உலையிலே போட்டு, அதை உயில் எழுதி வைத்துவிட்டு மாண்டவன் எவனாவது உண்டா?

பிறர் சொத்தைத் திருடிக் கொண்டு, அதை நிம்மதியாக அனுபவித்து, அமைதியாகச் செத்தவன் எவனாவது உண்டா?

அப்படி ஒருவன் இருந்தாலும், அவன் எழுதி வைத்த உயிலின்படி அவன் சொத்துக்கள் போய்ச் சேர்ந்த துண்டா?

எனக்குத் தெரிந்தவரை அப்படிப்பட்ட சொத்துக்களை நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்படும் 'ரிலீவர்' கள்தான் சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இறந்தவனுடைய சந்ததி சாப்பிட்டதில்லை.

கொவை செய்துவிட்டுத் தலைமறைவாகி, தண்டனையில்லாமல் நிம்மதியாக வாழ்ந்து, வலி இவ்வாமல் செத்தவன் உண்டா?

எனக்குத் தெரிந்தவரை இவ்வள்.

ஒருவன் செய்த எந்த பாவமும் அவன் தலையைச் சுற்றி ஆயுட்காலத்திலேயே அவனைத் தணிடத்து விட்டுத் தான் விலகியிருக்கிறது.

"பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்" என்கிறது கிறிஸ்துவ வேதம்.

இல்லை, பாவத்தின் சம்பளம் வயதான காலத்தில் திரும்பவரும் சிறு செமிப்பு நிதி; சரியான நேரத்தில் அவனுக்குக் கிடைக்கும் போன்று!

சாவுக்குப் பின் நடப்பது இரண்டாவது விசாரணை!

முதல் தீர்ப்பு அவன் ஆயுட்காலத்திலேயே அளிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு விடுகிறது.

எனக்கு நன்றாக நினைவிலிருக்கிறது. 1953 ஆம் ஆண்டு டால்மியாபுரம் போராட்டத்தில், பதினெட்டு மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, நாலும், நண்பர் அன்பில் தர்மவிங்கமும், மற்றும் இருபது பேரும் திருச்சி மத்திய சிறையில் இருந்தோம். அங்கே தூக்குத் தண்டனை பெற்ற கைதிகள் சிலரும் இருந்தார்கள்.

அவர்களைத் தனித்தனியாகச் சில அறைகளில் பூட்டி வைத்திருந்தார்கள்.

அவர்களிலே, 'மாயவரம் கொலை வழக்கு' என்று பிரபலமான வழக்கில், தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் ஏழு பேர்.

செஷன்ஸ் கோர்ட் அவர்களுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்தது.

அப்போது உயர்நிதிமன்ற நீதிபதிகளில் ஒருவராக இருந்தவர் திரு. சோமசுந்தரம்.

பெரும்பாலான கொலை வழக்குகளில் அவர் தூக்குத் தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றுவது வழக்கம்.

காரணம், பள்ளிரண்டு வருடங்கள் கழித்துத் திரும்பப் போகும் குற்றவாளி நல்லவளாகத் திரும்பி வந்து அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்வான் என்ற நம்பிக்கையே!

அவர் சட்டத்தோடு தர்மத்தையும் கலந்தே யோசிப்பார்.

செஷன்ஸ் கோர்ட்டின் தூக்குத் தண்டனையொன்றை அவர் ஊர்ஜிதம் செய்கிறார் என்றால், அதை ஆண்டவனே ஊர்ஜிதம் செய்ததாக அர்த்தம்.

மாயவரம் கொலை வழக்கில் ஏழு கைதிகளின் தூக்குத் தண்டனையை ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

அவரைத் தொடர்ந்து சுப்ரீம் கோர்ட்டும், அதை ஊர்ஜிதம் செய்தது.

ஜனாதிபதிக்கு கருணா மனு போயிற்று. அவரும் தூக்குத் தண்டனையை ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

காரணம், நடந்த நிகழ்ச்சி அவ்வளவு பயங்கர மானது.

மாயவரத்தில் நாற்பது வயதான ஒரு அம்மையார் விதைவை. அந்த வயதிலும் அழகாக இருப்பார்.

சுமார் அறுபதினாயிரம் ரூபாய் பெறக்கூடிய நைக்களை அவர் வைத்திருந்தார்.

சொந்த வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரர் பெண்ணை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்.

அவரை மோப்பமிட்ட சிலர், ஒருநாள் இரவு அவர் வீட்டுக்குள் புகுந்தார்கள்.

ஐந்து பேர் அவரைக் கற்பழித்தார்கள். அந்த அம்மையார் மூச்சத் தினை இறந்து போனார்.

இறந்த பிறகும் இன்னொருவன் கற்பழித்தான்.

ஆம்; மருத்துவரின் சர்டிபிகேட் அப்படித்தான் கறிற்று.

நைக்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன! கொலைகாரர்கள் ஓடிலிட்டார்கள்.

பிடிப்பட்டவர்கள் ஏழு பேர்.

சிறைச்சாலையில் அந்த ஏழு பேரில் ஆறுபேர் "நானை தூக்குக்குப் போகப் போகிறோமே!" என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். "முருகா முருகா" என்று ஜூபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால், ஒருவன் மட்டும் சலனம் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்தான்.

சிறைச்சாலையில் தூக்குத் தண்டனை பெற்ற கைதிகளை மற்ற கைதிகள் அனுபிப் பேச முடியாது.

நானும் நன்பர் அன்பில் தர்மலிங்கமும் அதிகாரிகளிடம் அனுமதி பெற்று, அவர்களை அனுபினோம்.

சலனமே இல்லாமலிருந்தானே அந்த மனிதன், அவனிடம் மட்டுமே பேச்சுக் கொடுத்தோம்.

உடம்பிலே துணிகூட இல்லாமல் சிறைச்சாலை விதிகளின்படி நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்த மனிதன், அமைதியாகவே பேசினான்.

நானை சாகப்போகிறோம் என்ற கவலை அவனுக்கின்வை. அவன் சொன்னான்:

“ஐயா, இந்தக் கொலைக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. ஏற்கெனவே நான் மூன்று கொலைகள் செய்து குக்கிறேன். ஒவ்வொரு கொலை செய்யும்போதும் நான் ஜாரில் இல்லாதது மாதிரி ‘அலிபி’ தயார் செய்துவிட்டு, அந்தக் கொலையைச் செய்வேன். மூன்று கொலைகளிலும் நான் விடுதலையானேன். இந்தக் கொலை நடந்த அன்று, நான் மாயவரத்திலேயே இருந்தேன். ஆண்டவன்தான் என்னை அங்கே இருக்க வைத்திருக்கிறான். பல நாட்களாக எனக்கு வலையிய போலீசார், சரியான சாட்சியங்க ணோடு என்னைக் கைது செய்து விட்டார்கள். காரணம், கொலை செய்தவர்களிலே மூன்றுபேர் என் சொந்தக் காரர்கள். சாட்சியம் சரியாக இருந்ததால், எனக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஐயா! இந்தக் கொலைக்காக நான் சாகவில்லை. ஏற்கெனவே செய்த கொலைகளுக்காகவே சாகப் போகிறேன்.”

அவன் சொல்லி முடித்தபோது, ‘அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்ற பழமொழியே என் நினைவுக்கு வந்தது.

அப்போது மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். அறைக்கதவு மூடப்படும் நேரம். நானும் தர்முவும் எங்களுடைய அறைக்குத் திரும்பினோம்.

தர்மு தன்னையும் மறந்து சொன்னார்:

“என்னதான் சொல்லையா, செய்யற பாவம் என்றைக்கும் விடாதய்யா!”

ஆமாம், பாவம் கொடுத்த, ‘போனஸ்’ தான் செய்யாத கொலைக்குத் தண்டனை.

அன்று இரவு நான் தாங்கவே இல்லை.

காலை ஐந்து மணிக்கு, “முருகா! முருகா!” என்று பலத்த சத்தம்.

கைதிகள் தூக்குமேடைக்குக் கொண்டு செல்வப் படுகிறார்கள்.

அப்போது நான் உணரவில்லை. இப்போது உணருகிறேன்.

“என்ன விலை நிர்ணயிக்கிறாயோ, என்ன விலை கொடுக்கிறாயோ, அதே விலை திரும்ப வரும்.”

5. மறுபடியும் பாவம் - புண்ணியம்

“இந்து மதத்தைப் பற்றி எழுத வந்து எங்கெங்கோ நடந்த சம்பவங்களை விரித்துக் கொண்டு போகிறாயே, ஏன்?” என்று நீ கேட்பது எனக்குப் புரிகிறது.

இந்து மதத்தைப் பற்றி ராமகிருஷ்ணரும், விவேகானந்தரும், காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகளும், விரிவரை நிகழ்த்தும் வாரியாரும், பிறரும் சொல்லாத விஷயங்கள் எதையும் நான் புதியதாகச் சொல்லப் போவதில்லை:

ஆனால் அவர்கள் சொன்னபடியேதான் உன் வாழ்க்கை நடக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது என்கடமை.

“ஒவ்வொரு ஒலிக்கும் எதிரொலி இருக்கிறது” என்பது அவர்கள் வாதம்.

அப்படி விவாதித்தபோது கண்ணேதிரே நடந்த சாட்சியங்களை அவர்கள் காட்டவில்லை. தத்துவார்த்த விளக்கமே கூறினார்கள்.

அந்தத் தத்துவார்த்தம் என்னைப் போன்றவர் களுக்கு.

அந்தத் தத்துவப்படி நடந்த சம்பவங்களை நான் எழுதுவது உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு.

பாவம் - புண்ணியம் என்பதையெல்லாம், வெறும் தத்துவமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்த மனிதனுக்கு சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் காட்டினால் விளங்கும் என்பதற்காகவே இதை நான் எழுதுகிறேன்.

வாழ்க்கை ஒழுக்கத்தை, சமுதாய ஒழுக்கத்தை அதிகமாக வற்புறுத்துவது இந்து மதம்தான்.

அதன் பண்பாடுகள் உண்ணதமானவை; அதன் சடங்குகள் அர்த்தமுள்ளவை.

மங்கல வழக்கு, அமங்கல வழக்கு எனப் பிறந்து இந்துக்களிடம்தான்.

சில சின்னங்களை மங்கலமாகவும், சிலவற்றை அமங்கலமாகவும் அவர்கள் காட்டினார்கள்.

மங்கல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் வீட்டில், அமங்கல வார்த்தைகூடக் கேட்கக்கூடாது என்றார்கள்.

பெண்ணுக்கு மங்கலம் என்பது தாலி. திருமணத்தில் கட்டப்படும் அந்தத் தாலியை மரணத்தின்போதுதான் கழற்ற வேண்டும்.

எண்ணேய தேய்த்துக் குளிக்கும்போது கூடக் கழற்றக் கூடாது. அவ்வளவு புனிதமானது அது.

ஒரு உத்தமியின் கழுத்திலுள்ள தாலியை யார் அபகரித்தாலும், அந்தத் தாலி அவர்கள் குடும்பத்தையே அழித்துவிடும் என்பது, இந்துக்கள் நம்பிக்கை.

எனக்கொரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது.

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் படம் எடுக்கத் தொடங்கியபோது, எனது பாட்டுத் திறமையை மட்டுமே வைத்து, ஒரு படமெடுக்க விரும்பினேன்.

நன்கு பாடக்கூடிய ஒரு நடிக்கர அதற்கு ஏற்பாடு செய்தேன்.

ஒரு காலத்தில் ஒரோ என்று விளங்கிய அந்த நடிகர் நான் ஒப்பந்தம் செய்தபோது வறுமையிலிருந்தார்.

அவருடைய மனைவியின் கழுத்தில் தங்க மாங்கல்யம் இல்லை.

அரக்கு மஞ்சளை மஞ்சள் நூலில் கோர்த்து அணிந்திருந்தார்.

தாலி ஓரிடத்தில் அடகு வைக்கப்பட்டிருப்பதாக நடிகர் கூறினார்.

உடனே நான், அதற்கு வேண்டிய பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவரையும் சுட்டிக்கொண்டு, அடகு பிடித்தவர் வீட்டிற்குப் போனேன்.

நடிகருடைய எல்லா நலைகளுமே அவரிடம்தான் அடகு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தாலிக்கு வேண்டிய பணத்தை மட்டும் கொடுத்துத் தாலியைத் திருப்பிக் கேட்டேன்.

அவர் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, “ஏராள மான வட்டி பாக்கியிருக்கிறது; இதை வட்டிக்கு வரவு

வைத்துக் கொள்கிறேன்; தாவியைத் தரமுடியாது" என்று சொல்லி விட்டார்.

பணம் கொடுத்தும் அந்தத் தாவி கிடைக்க வில்லை.

பிறகு நான் மேறும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து, அவர் புதிய தாவியையே வாங்கி, தன் மனைவியின் கழுத்தில் கட்டினார்.

என் படம் நடந்து கொண்டிருந்தபோதே, அந்த நடிகர் 'இன்சால்வென்ட்' ஆனார்.

ஆனால் மூன்றாவது மாதமே படம் வெளி வந்ததும் பத்துப் படங்களுக்கு அவர் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டுப் பணமும் வந்தது. 'இன்சால்வென்ட்'யும் ரத்தாயிற்று. அவருடைய சொத்துக்கள் அவருக்கே திரும்பி வந்தன. இன்று அவர் சுகமாக நாடகங்களிலும் படங்களிலும் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அவருடைய மனைவி உத்தமி.

புராண காலத்துச் சிதை, வரலாற்றுக் காலத்துக் கண்ணகிக்கு நிகரான சத்தியவதி.

அந்தச் சத்தியவதியின் தாவியை வைத்திருந்தாரே அவரது குடும்பம் பட்ட பாடும், அதில் ஏற்பட்ட குழப்பமும், அவர் நோயில் இழுத்துக் கிடந்து மாண்டதும் விவரிக்க முடியாத பெருக்கைத்

அந்தத் 'தாவி' அவரது குடும்பத்தின் நிம்மதியையே அழித்துவிட்டது.

இந்துக்களின் மங்கல குத்திரம் தன் சக்தியைக் காட்டி விட்டது.

பாவத்தின் விலை, அவரது வாழ்நாளிலேயே கிடைத்து விட்டது. நிற்க.

'அன்னையும் பிதாவும் முதல் தெய்வம்' என்பது இந்துக்கள் சம்பிரதாயம்.

'தாயைப் பணிந்தவன் கோவிலுக்குப் போக வேண்டாம்' என்பார்கள்.

தாய்—தந்தையைச் சுற்றி வந்த கணபதிக்குத்தான் சிவபெருமான மாம்பழுத்தை அளித்தார்; உலகத்தைச் சுற்றி வந்த முருகனுக்கு அல்ல.

தாய் தந்தையருக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்த ஒரு பக்தன், மாறுவேடத்தில் வந்த இறைவனைக் கவனிக்கவில்லை என்றும், இறைவன் ஆக்திரமுற்றபோது 'தன் முதற்கட்டமை இதுதான்' என்று அவன் உறுதியாகக் கூறினான் என்றும், இறைவனே மனமயங்கி, அவன் பாதத்தில் விழுந்தான் என்றும் நாம் படிக்கிறோம்.

அந்தத் தாய் தந்தையரை மனமார நேசிக்கும் எவனுக்கும் எதிர்காலம் உண்டு.

நான் கண்ணெதிரிலேயே பார்க்கிறேன், பலரை.

ஆனால் தாயின் குரலைக் கேளாத ஒருவருடைய கைத்தையை உள்க்குச் சொல்ல வேண்டும்.

அவர் என்னுடைய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஏழைக் குடும்பத்திலே பிறந்தவர்.

அவரது விதவைத் தாய் தன் வயிற்றைக் கட்டி வைத்து மகனுக்குச் சோறுரட்டுவாள்.

எங்கள் பக்கத்தில் பிள்ளைகள் இல்லாத பணக் காரர்கள் 'சலிகாரம்' எடுக்கும் பழக்கம் பரவலாக உண்டு.

அந்தச் சலிகாரத்தில் பிள்ளையைப் பெற்ற தாயக்கு விலையாக ஒரு தொகையையும் தருவார்கள்.

அந்தத் தொகைக்காகவும், தன் பிள்ளையாவது நல்ல இடத்தில் வாழ்டுமே என்றும் சலிகாரம் விட்டு விட்டாள், அந்தத் தாயார்.

ஏழை மகன் லட்சாதிபதியானான். பணக்காரர் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டாள். வசதியான வாழ்க்கையில், பெற்ற 'தாயையே' மறந்து விட்டான்.

அவனால் மறக்க முடிந்தது; தாயினால் அது முடியவில்லை.

ஒருநாள் நான் அந்த மனிதனைப் பார்க்கப் போனேன். காய்கிற வெயிலில், அந்த வீட்டின் வெளித் தின்னையில், அந்த அம்மையார் உடகார்ந்திருந்தார்கள்.

என்னைப் பார்த்ததும் "ஐயா, நீ யார்?" என்று கேட்டார்கள்.

"என்ன ஆச்சி? என்ன வேண்டும்?" என்று நான் கேட்டேன்.

உள்ளே அந்த மூதாட்டி, "தம்பி, உள்ளே இருப்பது என் பிள்ளைதான். சுவிகாரம் விட்டுவிட்டேன். அவனைப் பாக்குறதுக்காகக் காலையில் இருந்து திண்ணையிலேயே உடகார்ந்திருக்கேன். ஒருத்தரும் விடமாட்டேங்கிறாங்க. நீயாவது எம் மகங்கிட்ட கொஞ்சம் சொல்லேன்" என்றார்கள்.

என் கண்கள் கலங்கிலிட்டன.

ஆஸ்யாக, ஒரு கூடையில் பணியாரமும் உள்ந்து வளையும் கொண்டு வந்து, துணியால் அதை மூடி வைத்திருக்கிறார்கள், தன் மகனுக்குத் தன் கையாலேயே ஊட்டி விடுவதற்காக.

நான் வேகமாக உள்ளே போய், அந்தப் பையனைப் பார்த்து, "உன்னைப் பெற்ற தாயார் வந்திருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் உள்ளே கூப்பிட்டு உட்கார வையப்பா" என்றேன்.

அவர் கோபமாக, "அவுக்களுக்கு எப்பவும் இதே வேவையாய்ப் போச்க. வராதே வராதேன்னா எதுக்காக வர்ராக?" என்று கூறிவிட்டு, கண்க்குப் பிள்ளையை அழைத்து, "இந்தா அத்தா வந்திருக்காளாம், ஒரு இருநூறு ரூபாய் கொடுத்து, இனிமே இந்தப் பக்கம் வர வேண்டாம் என்று சொல்லு" என்றார்.

"அதை நீயே கூப்பிட்டுச் சொல்லேன்" என்றேன் நான்.

அவர் மறுத்துவிட்டார், மனைவிக்குப் பயந்து கணக்குப்பிள்ளை அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்ததும் அந்த அம்மையார்,

"அப்பசி! தம்பி! ஐயா! ஒருதரமாவது பார்த்துட்டுப் போயிடுறேன்!" என்று சத்தம் போட்டார்கள்.

அந்தக் குரல் அந்தப் பாவியின் காதில் விழவில்லை. விளைவு என்ன தெரியுமா?

தாயின் குரலைக் கேட்காத அந்தக் காதுகள், வேறு எந்தக் குரலையும் கேட்க முடியாதபடி, 'டமாரச்' செவிடாகி விட்டன.

மனைவி மயக்கத்தில் மாதாவை மறந்தவன் கதி என்ன என்பதைப் புராணங்களைப் படித்து நீ நம்பவில்லையால், உன் பக்கத்து விடுகளில் கேட்டுப் பார். இப்படியொரு சம்பவம் அங்கேயும் நடந்திருக்கும்.

தாய்-தகப்பனுக்குச் செய்யும் பாவம் உன் தலையைச் சுற்றி அடிக்கும்.

ஆயிரம் மனைவிமார்களை விலைக்கு வாங்கலாம்; அன்னையும் பிதாவும் மறுபடி வரமுடியாது.

இந்துக்கள் சொன்ன தத்துவம் வேடிக்கைக் களையல்ல.

'யாருக்கு நீ பாவம் செய்தாலும் அதற்குத் தண்டனை உண்டு' என்பது அழிக்க முடியாத உண்மை.

இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை நான் விவரித்துக் கொண்டே போகலாம்.

எவ்வளவோ பாவிகள் தங்கள் வாழ்நாளிலே தண்டிக்கப்பட்டதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

'பாவத்தின் அளவு எவ்வளவோ அவ்வளவே தண்டனை' என்பது, எவ்வளவு உண்மை!

இறைவன் தீர்ப்புகள் எப்படி இருக்கும் என்பதை இந்துக்கள் சொன்னதுபோல் வேறு யார் சொன்னார்கள்?

இறைவா, இந்து சமூகம் உன்னையும் உன் ராஜாங்கத்தையும் சரியாக அளந்து வைத்திருப்பதை எண்ணி எண்ணி நான் வியக்கிறேன்.

சொந்த நிகழ்ச்சிகளில் இந்த அனுபவத்தைக் காணாதவரை, ஞானமார்க்க உபதேசிகளை நான் கேளி செய்ததுண்டு.

ஒவ்வொரு படிக்கட்டிலும், ஒவ்வொரு உண்மையைக் காணக் காண, நமது ஞானிகள் 'அறிவுலகத்தின் கட்டராளிகள்' என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்.

இசையின் கவையைப் பாடல் அதிகப்படுத்துவது போல், தத்துவத்தின் உண்மையைச் சம்பவங்களே உறுதி செய்கின்றன.

'இந்து மகாசமுத்திரம்' என்ற பெயர், இந்து மதத்துக்கே பொருந்தும்.

'பாவமும் குற்றமும் செய்துவிட்டுத் தெய்வத்தை வணங்கினால் பலன் உண்டா?'.

6. பண்ணியம் திரும்ப வரும்

“வந்த வினையும் வருகின்ற வல்லினையும்,
கந்தனென்று சொல்லக் கலங்கும்.”

ஆனால், செய்த வினையும் செய்கின்ற திலினையும், ஓர் எதிரொலியைக் காட்டாமல் மறைய மாட்டா.

நீ வினாத்த வினாத்தகளை நீயே அறுவடை செய்த பின்னால்தான் அந்த நிலத்தில் வேறு பயிர்களைப் பயிரிட முடியும்.

கொலை, களவு, குது அனைத்தையும் செய்துவிட்டு, “குமரா! முருகா!” என்று கூவினால் குமரன் நீ வரும் கோயிலுக்குக் கூட வரமாட்டான்.

இதிலும் எனக்கோர் அனுபவம் உண்டு.

என்னிடம் படம் வாங்கிய ஒருவர், படத்துக்காக வகுவான் கணக்குக் காட்டாமல், பொயக் கணக்கு எழுதி, நான் அவருக்கு முப்பதினாயிரம் ரூபாய் தர வேண்டும் என்று கோர்ட்டிலே வழக்குத் தொடர்ந்தார்.

வேறு வழியில்லாமல் வயிற்றெரிச்சலோடு நானும் கொடுக்க வேண்டி வந்தது.

அவர் ஏற்கொலே ஒரு பணக்காரர் செட்டி யாளரியும் ஆச்சாள்புரத்துக்காரர் ஒருவரையும் ஏமாற்றியவர்.

அவரது மூலதனமே ஏமாற்றுவதுதான்.

ஏமாற்றி என்ன பயன்?

அத்தனை பணமும் போய், நனை நட்டுக்களும் போய், அன்றாடச் சோற்றுக்கே இன்று அவை மோதுகிறார்.

அவரை அடிக்கடி வடபழனி கோவிலில் காணலாம்.

உடம்புக்குச் சட்டையில்லாமல் இடுப்புக்குத் துண்டு கட்டிக்கொண்டு, அந்தப் ‘பாபாத்மா’ தினமும் கோயிலுக்கு வருகிறது.

நெற்றியில் கட்டுக்கட்டாக விபுதி; இரண்டு காதிலும் கதம்பப் பூக்கள்; கையில் தேங்காய் பழம் கொண்ட தட்டு.

அந்த மனிதர் தினந்தோறும் முருகனைத் தெடுகிறார்.

முருகனோ அவரைக் கண்டாலே ஒடுகிறான்.

ஒருவன் வந்த வழியைப் பார்த்துதான், கந்தன் வரப்போகும் வழியைத் திறந்து விடுகிறான்.

ராஜாங்கம் கட்டி ஆண்டவனுங்கூட, நேர்மை தவறி நடந்தால் நிம்மதி இல்லாமல் துடிக்கிறான்.

இற்றவனின் தராச வணிகனின் தராச அவ்வள; அது எட்டையைச் சரியாகவே போடுகிறது.

குளத்திலே ஒரு ரூபாயைத் தவறிப் போட்டு விட்டால், குளம் வற்றியதும் அது உன் கைக்கே கிடைக்கிறது—அது நேர்மையாகச் சம்பாதித்த பணமாக இருந்தால்.

ஒரு நடைபாளத்தையில் நீ கண்ணாடித் துண்டைப் போட்டால், நீ திரும்பி வரும்போது, அது உன் காலிலேயே குத்துகிறது.

குளிக்கும் அறையில் நான் எச்சிலைத் துப்பி விட்டேன்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து நான் உள்ளே போன போது, அது உன் காலையே வழுக்கி விட்டது.

விதி என்பது இறைவன் விதித்தது மட்டுமல்ல; நீயே விதித்ததுமாகும்.

ஊரையெல்லாம் கேவி செய்த ஒரு பணக்காரர், ஊர் முழுவதும் கேவி செய்யும் நிலையில் வாழ்ந்து மடிந்ததை நான் அறிவேன். அவரும் பக்தர்தான்!

பக்தி செய்யும் எல்லாருக்கும் பரமனருள் கிடைப்பதில்லை.

அது பாவம் செய்யாதவர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கிறது.

‘உண்மையே தெய்வம்,’ ‘அன்பே தெய்வம்’ என்று இந்துமதம் சொன்னது அதனால்தான்.

‘நம்பினோர் கெடுவதில்லை, நான்கு மறைத் தீர்ப்பு’ உண்மைதான். ‘கெட்டவன்’ நம்பினால் அவனாருள் கிட்டுவதில்லை.

அதுவும் உண்மைதான்.

காலங்களை நிர்ணயிக்கின்றவனும், வாழ்க்கையின் கதியையே உருவாக்குகின்றவனுமான பரம்பொருள், உன் வாழ்க்கைக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளவில்லை, அதுமாவுக்கே பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறான்.

மதத்துறையை 'அுத்மார்த்தத் துறை' என்பது அதனால்தான்.

நதியின் ஒட்டம் பள்ளத்தை நோக்கியே; அந்த நாயகனின் ஒட்டமும் எளிமையான நேர்மையை நோக்கியே.

ஒன்று, அறியாமல் செய்யும் தவறுகள் பாபங்கள் அல்ல; அவை வெறும் தவறுகளே!

அவற்றுக்கு உடனே மன்னிப்பு உண்டு.

அறிந்து செய்யும் தவறு, தவறல்ல; அது குற்றம்.

அதற்கு மன்னிப்புக் கிடையாது!

ஆண்டவனின் அவதாரங்களேகூட, அறியாமல் தவறு செய்திருப்பதாக வழக்குக் கைதைகள் உண்டு.

ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி ஒருமுறை கங்கைக்குக் குளிக்கச் சென்றார்.

அவரது அம்பறாத் தூணியில் ஒரே ஒரு அம்பு மட்டுமே இருந்தது.

அந்த அம்பைப் படுக்கை வசமாக வைக்கக் கூடாதென்ற மரபுப்படி, அதைப் பூமியிலே குத்தி வைத்தார்.

'ஒற்றை அம்பை ஊன்றி வை' என்பது வழக்கு.

அம்பை ஊன்றிய ராமபிரான், கங்கையில் குளித்து விட்டுக் கொரயேயினார்.

ஊன்றிய அம்பை எடுத்தார்.

அதிலொரு தேரைக் குஞ்சு குத்தப்பட்டிருந்தது.

பூமிக்குள்ளிருந்த தேரைக் குஞ்சை அவர் அறியாமல் குத்திவிட்டார்.

தேரைக் குஞ்சு சாகும் தருவாயிலிருந்தது.

ராமபிரான் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

"ஐயோ, தேரையே! நான் குத்தும்போது நீ கத்தியிருந்தால் காப்பாற்றி இருப்பேனே, ஏன் கத்தவில்லை?" என்றார்.

அதற்குத் தேரை சொன்னது :

"பெருமானே! யாராவது எனக்குத் துண்பம் செய்யும்போதெல்லாம் நான் 'ராமா ராமா' என்றுதான் சத்தமிடுவேன். அந்த ராமனே என்னைக் குத்துகிறார் என்னும்போது, யார் பெயரைச் சொல்லி ஓலமிடுவேன்?"

ராமபிரான் கண்ணிரோடு சொன்னார்:

"தேரையே, என்னை மன்னித்துவிடு. இது நான் அறியாமல் செய்த பிழை."

தேரை சொன்னது:

"பெருமானே! 'அறியாமல் செய்கின்ற பிழைகள் அப்பொழுதே மன்னிக்கப்படுகின்றன' என்று சொன்னது உன் வாக்குத்தானே!"

தேரையின் ஆவி முடிந்தது.

நான் பாவம் என்று குறிப்பிடும்போது, நீ அறியாமல் செய்த பிழைகளை எல்லாம் பாபக்கணக்கில் சேர்க்காதே.

சிறு வயதில் கடன் தொல்லை தாங்காமல் நான் 'திருடியிருக்கிறேன்' – என் தாயின் பணத்தைத்தான்.

திருடிவிட்டு நிம்மதியில்லாமல் இருந்திருக்கிறேன்.

கடவுளை வேண்டியிருக்கிறேன் – "இறைவா மன்னி" என்று.

அந்தத் தவற்றைக் கடவுள் மன்னிக்கவில்லை என்றால் இந்த வாழ்க்கையை எனக்கு அருளியிருப்பாரா?

என்னுடைய நண்பர்களில் என்னிடம் உதவி பெறாதவர் குறைவு.

உதவி பெற்றவர்களில் நன்றியுடையவர்கள் குறைவு.

என்னுடைய ஊழியர்களில் என்னை ஏமாற்றாத வர்கள் குறைவு.

ஏமாற்றியவர்களில் நன்றாக வாழ்கின்றவர்கள் குறைவு.

எழுத்தின் மூலமே சம்பாதித்தவர்களில் என்னைப் போல் சம்பாதித்தவர்கள் குறைவு.

சம்பாதித்ததை அள்ளி இறைத்ததில், என்னைப் போல் அள்ளி இறைத்தவர்கள் குறைவு.

இவ்வளவு அறியாமைக்கிடையிலேயும், ஏதோ ஒரு சட்ரொளி என்னைக் காப்பாற்றுகிறது.

ஏன் காப்பாற்றுகிறது? எதனால் அது என்னைக் காப்பாற்றுகிறது?

ஏன் தாய்-தகப்பன் செய்த தருமங்களை நினைக்கிறேன்.

'தர்மம் தலைகாக்கும்' என்ற இந்துக்களின் பழமொழி எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது.

செய்த பாவம் தலையிலடிக்கிறது — செய்த புண்ணியம் தலையைக் காக்கிறது.

ஆம்; செய்த புண்ணியம் திரும்பி வருகிறது.

புண்ணியம் என்பது, என்றும் எதிலும் நீ செய்யும் நன்றி!

பாவத்தில் முதற்பாவம், நன்றி கொல்லுதல்.

கஷ்ட காலத்தில் எனக்கு ஒரு ரூபாய் உதவியவரை நான் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கைம்மாறு செய்திருக்கிறேன்.

அந்த நாயகன் அறிய நான் நன்றி கொன்றதில்லை.

ஆகவே பாவம் செய்யாமல், புண்ணியம் செய்து கொண்டே இறைவனைத் தியானித்தால் உன் வாழ் நாளிலேயே உள்கொரு அதிர்ஷ்டம் காத்திருக்கிறது.

நான் தத்துவம் பேசவில்லை; அனுபவம் பேசுகிறது.

இந்து மதத்தின் ஒவ்வொரு அனுவையும் நான் உணர்வதற்கு எதையும் நான் படிக்கவில்லை.

சாதாரணப் பழமொழிகளும் அனுபவத்தில் அவற்றின் எதிரொலிகளுமே, இந்துமதத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை எனக்கு உண்டாக்கியிருக்கின்றன.

7. விதிப்படி பயணம்

உனக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையே 'விதி' என்று கூறப்படுகிறது.

உனது வாழ்க்கை எந்தச் சாஸ்வயில் போனாலும், அது இறைவன் விதித்ததே.

ஜனனம் உலகமெங்கும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது. பத்தாவது மாதம் ஜனனம் என்பது நிரந்தரமானது.

ஆனால் வாழ்க்கை ஏன் பல கோணங்களில் போகிறது? மரணம் ஏன் பல வழிகளில் நிகழ்கிறது?

நீ கருப்பையில் இருக்கும்போது, நீ போகப் போகிற பாதைகளும், சாகப்போகிற இடமும், நேரமும், உன் மண்ணை ஓட்டுக்குன் தினிக்கப்படுகின்றன.

நீ எங்கே போனாலும், எப்படி வாழ்ந்தாலும், அது இறைவன் விதித்ததே.

மனத்தின் சிந்தனைப் போக்கு எப்படி வேண்டுமானாலும் போகலாம்; ஆனால் அது நடப்பதும் நடக்காத தும் உள் விதிக்கோடுகளில் அடங்கி இருக்கிறது.

ஷஹிர் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
குழினும் தாள்முந் துறும்

என்றார் வள்ளுவர்.

ஊழ் என்பது பூர்வ ஜனமத்தையும் விதியையும் குறிக்கும்.

பூர்வ ஜனமத்தின் எதிரொலியைக் கொண்டே அந்த ஜனமத்தின் விதி நிர்ணயிக்கப் பெறுகிறது.

அதனே, 'ஊழ்வினை உறுத்து வந்தாட்டும்' என்றாள் இளங்கோ.

போன ஜனமத்தில் உன் விதி பாவம் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருந்தால், அதற்கான பரிகாரம் இந்த ஜனமத்தில் எழுதப்படுகிறது.

ஆகவே விதியின் கோடுகள்தாம் உன்னை ஆட்சி செய்கின்றன என்பது, இந்துக்களின் அஸக்க முடியாத நம்பிக்கை.

நீ என்னியது நடந்தாலும் நடக்காவிட்டாலும், என்னாது நடந்தாலும், யாவும் உன் விதி ரேகைகளின் விளைவே.

முயற்சி கால் பங்கு; விதியின் ஒத்துழைப்பு முக்கால் பங்கு.

"எல்லாவற்றுக்கும் கால நேரம் வர வேண்டும்" என்கிறார்களே இந்துக்கள், அதற்கு என்ன காரணம்?

இன்ன காரியங்கள், உள்க்கு இன்ன காலங்களில் நடக்கும் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அவ்வளவுதான்.

நினைவுகளின் மயக்கத்தை விதி ஒழுங்கு படுத்துகிறது.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்போது, ஹிட்லருக்கு இருந்த வசதியும், ஆயுதப் பெருக்கமும் வேறு எந்த நாட்டிற்கும் இல்லை.

ஒரே நாளில் போலந்தைப் பிடித்தான்.

வெறும் மிரட்டவிலேயே செக்கோஸ்லாவாகி யாவைப் பிடித்தான்.

குண்டு போடாமலேயே பிரான்ஸைப் பிடித்தான்.

அவன் விரும்பியிருந்தால் ஜூரோப்பாவையும், ஆறு நாட்களில் பிடித்திருக்கலாம்.

வெறும் வாய் வேட்டுக்களையே விட்டுக் கொண்டிருந்த சர்ச்சிலை, அவன் கண்டாவுக்குத் துரத்தி யடித்திருக்கலாம்.

(சர்ச்சில் தென் அமெரிக்காவுக்கு ஓடத் திட்ட மிட்டிருந்தார்.)

அகில ஜூரோப்பாவையும் பிடித்துவிட்டால், உலகத்தில் ஜூரோப்பிய நாடுகளுக்குக் காலனிகளாக இருந்த ஆசிய-ஆப்பிரிக்க, அரேபிய நாடுகள் - கமார் எண்பது - குண்டுகள் போடாமலேயே அவன் கைக்கு இயற்றக்கூடியவே வந்திருக்கும்.

இது சுலபமாக நடந்திருக்கக் கூடியதே.

ஆனால், விதி ஹிட்லரின் ஆணவத்தை ஆட்சி புரிந்தது.

பிரிட்டனைக் 'கோழிக் குஞ்சு' என்று அவன் கேலி செய்துவிட்டு, 'யானையைச் சாப்பிட்டால்தான் என் பசி அடங்கும்' என்று, சோலியத் யூனியனுக்குள் நுழைந்தான்.

'அவனது சவக்குழி அங்கேதான் தோண்டப் படுகிறது' என்று விதி சிரித்தது.

சோலியத் யூனியனின் பருவகாலத்தில் அவன் சிக்கிச் சிக்கி இழுபட அமெரிக்காவும், பிரிட்டனும் தங்களைத் தயார் செய்து கொண்டு விட்டன.

எச்சரிக்கையாக இருந்திராத்தால், உலகத்தையே ஆண்டிருக்கக்கூடிய ஹிட்லர், தன் பின்னத்தைக்கூடப் பிறர் பார்க்க முடியாதபடி இரந்து போனான்.

எந்த மனிதனின் பாதையையும் திசை திருப்பி விடும் விதி, ஹிட்லரின் ஆணவத்தையும் அழிவை நோக்கித் திருப்பிவிட்டது.

உலக வரலாறுகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கள்.

நினைத்தைத் தீவிரமாக நடத்தி முடித்தவன் எவன்?

நினைப்பவன்தான் நீ; முடிப்பவன் அவன்.

இந்துக்களின் தத்துவத்தில் இது முக்கியமானது.

நம்முடைய வகான் இறைவன் கையிலே உள்ளது என்பதை, இந்துமதம்தான் வலியுறுத்துகிறது.

பிச்சைக்காரி ராணியான கணதயும், ராஜா பிச்சைக்காரனான கணதயும் அதிர்ஷ்டம் என்ற பெயரிலோ, துரதிர்ஷ்டம் என்ற பெயரிலோ விதியின் பரிசுளிப்பு.

"ஐயோ! எவ்வளவோ ஆசை வைத்திருந்தேனே, இப்படி ஆகிவிட்டதே" என்று நீ பிரலாபித்துப் பயனில்லை.

"அப்படித்தான் ஆகும்" என்று நீ ஜூனிக்கும்போது எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ராமனையும் விதி ஆண்டது. சினதையையும் விதி ஆண்டது.

காமனையும் விதி ஆண்டது. ரதியையும் விதி ஆண்டது.

சோழ நாட்டுக் கோவலனின் விதி, மாதவியின் மயக்கத்திலே இருந்தது.

கண்ணகியின் விதி மதுரையிலே இருந்தது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் விதி, ஒரு காற்சிலம்பில் அடங்கியிருந்தது.

அவெக்சாண்டரின் விதி, பாபிலோனியாவில் முடிந்தது.

ஜூலியஸ் சீஸரின் விதி, சொந்த நண்பனின் கையிலே அடங்கியிருந்தது.

நெப்போலியனின் விதி, அவனது பேராஸையிலே அடங்கியிருந்தது.

காந்திஜியின் விதி, கோட்ஸேயின் கைத் துப்பாக்கியில் அடங்கி இருந்தது.

அடிமைகள் கிளர்ந்து எழுந்ததும், ஆகிக் கெறியர்கள் விழுந்து துடித்ததும், காலமறிந்து கடவுள் விதித்த விதி.

கடவுளே இவ்வள என்று வாதிடுவோரும் நீண்ட காலம் வாழவேண்டும் என்று இறைவன் ஏன் விதிக்கிறான்?

தங்கள் கொள்கைகள், தங்கள் கண் முன்னாலேயே தோல்வி அடைவதைக் கண்டு சாக வேண்டும் என்றுதான்!

உண்மையான பக்தி உள்ள சிலருக்கு ஆண்டவன் ஏன் நீண்ட ஆயுளைத் தருகிறான்?

'தாங்கள் பக்தி செலுத்தியது நியாயமே' என்று அவர்களும், அவர்களைப் பார்த்துப் பிறகும் உணர்வதற் காகத்தான்.

இறைவன் விதியை ஒரு வேட்க்கைக் கருவியாக வைத்திருக்கிறான்.

சக்தியும் சிவலும் பூமியில் பல வேடங்களில் பிறந்ததாக இந்துக் கதைகள் கூறுவது, இறைவன், தாலும் விதிக்கு ஆட்டடு. அதன் கலையை அனுபவிக்கிறான் என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான்.

அந்தக் கதைகளை வெறும் கதைகளாக நோக்காமல், இறைவனின் தத்துவங்களாக நோக்கினால், மாணிடத் தத்துவத்தை எப்படி இறைவன் வகுத்திருக்கிறான் என்பதை அறிய முடியும்.

விதி - மதி ஆராய்ச்சியில் மதியையே விதிதான் ஆட்சி செய்கிறது என்பதை நான் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

அதை ஒரு கதையாக மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதினேன்.

பிரவாகம்

ஞானி பிரகதீஸ்வரர், திருக்கோவிலுக்கு விழுயம் செய்தார்.

அவர் பெரிய மகான். உண்மையிலேயே ஞானி. சிறு வயதிலே துறவு பூண்டவர்.

கல்மண்டபத்தின் வடக்கில், அவருக்காக மேடை அலங்கரிக்கப்பட்டது.

எதிரே ஆண்களும் பெண்களும் கணக்கில்தங்காது கூடியிருந்தனர்.

வேதங்கள் பற்றியும், புராணங்களைப் பற்றியும் விளக்கிக் கொண்டே வந்த ஞானியார், 'யாரும் கேள்விகள் கேட்கவாம், பதில் சொல்லப்படும்' என்று தெரிவித்தார்.

யார் என்ன கேள்வி கேட்கப் போகிறார்கள் என்பதையே ஒவ்வொருவரும் ஆவலாக எதிர்பார்த்தார்கள். மண்டபத்தின் மேற்கு மூலையிலிருந்து ஓர் உருவம் மெதுவாக எழுந்து நின்றது.

நடுத்தர வயது; திட்சண்மயான கண்கள்; பந்த பாசங்களில் அடிபடடுத் தெரி வந்தது போன்ற ஒரு தெளிவு.

சபையில் இருந்த எல்லோரும் அவரையே திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

"தாங்கள் என்ன கேட்க விரும்புகிறீர்கள்?" என்று ஞானியார் கேட்டார்.

அவர் சொன்னார்:

"கவாமி!

விதியையும் மதியையும் பற்றி வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு சர்ச்சைகள் தோன்றி முடிவுக்கு வராமல் முடிந்திருக்கின்றன.

'விதியை மதியால் வெவ்வலாம் என்றும், மதியை விதி வென்றுவிடும்' என்றும், இரண்டு கருத்துக்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எது முடிவானதோ சாமிக்குத் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்."

கேள்வி பிறந்ததும், ஞானியார் வேசாகச் சிரித்தார்.

மண்டபத்தில் இருந்த எல்லோரையும் பார்த்து, "எல்லோரும் எழுந்து வெளியே செல்லுங்கள்; நான் கூப்பிட்ட பிறகு வாருங்கள்" என்றார்.

மண்டபம் காலியாயிற்று.

இரண்டு நிமிஷங்கள் கழித்து, "எல்லோரும் வாருங்கள்" என்றமூத்தார்.

திபுதிபுவென்று எல்லோரும் ஒடிவந்து அமர்ந்தார்கள்.

ஞானியார் கேட்டார்:

"குழந்தைகளே, இந்த மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் வெளியே போய் மீண்டும் உள்ளே வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களில் போன தடவை உட்கார்ந்த அதே இடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் எத்தனை பேர்?"

எல்லோரும் விழித்தார்கள்.

நாலைந்து பேர் மட்டும் பழைய இடத்தில் அமாநதிருந்தார்கள்.

மற்ற எல்லோரும் இடம் மாறி இருந்தார்கள்.

கேள்வி கேட்டவரைப் பார்த்து, ஞானியார் சொன்னார்:

"பாருங்கள், இந்தச் சின்ன விஷயத்தில் கூட இவர்கள் மதி வேலை செய்யவில்லை.

கொஞ்சம் நிதானமாக யோசித்தால், இவர்கள் மெதுவாக வந்து, அவரவர் இடங்களில் அமர்ந்திருப்பார்கள்!

இவர்கள் மதியை மூடிய மேகம் எது?"

கேள்வியாளர் கேட்டார்:

"இது அவர்கள் அறியாமையைக் குறிக்கும்; இதை விதி என்று எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?"

ஞானியார் சொன்னார்:

"அறியாமையே விதியின் கைப்பாலை.

அறிவு எல்லோருக்குமே தெளிவாக இருந்து விட்டால், விதியும் இல்லை, விதித்தவறும் இல்லை."

கேள்வியாளர் கேட்டார்:

"மனிதனின் அறியாமையே விதி என்றால், விதிக்குத் தனி நியமங்கள் இல்லையா?"

ஞானியார் சொன்னார்:

"இருக்கின்றன!

இந்த உருவத்தில், இந்த இடத்தில் பிறக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லை.

உங்களைப் பிறக்க வைத்தது விதியின் பிரவாகம்.

இப்படித்தான் வாழுவேண்டும் என்று நீங்கள் திட்டமிடுகிறீர்கள்; அப்படி வாழுவிடாமல் செய்வது விதியின் பிரவாகம்.

இந்தப் பெண்தான் எனக்குத்தேவை என்று முடிவு கட்டுகிறீர்கள்; அவளைக் கிடைக்க விடாமல் செய்வது விதியின் பிரவாகம்.

எப்போது நீங்கள் நினைத்தது நடக்கவில்லையோ அப்போது உங்கள் நினைவுக்கு மேல் இன்னொன்று இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

அதற்கும் நம் முதாலையர் குடியை பெயரே விதி." கேள்வியாளர் கேட்டார்:

"அந்த விதி எப்போது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது? எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?"

ஞானியார் சொன்னார்:

"குண்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; ஜனனத்தில் தொடங்குகிறது.

தான் நினைத்தபடியெல்லாம் வாழுக்களைய நடத்தி முடித்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

வீரன் வெற்றி பெற்றால், அது வீரத்தால் வந்தது.

கோழை தோல்வியுற்றால், அது கோழைத் தனத்தால் கிடைத்தது.

ஆனால் வீரன் தோல்வியுற்றாலோ, கோழை வெற்றி பெற்றாலோ, அவை விதியால் நிர்ணயிக்கப் பட்டவை!

வரலாற்று நல்லையத் தனி மனிதனின் சாக்சங்கள் இமுத்துச் செல்வதில்லை.

விதியே அழைத்துச் சென்றிருக்கிறது.

கோவவளை மதுரைக்கு அழைத்ததும், பொற்கொல்லனைச் சந்திக்க வைத்ததும் விதி.

மாதர்களாலேயே ஆரம்பமான பிரஞ்சு சாம்ராஜ்யம், மாதர்களாலேயே அழிவுற்றற்றகுக் காரணம் விதி!

ஒன்று நடைபெற்ற பின்னால், 'கொஞ்சம் அப்படிச் செய்திருந்தால் நடந்திருக்காதே' என்று மதி சிந்திக்கிறது!

மதி ஏன் தாமதமாகச் சிந்திக்கிறது? விதி முந்திக்கொண்டு விட்டது!"

கேள்வியாளர் கேட்டார்:

"அப்படியானால் மனிதனின் மதியால் ஆகக் கூடியது ஒன்றுமே இல்லையா?"

ஞானியார் சொன்னார்:

"இருக்கிறது!

பள்ளம் என்று தெரியும்போது, அதில் விழாதே என்று எச்சரிப்பது மதி.

அதைப் பள்ளம் என்று தெரிய வைத்தது விதி.

விதி வாசலைத் திறந்து கொடுத்தால் மதி மாளிகைக்குள்ளே நுழைகிறது.

விதி வாசலை முடிவிட்டால், மதி அதிலே மோதிக் கொண்டு வேதனை அடைகிறது.

விதியென்னும் மூலத்திலிருந்து முளைத்த கிளையே மதி.

தந்தையைக் கொண்று சாம்ராஜ்யத்தைக் கைப் பற்றிய இளவரசர்களைப்போல் மதி சில நேரம் விதியை வென்றிருக்கலாம்.

ஆனால் விதி அந்த மதியின் குழந்தையாக மறுபடியும் பிறந்து தந்தையைக் கொண்று விடுகிறது.

நியமிக்கப்பட்ட தர்மங்கள் சலவாமடைவதும், நியமிக்கப்படாதவை உறுதி பெறுவதும், நமக்கு அப்பாற பட்ட ஒரு சக்தியினாலே.

அதை என்ன பெயர் வைத்து அழைத்தாலும், அதுதான் நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

சாமியாக இருந்தவன் யோகியாக மாறுவது அனுபவத்தால் வந்த மதி.

யோகி சாமியாக மாறுவது ஆசையின் மூலம் வந்த விதி.

தொடக்கம் பலவீனமானால், முடிவு பலமாகிறது. தொடக்கம் பலமானால், முடிவு பலவீனமாகிறது. தொடக்கமும் முடிவும் ஒரே மாதிரி இருந்தால் விதி வேலை செய்யவில்லை என்று அர்த்தம்.

அப்படி யாராவது இருக்கிறார்களா?"

ஞானியாரின் கேள்வி, கேள்வியாளரைச் சிந்திக்க வைத்தது.

கண்களை மூடிக்கொண்டு சிறிது நேரம் யோசித்தார்.

மண்டபத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

ஞானியார் அமைதியாகக் கேட்டார்:

"உங்கள் மதி வேலை செய்யவில்லையா?"

கேள்வியாளர் அமர்ந்தார்.

ஞானியார் சொன்னார்:

"ஓன்னத்துக்கு முன்பும் மரணத்திற்குப் பின்பும், நூம் எங்கிருந்தோம், எங்கு போகிறோம் என்று தெரியும் வரை நமக்கு அப்பாறப்பட்டது ஒன்று இருக்கிறது.

இடைப்பட்ட வாழ்க்கையை அது நடத்துகிறது.

நான் துறவியானதும் நீங்கள் சம்சாரிகளானதும் நமது விருப்பத்தால் மட்டும் விளைந்தலை அன்று.

காலை வெயிலில், நமது நிழல் நம் உயரத்தை விடப் பன்மடங்கு உயரமாக இருக்கிறது.

மதியத்தில் நம்மைவிட அது கணிக் குருகிக் காலடிக்குள் ஒண்டிக் கொள்கிறது.

மாலையில் அது மீண்டும் உயரமாகி விடுகிறது.

ஆனால், நம் உருவும் என்னமோ ஒரே மாதிரி இருக்கிறது.

நம் உருவுமே விதி; நம் நிழலே மதி!"

மண்டபமே அதிரும்படி கையொலி கேட்டது. சபை கலைந்தது.

கேள்வியாளர் மட்டும் வெளியே நின்று கொண்டிருந்தார்.

"உங்கள் கேள்வியும் என் பதிலும் விதியல்ல; மதியே!

மதியால் விதியை ஆராய்ச்சி செய்யலாம், ஆட்சி செய்ய முடியாது" என்றபடி ஞானியார் நடந்தார்.

கேள்வியாளர் பின் தொடர்ந்தார்.

8. ஆணவம்

'நம்மிடம் ஏதுமில்லை' என்று நினைப்பது ஞானம்.

'நம்மைத் தவிர ஏதுமில்லை' என நினைப்பது ஆணவம்.

ஞானம், பணிந்து பணிந்து வெற்றிமேல் வெற்றியாகப் பெறுகிறது.

ஆணவம், நிமிரந்து நின்று அடி வாங்குகிறது.

நமது புராண இதிகாசங்களில் ஆணவத்தால் அழிந்தவர்களைச் சித்தரிக்காதது மிகவும் குறைவு.

ராமகாதையில் ராவணன், பாரதத்தில் துரியோதனன், இரணியன், கண்ணனால் கொல்லப்பட்ட நரகாகரன், கந்தனால் கொல்லப்பட்ட குரபத்மன், மற்றும் பத்மாகரன் இவர்களெல்லாம் ஆணவத்தின் அடையாளச் சின்னங்கள்.

இவர்களுடைய முடிவு கொடுமையானதைக் காட்டி, இந்துமதம் ஆணவக்காரர்களை எச்சரிக்கிறது.

'நான்' என்னும் எண்ணம் ஒருவனுக்குத் தோன்று வின்றதென்றால், அவன் தோல்விகளைச் சந்திக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்று பொருள்.

அறிவு குறைவானவர்களுக்கே ஆணவம் வருகிறது.

நிறை குடங்களுக்கு அது வருவதில்லை.

வெற்றி மயக்கம் ஏற ஏற அறிவு தடுமாறி, முட்டாள்தனமான தெரியம் தோன்றி, 'எல்லாம் நாமே' என்ற எண்ணம் பிற்றது, தடுமாறிக் காரியம் செய்யத் தொடங்கியதும் ஒவ்வொரு தோல்வியாகத் தொடர்ந்து வந்து, ஆணவக்காரர்களைக் கூனிக் குறுக்க செய்கின்றன.

எண்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பர், நின்ட கால நண்பர்.

ஆரம்பத்தில் மிகுந்த சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சிரமத்தோடு கடன் வாங்கி ஒரு படம் எடுத்தார்.

கதை, வசனம், டைரக்ஷன் எல்லாம் அவரே, படம், 'ஓகோ' என்று ஓடிற்று.

வெற்றி மயக்கத்தில் அவர் நிலை கொள்ள வில்லை!

உடனே ஒரே நேரத்தில், நாலைந்து படங்கள் எடுக்கப் போவதாக விளம்பரம் செய்தார்.

விதியோகஸ்தர்கள் அவரிடம் வந்து, "புதிய படங்களை நாங்கள் வாங்கிக் கொள்கிறோம்; யார் யார் நடிக்கிறார்கள்!" என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு அவர் கோபமாக, "எல்லாம் நானே. என் பெயருக்குத்தான் படமே தவிர நடிப்பவர்களுக்காக அல்ல; இஷ்டமிருந்தால் கையெழுத்துப் போடுங்கள்" என்று மிரட்டினார்.

நான் ஒருநாள் அவரைச் சந்தித்தபோது, "என் ஒவ்வொரு படத்தையும் 'பாக்ஸ் ஆபீஸ்' பண்ணிக் காட்டுகிறேன்" என்று என்னிடமே சவால் விட்டார்.

"என்னுடைய படம் என்றால், ஒவையிலே பிரின்ட் பண்ணினாலும் ஓடும்" என்று சொன்னார்.

பெரிய பெரிய கோவில்களுக்கெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டும், அவரது அடுத்த படம் படுத்தோல்வியடைந்தது. மூன்றாவது படமும் படுத்தோல்வி.

கடன்காரரானார்; கண்டப்படுகிறார்.

தன்னைத் தேடி, வந்தவர்களிடம் ஆணவத்தோடு நடந்து கொண்ட அவர், தினமும் அவர்களைத் தேடி நடக்கிறார்.

இன்னொருவர் ...

அவரும் கதை வசனம் எழுதி டைரக்ஷன் செய்கிறவர்.

அவர் விழித்துக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், பெரும் பகுதி தன்னைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பார்.

நீங்கள் அவரோடு பேசப்போனால் நீங்களும் அவரைப்பற்றியே பேசினால்தான் அவர் உங்களோடு பேசுவார்.

வசனத்திலே வல்லினம் மெல்லினம் இருக்காது. ஆனால் குருட்டுத்தனமாக வந்த வெற்றி, அவரைக் குருட்டாகவே ஆக்கிவிட்டது.

இதுவரை ஆணவக்காரர்கள் எப்படி அவதிப் பட்டார்களோ, அப்படிப்பட்ட அவதிக்கே அவரும் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

மனிதன் உடம்பு மிகவும் பலவின்மானது.

அதில் ஒரு நரம்பைத் தட்டினால் பல நரம்பு களிலும் சங்கிதம் கேட்கிறது.

ஒரு வெற்றி கண்ணுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், வரப் போவதெல்லாம் வெற்றியே என்ற திமிர் வருகிறது.

அந்தத் திமிர், யாரையும் அலட்சியப்படுத்தச் சொல்கிறது.

அடி பலமாக விழுந்ததும், திமிர் தானாக அடங்கிப் பணிவு எங்கிருந்தோ வந்து விடுகிறது.

ஒரு சபைக்கு நான் போயிருந்தேன்.

பெரிய பெரிய அறிஞரெல்லாம் வந்திருந்தார்கள்.

அவர்களையெல்லாம் சாதாரணமாக நினைத்து, ஓர் அரைகுறைப் படிப்பாளி, ஆணவத்தோடு பேசிக் கொண்டு இருந்தார்.

அவரது ஆணவத்தைப் பார்த்து அவர் பேசியதிலிருந்த தவறுகளைக்கூட யாரும் திருத்தவில்லை.

ஒவ்வொரு வரியையும் முடிக்கும்போது, “எப்படி நான் சொல்லவது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார்.

நான் ஆக்திரம் தாங்காமல், “ஒரு குழந்தை எப்படிச் சொல்லுமோ, அப்படியே சொல்கிறீர்கள்” என்றேன்.

“தெளிவில்லாதவன், விவேகமற்றவன்” என்பதை நயமாகவும், நளினமாகவும் சொன்னேன்.

சில கவியரங்கங்களிலும் இந்த அனுபவம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

இலக்கண மரபோ, இலக்கியச் சுவையோ தெரியாத சிலரும், அந்த அரங்கங்களில் தோன்றி விடுவார்கள்.

என்னைத் தாக்கிவிட்டால் தாங்கள் பெரிய கவிஞர்கள் என்ற எண்ணத்தில், அசிங்கமாகத் தாக்குவார்கள்.

நான் அடக்கத்தோடும் பயத்தோடும் உட்காரந் திருப்பேன். திரும்ப அவர்களைத் தாக்கமாட்டேன்.

காரணம், கிருபானந்தவாரியார் சொன்ன ஒரு கதை.

கோயில் யானை ஒன்று நன்றாகக் குளித்துவிட்டு நெற்றியில் பட்டை தீட்டிக்கொண்டு சுத்தமாக வந்து கொண்டிருந்ததாம்.

ஓர் ஒடுக்கமான பாலத்தில் அது வரும்போது எதிரே சேற்றில் குளித்துவிட்டு ஒரு பன்றி, வாலை ஆட்டிக் கொண்டே வந்ததாம்.

யானை ஓர் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்று அதற்கு வழி விட்டதாம்.

அந்தப் பன்றி, எதிரே இருந்த இன்னொரு பன்றியிடம், “பார்த்தாயா, அந்த யானை என்னைக் கண்டு பயந்து விட்டது!” என்று சொல்லிச் சிரித்ததாம்.

அந்த யானையைப் பார்த்து இன்னொரு யானை, “அப்படியா! நீ பயந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டதாம்.

அதற்குக் கோயில் யானை கீழ்க்கண்டவாறு பதில் சொன்னதாம்.

“நான் சுத்தமாக இருக்கிறேன், பன்றியின் சேறு என் மேல் விழுந்துவிடக் கூடாதே என்று ஒதுங்கினேன். நான் ஏறி மிதித்தால் அது துவம்சமாகிவிடும்; ஆனால் என்கால் அல்லவா சேறாகிவிடும்.”

— இந்தக் கதையினபடி சிறியவர்களின் ஆணவத்தைக் கண்டு, நான் அடக்கத்தோடு ஒதுங்கி விடுவது வழக்கம்.

முன்னேற விரும்புகிற எவ்வளுக்கும் ஆணவம் பெருந்தடை.

ஆணவத்தின் மூலம் வெற்றியோ வாபமோ
கிடைப்பதில்லை; அடிதான் பலமாக விழுகிறது.

தான் பணக்கார வீட்டுப்பெண் என்ற மம்மையில்
கணவனை அலட்சியப்படுத்தும் மனைவி;

தான் மந்திரியாகிவிட்ட போதையில் தொண்டர்
களை அலட்சியப்படுத்தும் தலைவன்;

தான் சொன்ன ஏதோ ஒன்றை ஜனங்கள் ஏற்றுக்
கொண்டார்கள் என்பதற்காகத் தினமும் எதையாவது
சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் தலைவர்கள்;

— இவர்களைவல்லாம், ஒரு கட்டத்தில், அவமானத்
தாலும் வெட்கத்தாலும் கணிக் குறுபிப் போய் விடுகின்
ரார்கள்.

'எதற்கும் தான் காரணமல்ல; ஏதோ ஒரு சக்தி
தான் காரணம்' என்று எண்ணுகிறவன் ஆணவத்திற்கு
அடிமையாவதில்லை.

'மற்றவர்களுக்கு என்ன தெரியும்' என்று
நினைப்பவன், சபைகளில் அவமானப்படாமல் தப்பிய
தில்லை.

ஆணவத்தால் அழிந்துபோன அரசியல் தலைவர்
கள் உண்டு; சிரிமா நடிகர்கள் உண்டு; பணக்காரர்கள்
உண்டு.

அடக்கத்தின் மூலமாகவே தோல்விகளில் இருந்து
மீண்டும் வெற்றிகரமாக முன்னேறியவர்கள் பல பேருண்டு.

மகாபாரதத்தில் நான் கேட்டிருந்த ஒரு சம்பவம்.

பரந்தாமன் மஞ்சத்தில் அமைதியாகத் தூங்கிக்
கொண்டிருந்தானாம்!

துரியோதனாலும் அர்ச்சனாலும் அவனிடம் உதவி
கேட்கப் போனார்களாம்.

துரியோதனான் பரந்தாமனின் தலைமாட்டருகே
அமர்ந்தானாம்.

அர்ச்சன் காலடியில் அமர்ந்தானாம்!

காலடியில் அமர்ந்திருந்ததால், விழித்ததும் முதன்
முதலில் அவனையே பார்த்த பரந்தாமன், "என் உதவி
உணக்குத்தான்" என்று கூறிவிட்டானாம்.

ஆணவம் தலைமாட்டில் அமர்ந்தது; அடக்கம்
காலடியில் அமர்ந்தது.

அடக்கத்துக்கு உதவி கிடைத்தது.

பாரதப் போரில் ஆணவம் தோற்றுது.

ஆணவத்தோடு நிமிர்ந்து நிற்கும் தென்னை,
புயற்காற்றில் விழுந்து' விட்டால் மீண்டும் எழுந்து நிற்க
முடிவதில்லை.

நாணவோ பணிந்து, வளைந்து, எந்தக் காற்றிலும்
தப்பி விடுகிறது.

'எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்' என்றான்
வளருவன்.

'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்' என்றவனும்
அவனே!

நான்கு வரி ஒழுங்காக எழுதுவதற்கு முன்னால்,
'கம்பன் என்னிடம் பிச்சை எடுக்க வேண்டும்' என்று
பேசுகிறவர்கள் உண்டு.

ஆனால், கம்பனுக்கு அந்த ஆணவம் வந்ததில்லை.

அதனால்தான், காலங்களுக்கும் நிலைக்கக்கூடிய
காலியத்தை அவனால் எழுத முடிந்தது.

இந்துக்கள் வற்புறுத்தும் பணிவும் அடக்கமும்
வாழ்வில் வெற்றியை நோக்கிப் போவதற்கான
படிக்கட்டுகளே!

இந்தப் பணிவை வங்காளத்து இந்துக்களிடம்
அதிகம் காணலாம்.

தன்னைவிட வயதில் மூத்தவரைச் சர்தித்தால்,
எந்தப் பேரறிஞரும், அவர்கள் காலைத் தொட்டுக்
கும்பிடுகிறான்.

வெறும் வயதுக்கே அந்த மரியாதையைத்
தருகிறான்.

என்னுடைய விழா ஒன்றில், ஒரு பெருந்
தலைவரின் காலைத் தொட்டு வணங்கியதுபற்றி, என்னைச்
சிவர் கோபித்தார்கள்.

நான் சொன்னேன்:

"அந்தக் கால்கள் தேசுத்துக்காகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போன கால்கள்.

சிறைச்சாலையில் பல்லாண்டு உலாவிய கால்கள்.

என்னுடைய கால்களுக்கு அந்தப் பாக்கியம் இல்லாததால், கைகளாவது அந்தப் பாக்கியத்தைப் பெற்றுமே!"

சில சபைகளில், என்னை உட்கார வைத்துக் கொண்டே என்னைப் புகழ்வார்கள். எனக்குச் சர்வாங்கமும் ஒடுங்கிவிடும்.

'நாம் என்ன எழுதிவிட்டோம்? என்ன செய்து விட்டோம்?' என்ற எண்ணமே தோன்றும்.

'இப்படிப் புகழ்கிறார்களே' என்ற பயம் தோன்றும்.

ஆண்டவன், என் தலையில் ஆணவத்தை உட்கார வைத்து என்னை அவமானப்படுத்தியதில்லை!

அடக்கத்தில் இருக்கும் சுகம், ஆணவத்தில் இல்லை!

ஆணவத்தின் வெற்றி ஆரவாரங்களையும், அவற்றின் வீழ்ச்சியையும், இந்துக்களின் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் படியுங்கள்.

'கீதையில் கண்ணன் சொல்லும் ஸ்வதர்மங்களில் அடக்கமும் ஒன்று' என்பதையும் அறியுங்கள்.

குருட்டுத்தனமாக ஏதேனும் வெற்றியோ பதவியோ கிடைத்துவிட்டால், அதை வைத்துக்கொண்டு, ஞானிகளையும் பெரியவர்களையும் அவமதிக்காதிர்கள்.

அடங்கி வாழ்ந்தால் ஆயுள் காலம் முழுவதும் ஒங்கி வாழலாம் என்பதே இந்து மதத்தின் சாரம்.

9. தாய் - ஓரு விளக்கம்

பெயர் சொல்ல விரும்பாத ஒரு நண்பர் கீழ்க்கண்ட கடிதத்தை எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் எழுப்பியிருக்கும் ரூயம் சிந்தனைக்குரியது.

அதுபற்றி விளக்கம் கூறுமுன், அவரது கடிதத்தை அப்படியே சமர்ப்பிக்கிறேன்.

"தாயை வணங்கு; தந்தையைத் தொழு; தாயிற் சிறந்ததொரு கோவிலும் இல்லை; கோவிலில் சென்று அடையும் புண்ணியத்தை விட்டத் தாயை வணங்கிக் கிடைப்பது பெரும் புண்ணியம்" என்று, இந்த வாரக் கதிரில் எழுதியுள்ளீர்கள். நாலும் சிறிதளவு படித்திருக்கிறேன்; ஆனால் எனக்கு ஒன்று மட்டும் விளங்கவில்லை; குழம்புகிறது.

அதாவது, தாய் எப்படிப்பட்டவராக இருப்பினும் அவர் எத்தகைய செயலைச் செய்பவராக இருந்தாலும் (கற்பல்ல ஈண்டு குறிப்பது) பிள்ளையிடம் வாஞ்சையோ பெரியோரிடத்து (தாய்க்கு) மதிப்போ, மஞ்சள் குங்குமம் தந்தவணிடத்து மாண்போ இன்றித் தான்தோன்றித் தனமாக நடக்கும் தாயைக்கூட மதிக்கலாகுமோ?

மேலும் கூட்டுக் குடும்பம் குழப்பமடைந்து சிதறிப்போக்ஸ் செய்யும் உள்ளம் படைத்து, கூச்சல் குழப்பம் மிகுதியும் விளைவித்து, வயது வந்த பிள்ளைகளை மதிக்காமல் நடக்கும் தாய்க்கு. 'அர்த்தமுள்ள இந்து மதம்' என்ன சொல்கிறது?

இப்படிப்பட்ட ஒரு தாயை வைதால் ஏற்படக் கூடிய பாவ புண்ணியங்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள் என்பதை அறிய ஆவலுடன் இருப்பேன்! ஏன் தெரியுமா? நான் வீட்டுக்கும், வீட்டுப் பெரியோர்களுக்கும் நல்லது செய்ய முயல்கிறேன்; ஆனால் என் — இதன் மூலம் எனக்கு என்ன தண்டனை பாவ புண்ணியங்கள் கிடைக்கும்?"

ஊனமைதான்.

ஒரு தாய் ராட்சியாக இருந்துவிட்டால், அவனும் வணங்கத் தக்கவன்தானா?

மகனுக்குச் சோறு போடாமல், மணாளனை மதிக்காமல் கற்புநெறி உள்ளவளாக இருந்தாலும், இந்துக்கள் சொல்வது போல் ஓர் அன்னையின் குணம் இல்லாமல் ராட்சப் போக்கில் நடப்பவளை எங்குனம் வணங்குவது?

முதலில் இதற்கு என் பதில்:

“அப்படிப்பட்ட தாய் வட்சத்தில் ஒருத்தியே” என்பதாகும்.

எந்த நியதியிலும் விதிவிலக்கு உண்டு.

ராட்ச தாயும் அப்படியே!

‘மூன்று தலையோடு கண்றுகுட்டி, ஐந்து குலை தள்ளிய வாழ்முரம்’ என்பது போல, குணங்கெட்ட தாயும் ஓர் அழுர்வ சிருஷ்டியே!

பக்கள் சாந்தமானவை, அவற்றில் முட்டித் தள்ளுகிற பக்களும் உண்டு. அவற்றில் சொந்தக் கண்றுகளையே முட்டித் தள்ளுகிற பக்களும் உண்டு. இவை அழுர்வமானவை.

கண்ணாடித் துண்டுகளையே தின்று ஒருவர் ஜீவிக்கிறாராம்.

பூமிக்கடியில் ஆறு மாதங்கள் இருந்த ஒருவர் உயிரோடு வெளிவருகிறாராம்.

இவர்கள் எப்படி வட்சத்திலோ, கோடியிலோ ஒருவராகக் காட்சியளிக்கிறார்களோ, அப்படியேதான் குணங்கெட்ட தாயும்.

சத்திய தேவதை ருத்திர தாண்டவமும் ஆடுவதாக இந்துக்களின் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

ருத்திர தாண்டவம் முடிந்த பிறகு அமைதியடை கின்றது.

ராட்சசக் குணங்கொண்ட தாயும் தன் முதுமையில் அமைதியடைகிறான்.

சட்டி தாக்கி, தெருத் தெருவாக அலைய வேண்டிய நிலைமைக்கு வருகிறான்.

பரம்பொருள் அந்தத் தாஸை அப்படித்தான் தண்டிக்கிறான்.

பசி, பட்டினி நோய்களால் வெந்து, தன் பாவங்களுக்குக் கழுவாய் தேடுகிறாள் அவள்.

அத்தகைய தாய்க்குத் துர்மரணமே சம்பவிக்கும் என்பது இந்துக்கள் நம்பிக்கை.

மலர் கல்லாகிவிட்டால் வாசம் போய்விடுகிறது. தோற்றும் மலரானாலும் அது வெறும் கல்லே!

குணம் கெட்ட தாயும் அப்படியே!

இப்படிப்பட்ட தாய் எப்படி உற்பத்தியாகிறாள்?

இந்துக்களின் பூர்வஜென்ம நம்பிக்கையை இங்கே தான் நானும் ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

பூர்வஜென்ம பாவ புண்ணியம் தொடர்ந்து வருகிறது.

காரணம் தெரியாத துயரங்களுக்கு அதுதான் காரணம் என்பது இந்துக்கள் நம்பிக்கை.

‘போன ஐங்மத்தில் மகனாலும் மணாளனாலும் பழி வாங்கப்பட்ட தாயொருத்தி, அடுத்த ஐங்மத்தில் இருவரையும் பழி வாங்குகிறாள்’ என்றே நான் அதற்குப் பொருள் கொள்கிறேன்.

இது எனது யூகமே; வேறு பொருள்களும் இருக்கக் கூடும்.

இல்லையென்றால், உலகத்திலேயே மென்னையாள அளவினையின் இதயம் கல்லாவது எப்படி?

இறைவனின் திருவிளையாடல்களில் இதுவும் ஒன்று என்பதைத் தவிர, வேறு பதில் சொல்ல எனக்குத் தோன்றவில்லை.

‘எதிலும் விதிவிலக்கு உண்டு’ என்பதைத்தான் மீண்டும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கோடானு கோடி இந்துக்களில் இப்படிப்பட்ட தாய்மார்கள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவே இருப்பார்கள்.

அதற்காக, அந்தத் தாயின் மகனோ, கணவனோ தாய்க்குலத்தையே வெறுக்கக் கூடாது.

வளை வளையான மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் உலகில் ஒவ்வொரு மலருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான வாசம் உண்டு.

ஆனால் மலர் ஒன்று 'மல நாற்றம்' அடிப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஆனால் அபூர்வமான மலர்.

அது மலரும் செடியின் பெயர் 'பீநாறிச் சங்கு' என்பதாகும்.

அந்தச் செடியின் இலைகள்கூட மலநாற்றமே அடிக்கும்.

அந்த இலைகளை அரைத்துக் குடித்தால், உடம்பில் எவ்வளவு 'சிரங்கு' இருந்தாலும் உதிர்ந்துவிடும்.

அந்த மலரைத் தேடிப்பிடித்து வாங்கிப் பாருங்கள். அதைவிட அழகான மலர் உலகத்திலேயே கிடையாது.

ஆனால் அதை மூக்கிலே வைத்தால் மூன்று நாளாக்குச் சோறு செவ்வாது.

அதுவும் இறைவனின் படைப்புத்தான்!

உலகத்திலுள்ள அபூர்வத் தன்மைகளை மனத்திற் கொண்டே, இந்துக்கள் பூர்வஜென்ம நம்பிக்கையை வளர்த்தார்கள்.

குணங்கெட்டவளைத் தாயாகப் பெற்றவர்கள், இந்தப் பூர்வஜென்ம நம்பிக்கையிலேயே அமைதியற வேண்டும்.

அவர்கள் அவளை வணங்க வேண்டியதில்லை; அவளை விட்டு ஒதுங்கிவிட வேண்டும்.

முதுமையில் அவளே வந்து அவர்களை வணங்குவான்.

விதிவிலக்குகளை வைத்துப் பொதுவான தத்துவங்களையாரும் எட்ட போடக் கூடாது.

பொதுவில் 'தாய்மை' என்பது இந்துக்களால் சக்தி என்றழைக்கப்படுகிறது.

ரத்த பாசத்தை உடம்பு சிரிக்க வருணிப்பது இந்து மதம்தான்.

பூமியைப் 'பூமாதா' என்றும் பச்சைக் 'கோமாதா' என்றும் வருணிப்பவர்கள் இந்துக்கள்தாம்.

'பொறுமையில் பூமாதேவி' என்றும், அமைதியில் 'பச' வென்றும் சொல்பவர்கள் இந்துக்கள்தான்.

ஆகவே, பொறுமையும் அமைதியும் நிறைந்தவள் தாய் என்பது இந்துக்கள் மரபு.

பொறுமை, அமைதி, ரத்த பாசம், தன் வயிற்றைப் பட்டினி போட்டு மகனுக்கு ஊட்டுதல் - இவையே தாய்மை!

இந்துக்களிடையே ஒரு கதை உண்டு.

ஒரு தாய்; அவளுக்கு ஒரு மகன்; அந்த மகனை தாசிலோலன்; ஒரு தாசியிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தான்.

'மனம் போன்படியே பொருள் போகும்' என்றபடி பொருளையும் பறிகொடுத்தான்.

அவனிடம் பொருளில்லை என்பதை அறிந்த கணிகை அவனைத் துரத்தியடித்தான்.

அவனோ மோக வாகிரி முற்றி, "உனக்கு எது வேண்டுமோ கொண்டு வருகிறேன்" என்று காலில் வீழ்ந்தான்.

அவன் கேவியாகச் சிரித்துக்கொண்டே, "உண தாயின் இருதயம் எனக்கு வேண்டும்" என்றான்.

காம மயக்கத்தில் சிக்கிய அவன், தாயிடம் ஓடினான்.

"அம்மா! அவளுக்குக் கொடுப்பதற்கு என்னிடம் ஏதுமில்லை. உன் இருதயம் வேண்டும் என்கிறான். அவளை என்னால் மறக்க முடியாதம்மா" என்றமுதான்.

தாய் கேட்டாள்:

"அதன்மூலம் அவன் திருப்தியடைந்து உன்னுடனேயே இருப்பானோ மகனே?"

"இருப்பான்!" என்றான் மகன்.

தன்னைக் கொண்டு இருதயம் வெட்டி எடுத்துக் கொள்ளும்படி தாய் கூறினாள்.

அவன் தாயைக் கொண்றான்; இருதயத்தை எடுத்தான். வலது கையில் ஏந்தியவாறு கணிகை வீடு

நோக்கி ஒடினான். வழியில் ஒரு கல் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான். கையிலிருந்த தாயின் இருதயம் நான்கு அடி தள்ளி விழுந்தது.

அடிப்பட்டு விழுந்த அவனைப் பார்த்து, அதே இருதயம் சொன்னது:

“ஹ்யோ! வலிக்கிறதா மகனே! நான் உயிரோடில்லையே உனக்கு மருத்துவம் செய்ய!”

மகன் “அம்மா!” என்றவற்றினான். அவன் ஆவி பிரிந்தது.

ஆம், அதன் பெயர்தான் தாய்மை!

ஓர் இடத்தில் நான் சொன்னேன், “இறைவன் உன் ஆத்மாவுக்கு மட்டுமே பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறான்” என்று.

ஆனால் ஓர் அன்னையோ உன் ஆத்மாவுக்கும் உடம்புக்கும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறான்.

கடைசியாக, தாயை மதிப்பவர்களுக்கு, பக்தி செலுத்துவோர்களுக்கு, எப்படி வாழ்வு வரும் என்பதைச் சாதாரண மனிதனுக்கும் புரியும்படி சொல்கிறேன்.

இன்று படவுவகில் இருபது வருஷங்களாக அஸைக்க முடியாமல் இருந்துவரும் நட்சத்திரங்கள், அரசியலில் திடீரென்று, அதிர்ஷ்டம் வாய்ந்த – குறைந்த கல்வியே உள்ள தலைவர்கள், அனைவரையும் எண்ணிப் பாருங்கள். அவர்கள் அனைவரும் தாயிடம் பக்தி செலுத்திய ஒரே காரணத்தினால் முன்னுக்கு வந்தவர்கள்!

10. மங்கல வழக்குகள்

சியமரியாதை – சீர்திருத்த இயக்கம் தீவிரமாக இருந்த காலம்.

கடவுள் ஒழிப்பு, பார்ப்பன் ஆகிக்க ஒழிப்பு, மூந்மிக்கை ஒழிப்பு என, அது ஆரவாரம் செய்த காலம்.

அந்த ஆரவாரத்தால் கவர்ச்சிக்கப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன்.

கருப்புச் சட்டைப் போட்டுக் கொள்வதும், மதங்களையும் மதவாதிகளையும் கேலி செய்வதும், அந்த நாளில் இளைஞர்களுக்கு வேடிக்கை விளையாட்டாக இருந்தது.

அது ஒரு தத்துவமா, அதில் பொருள் உண்டா, பயனுண்டா என்று அறியமுடியாத வயது.

அந்த வயதிலும், அந்த நிலையிலும், இந்துக்களின் மங்கல வழக்குகள் மீது எனக்குப் பிடிப்புண்டு.

சில சீர்திருத்த திருமணங்களுக்கு நான் தலைவரம் தாங்கியிருக்கிறேன்.

மற்றும் சில திருமணங்களில் நான் பேசியிருக்கிறேன்.

இன்று மேலவைத் தலைவராக இருக்கும் திரு. சிபி. சிற்றரசுவின் மகனுக்கு சீர்திருத்தத் திருமணம் நடந்த போது, நானும் அதில் கலந்து கொண்டேன்.

அங்கே பேசியவர்களில் பொன்னம்பவனார் என்று ஒருவரும் பேசினார்.

மனமக்களின் தலைமீது மஞ்சள் அரிசியும் புஷ்பங்களும் தூவப்பட்டது பற்றி அவர் குறிப்பிட்டார்.

“இங்கே மஞ்சள் அரிசி தூவினார்கள். இந்த முட்டாள்தனம் எதற்காக? பின்துக்கும்தான் மஞ்சள் அரிசி தூவுகிறார்கள். இவர்கள் மனமக்களா? இல்லை பின்னங்களா?” என்று அவர் பேசினார்.

எனக்கு நெஞ்சில் அடிப்பது போலிருந்தது.

திருமண வீட்டில் அமங்கலமாய்ப் பேசுகிறாரே என்று நான் வருந்தினேன்.

இன்னொரு சீர்திருத்தத் திருமணம்.

அங்கே ஒருவர் கீழ்க்கண்டவாறு பேசினார்.

"இங்கே நடப்பது சீர்திருத்தத் திருமணம். இரண்டே நிமிடத்தில் செலவில்லாமல் முடிந்துவிட்டது. ஜூயர் வரவில்லை. ஓமம் வளர்க்கவில்லை, அம்மி மிதிக்கவில்லை, அருந்ததியும் பார்க்கவில்லை. இங்கே ஜூயர் வராத்தால் இந்தப் பெண் வாழ்மாட்டாளா? இவளுக்குப் பின்னை பிறக்காதா? ஜூயர் வந்து நடத்தாததால் இவள் விதவையாகிவிடப் போகிறாளா? அப்படியே விதவையாகிறாளா? என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஜூயர் நடத்தும் திருமணங்களில் பெண்கள் விதவையாவதில்லையா? அந்த ஜூயர் வீட்டிலேயே விதவைகள் இருப்பார்களே! அவர் வந்து கட்டினால்தான் தாலி நிலைக்குமா? நாங்கள் கட்டி வைத்தால் அறுந்து போகுமா?"

- அவர் பேசி முடிக்கவில்லை. நான் அவர் கையைப் பிடித்து இழுத்து உட்கார வைத்தேன்.

"நடப்பது திருமணம்; நீ பேசுவது விதவையாவது எப்படி என்பதைப்பற்றி. பேசாமல் உட்கார" என்றேன்.

பிறகு நான் பேசும்போது நமது மங்கல மரபுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்.

'மங்கலம்-அமங்கலம்' என்று இந்துக்கள் பிரித்தது மூட நம்பிக்கையால்லவ்; அது மனோத்ததுவ மருத்துவம்.

நல்வ செய்திகள், வாழ்த்துக்கள் ஒரு மனிதனின் காலில் விழுந்துகொண்டே இருந்தால், அவனது ஆயுனும் விருத்தியாகிறது; ஆனந்தமும் அதிகரிக்கிறது.

சந்தோஷ செய்திகள், வெற்றிச் செய்திகள் கேட்கும்போது, உன் உடல் எவ்வளவு புல்வரிக்கிறது.

மங்கல வழக்குகள் அதற்காகவே ஏற்பட்டனவ.

திருமணத்தில் மாங்கலயம் குட்டும்போது ஏன் கெட்டிமேளம் கொட்டுகிறார்கள்?

ஏதாவது ஒரு மூலையில், யாரோ யாரையோ, 'நீ நாசமாய்ப் போக' என்றோ, 'உன் தலையில் இடி விழ்' என்றோ அமங்கலமாய்த் திட்டிக் கொண்டிருக்கக்கூடும்.

அத்தகைய வார்த்தைகள் மனமக்களின் காதுகளில் விழுக்கூடாது என்பதற்காகவே, அந்தச் சத்தத்தை அடக்குவதற்காகவே பலமாகக் கெட்டிமேளம் தட்டப்படுகிறது.

இதையெல்லாம் மூட நம்பிக்கை என்று சொல்லிக் கொண்டு துள்ளி வந்த சீர்திருத்தம், களை எடுக்கிற வேகத்தில் பயிரையே பிடுங்க அரம்பித்தது.

நமது மங்கல வழக்குகள் ஒரு நாகரிக சம்பிரதாயத் தையே உருவாக்கியுள்ளன. அவற்றுள் பல விஞ்ஞானர்தியானவை.

மனமக்கள் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது, ஏன் வலது காலை எடுத்து வரச் சொல்லுகிறார்கள்.

மனவறையைச் சுற்றி ஏன் வலம் வருகிறார்கள்? ஊர்வலம் வருவது என்று ஏன் கூறுகிறார்கள்?

எல்லாமே வலப்புறம் போவதன் நோக்கம் என்ன? காரணம், பூமியே வலப்புறமாகச் சமுல்கிறது என்பதுதான்.

மனிதனின் இரண்டு கால்களில் இரண்டு கைகளில் இட்டு கால் கைகளைவிட, வலது கால் கைகள் பலம் வாய்ந்தவை.

'சக்தியோடு வாழ்' நிரந்தரமாக எதிலும் 'வலப்புறமாக வருவது நன்று' என இந்துக்கள் நம்பினார்கள்; நம்புகிறார்கள்.

'வலம்' என்பது 'நாம் வலிமையடைவோம' என்றும் பொருள் தருகிறது.

'வலியோம், வல்லோம், வல்லம், வலம்.'

- இந்த நான்கு வார்த்தைகளும் ஒரே பொருள் உடையவை.

தனது வலிமையின்மீது நம்பிக்கை வைத்து வாழ்வதற்கீடு வலது காலை முதலில் எடுத்து வைக்கச் சொன்னார்கள் இந்துக்கள்.

சாதாரணமாக, நண்பர்கள் வீட்டுக்கோ திருமணங்களுக்கோ போகிறவார்கள், திரும்பிச் செல்லும் போது, 'போய் வருகிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு போவார்கள்.

அதன் பொருள், "இன்னும் பல திருமணங்கள், விழாக்கள் உண் வீட்டில் நடைபெறும்; நாங்கள் மீண்டும் வருகிறோம்" என்பதே.

அமங்கல வீடுகளுக்குச் செல்கிறவர்கள் திரும்பும் போது, "போகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போவார்கள்.

அதன் பொருள், "இனி உண் வீட்டில் அமங்கலம் நேராது. நாங்கள் வரவேண்டியதாயிருக்காது" என்று நம்பிக்கையுடுவதாகும்.

மணமக்களே, "பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க்" என்று ஏன் வாழ்த்துகிறார்கள்?

உலகத்திலுள்ள வாழ்க்கைப் பேருகள், இந்துக்களால் பதினாறு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவை மக்கடபேறு, செல்வப்பேறு, உடல்நலம் எனப் பதினாறு வகையாக விரியும்.

மணமக்கள் அவ்வளவு சுகமும் பெறவேண்டும் என்பதையே, இந்துக்கள் 'பதினாறும் பெற வேண்டும்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள், விழுது விட்டு விழுது விட்டுத் தழைக்கும் மரம் ஆலமரம் ஒன்றுதான்!

ஒரிடத்தில் முளைக்கும் அறுகம்புல் அத்தனை யையும் ஒருங்கு சேர்ப்பது ஒரே வெர்தான்.

இப்படித் தழைத்து நிற்பவை, வேரோடு வாழ்பவை பெருமைக்குரிய பேருகள் அனைத்தையும், மங்கல வழக்கில் சேர்த்தார்கள் இந்துக்கள்.

'கணவனின் பெயரை மனைவி சொன்னால்கூட மரியாதையும் குறையும், மங்கலமும் குறையும்' என்று நம்பினார்கள்.

யாராவது ஒருவர் தும்மினால், பக்கத்தில் இருக்கிறவர்கள் 'வாழ்க்' என்பார்கள்.

"தும்மினேனாக வழுத்தினாள்" என்றான் வள்ளுவன்.

தும்மும் போது சிலர் 'நூறு வயது' என்பார்கள்.

எங்கள் பாண்டிய நாட்டில் பிச்சைக்காரர்கள் வந்து சோறு கேட்கும்போது, சோறு இவ்வை என்றால் 'இல்லை' என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

'நிறைய இருக்கிறது; நான்னாக்கு வா' என்பார்கள். தீபத்தை அணைக்கக் கொல்லும்போது, 'அணையுங்கள்' என்று சொல்லமாட்டார்கள். 'வளர்த்து விடு' என்பார்கள்.

வீட்டில் ஒருவர் இறந்து விட்டதைக் குறிக்கும் போது, 'சிவலோகப் பதவியடைந்தார்; பரலோகப் பிராபதி யடைந்தார்' என்பார்கள்.

பெண் குதுவாவதைப் 'பூப்படைந்தாள், புஷ்பவதியானாள்' என்பார்கள்.

அதாவது 'பெண் மொட்டாக இருந்து புஷ்பம் போல் மலர்ந்திருக்கிறாள்' என்பது அதன் பொருள்.

மணமக்களின் முதலிரவைச் 'சாந்தி முக்கர்த்தம்' என்பார்கள்.

"காதலில் துடித்துக் கொண்டிருந்த உள்ளம், ஆஸைகளை அடக்கிக் கொண்டிருந்த உடம்பு அன்றைக்குச் சாந்தியடைகிறது" என்பது அதன் பொருள்.

இந்துக்கள் கூறும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் மங்கலமே நிறைந்திருக்கும்.

நான் சொல்லுவது சராசரி இந்துக்களை.

ஆத்திரக்காரர்கள் அமங்கலமாகப் பேசுவது இந்துக்களின் மரபைச் சேர்ந்ததல்ல.

நன்றாக வாழ்கிற பெண்ணை எங்களுக்கில் 'வாழ்வரசி' என்பார்கள். கொச்சைத் தமிழில் 'வாவரசி' என்பார்கள்.

பெரும்பாலான இந்து சமூகங்களில், 'கணவனை இழந்த பெண் வெள்ளைச் சேலை அணிய வேண்டும்' என்று விதிவகுத்து வைத்திருப்பது ஏன்?

'இவள் கணவனை இழந்தவள்' என்று தனித்துக் காட்டுவதற்காகவும், கணவனை இழந்தும் 'தூய்மையானவள்' என்று குறிப்பதற்காகவும்.

ஆக, மங்கல மரபு அல்லது வழக்கு என்பது வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் உற்சாக்மும் உண்டாவதற்காகவே.

அமங்கலங்கள் குறிக்கப்படும்போதெல்லாம், அவற்றில் அடக்கமும் அமைதியும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன.

"இந்தக் துயரங்கள் உனக்கு இறைவனால் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை நீ ஏற்றுக் கொள்" எனக் கூறுவதே அமங்கலங்களில் பலர் கூடிப் பரிந்துரைப் பதன் நோக்கம்.

வாழாமல் இறந்துபோன குழந்தைகளை - வாலிபர்களை - கண்ணிப்பெண்களை - இந்துக்கள் புதைக்கிறார்கள்.

கொஞ்ச நாளாவது வாழ்ந்து இறந்தவர்களை எரிக்கிறார்கள்.

வாழாத உடம்பு மன்னிலே கலந்து நிம்மதியடையவும், வாழ்ந்த உடம்பு விண்ணிலே கலந்து ஒக்கியமாகவும் அவர்கள் அவ்வாறு செய்கிறார்கள்.

சாம்பலை ஏன் நதியில் கரைக்கிறார்கள்?

"ஆறுபோல உன் ஆக்மா ஓடிக் கடல் போலிருக்கும் இறைவனோடு கலக்கட்டும்" என்பதற்கே.

இந்துக்களின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும், பழக்க வழக்கங்களையும் கூர்ந்து நோக்குங்கள்.

அவர்கள் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் பொருள் விரித்துப் பாருங்கள்.

இயற்கையாகவே மங்கலம், அமங்கலம் தெரிந்துவிடும். மங்கலச் சொற்கள், மங்கல அணி, மங்கல விழா என்ற வார்த்தைகள் இந்துக்களின் பண்பாடு உணர்ச்சியை அறிவுறுத்தும்.

அடுத்தவர் வீட்டில் சாப்பிடும்போது, சாப்பாடு மட்டமாக இருந்தாலும், 'அற்புதமாக இருக்கிறது' என்று சொல்லுவது, இந்துக்கள் வலியுறுத்தும் நாகரிகம்.

"பெய்க் கண்டும் நஞ்சண்டமைவர், நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்"

என்றான் வள்ளுவன்.

உலகத்தில், நாகரிகம் என்பது இருபதாம் நாற்றாண்டின் பழக்க வழக்கங்களைக் குறிக்கிறது.

நமது நாகரிகமோ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது.

11. கல்லானாலும்... புல்லானாலும்...

'ஒரு பெண் உத்தமியாக இருக்க வேண்டும்; பத்தினியாக இருக்க வேண்டும்' என்ற மரபு எவ்வா மதங்களிலும் உண்டு.

ஆனால் அதை வலியுறுத்தும் களதகள் இந்து மதத்தில்தான் அதிகம்.

இந்துப் புராணங்களில் வரும் எந்த நாயகியும் அப்பழுக்கற்ற பத்தினியாகக் காட்சியளிப்பாள்.

குடும்பத்தில் கெட்ட குழந்தை ஏற்படுவதற்குப் பெண்தான் காரணமாக அமைவாள் என்பதால், மாண்ததையும் கற்பையும் பெண்ணுக்கே வலியுறுத்திற்று இந்து மதம்.

கற்பு என்பது, நல்ல தாயிடமிருந்து நல்ல மகள் கற்றுக் கொள்வது.

அடிப்படையிலிருந்தே அந்த ஒழுக்கம் வளர வேண்டுமென்பதற்கு, இந்துமதம் சான்று காட்டி நீதி சொல்கிறது.

'பிற புருஷன் அவள் மனத்தால் நினைத்தாலும் கற்பிழுந்து விடுகிறாள்' என்று இந்துமதம் அச்சுறுத்துகிறது.

பெண் 'தலைகுனிந்து நடக்க வேண்டுமென்று, இந்துக்கள் விரும்புவது' அவள் பிற முகங்களைப் பார்க்காமல் இருப்பதற்குத்தான்.

அழகான ஆடவன் முகத்தை அவள் பார்த்து ஒரு கணம் அதிர்ச்சி வந்து, பிறகு அவள் தண்ணிலைக்கு மீண்டால்கூடக் 'களங்கம்' என்று இந்துக்கள் கருதுகிறார்கள்.

'காலைப் பார்த்து நட' என்று அவர்கள் போதிப்பது அவள் பிற முகங்களைப் பார்க்காமல் இருப்பதற்கு மட்டுமல்ல; மூமியிலும் வாழ்க்கையிலும் வழக்கி விழாமல் இருப்பதற்குங்கூட!

பெண்ணுக்கு அதை அதிகம் வலியறுத்தினாலும் 'அனுக்கும் அது வேண்டும்' என்கிறது இந்துமதம்.

திருமணத்தில் பெண்ணுக்குக் கழுத்தில் மாங்கல்யம் கட்டுகிறார்கள்! காலிலே ஆடவனுக்கு வெள்ளியால் 'மெட்டி' போடுகிறார்கள். இவை ஏன்?

நிமிர்ந்து நடந்துவரும் ஆடவன் கண்ணுக்கு எதிரே நடந்துவரும் பெண் கழுத்தில் மாங்கல்யம் இருப்பது தெரிய வேண்டும். 'அவன் அந்தியன் மனைவி' என்று தெரிந்து அவன் ஒதுங்கிவிட வேண்டும்.

தலைகுள்ளிந்து நடக்கும் பெண்ணின் கண்களுக்கு எதிரே வரும் ஆடவன் கால் மெட்டி தெரிய வேண்டும்; 'அவன் திருமணமானவன்' எனத் தெரிந்து அவன் ஒதுங்கிவிட வேண்டும்.

ஒரு பெண்ணும் காளையும் சந்தித்து ஒருவரை யொருவர் காதலிக்கலாம். மனம் செய்து கொள்ளலாம். காதல் நிறைவேற்றவில்லை என்றால் பிரிவால் ஏங்கலாம்; துயரத்தால் விம்மலாம்; இந்தும் போகலாம். அது ஒரு கதையாகவோ காலியமாகவோ ஆகலாம்.

ஆளால் திருமணமான ஒரு பெண்ணுக்கு பரபுருஷன் மீது ஆசை என்பது கிஞ்சித்தும் வரக்கூடாது.

தாலி என்பது பெண்ணுக்குப் போடப்படும் வேலி; அதை அவன் தாண்ட முடியாது.

தமிழகத்திலே ஒரு மன்னாலுக்குத் 'தாலிக்கு வேலி' என்ற பெயரே உண்டு.

திருமணத்தின் போது 'அக்கினி' வளர்க்கிறார்களே, ஏன்?

அவர்களது எதிர்கால ஒழுக்கத்திற்கு 'அக்கினி' சாட்சியாகிறான்.

அவர்கள் வழி தவறினால் அந்த அக்கினி அவர்கள் உள்ளத்தை ஏரிக்கிறான்; அவர்களைத் தண்டிக்கிறான்.

அதனால்தான், கற்பு நிறைந்த பெண்ணைக் 'கற்புக்களை' என்கிறார்கள்.

அம்மி மிதிக்கிறார்களே, ஏன்?

எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் இன்றியமையாதது அம்மி. அந்த அம்மியின் மீது காலை வைப்பது, 'என் கால உன்மீதுதான் இருக்கும்; உன்னோத் தாண்டிப் போகாது' என்று சத்தியம் செய்வதே.

"படி தாண்டாதப் பத்தினி" என்பது வழக்கு.

"படியைத் தாண்ட மாட்டேன்" என்பதே அம்மியின் மீது சொல்லப்படுவது.

அருந்ததியைப் பார்ப்பது ஏன்?

"அருந்ததியைப் போல் நிரந்தரக் கற்ப நட்சத்திரமாக நின்று மின்னுவேன்" என்று ஆணையிடுவதே.

'பால்-பழம்' சாப்பிடுவது ஏன்?

அது "பாலோடு சேர்ந்த பழம்போலச் சலை பெறுவோம்" என்று கூறுவதே.

பூ மணம் இடுவது ஏன்?

"பூமணம் போலப் புகழ் மணம் பரப்புவோம்" என்றே!

மாங்கல்யத்தில் மூன்று முடிச்சுப் போடுவதேன்?

ஒரு முடிச்சு கணவனுக்கு அடங்கியவளென்றும், மறு முடிச்சு தாய் தந்தையருக்குக் கட்டுப்பட்டவளென்றும், மூன்றாவது முடிச்சு தெய்வத்துக்குப் பயந்தவளென்றும் உறுதி கொள்ள வைப்பதே.

ஆம்; பெண்ணிற்குத் 'தற்காப்பு' வேண்டும்; தாய்-தந்தை 'காப்பு' வேண்டும்; தெய்வத்தின் 'காப்பு' வேண்டும்.

இந்தக் காப்புகளுக்காகவே கையில் 'காப்பு' அணியப்படுகிறது.

'அவளைக் காப்பேன்' என்ற உத்தரவாதத்திற் காகவே கணவன் கையில் 'காப்பு'க் கட்டப்படுகிறது.

குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து முதுமைப் பருவம் வரை ஒரு பெண்ணைப் பக்குவமாக வைத்திருக்க இந்து மதம் கூறும் வித்தியாசங்கள்தாம் எத்தனை!

'கற்புடைய பெண் நினைத்தால் கடவுள்களையே குழந்தைகள் ஆக்கலாம்' என்று போதிக்கும் அனுகுணயையின் கதை.

'கற்புடைய பெண் விரும்பினால், குரியனையே உதிக்காமல் செய்யலாம்' என்று கூறும் நளாயினியின் கதை.

'கற்புடைய பெண் மரணத்தையும் வெல்லுவாள்' என்று கூறும் சாலித்திரியின் கதை.

அதையே வேறு வடிவில் நாகபஞ்சமி கதை.

இவையெல்லாம் பொய்க்கதைகள் என்று வாழுக்கலாம். ஆனால் 'அவர்களைப் போல'த் தன் மனைவி இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவனுக்கு இவை மெய்க் கதைகளே!

கொல்லப்பட்டான் கணவன் என்றறிந்து, துடித் தெழுந்து மதுரைநகர் வலம் வந்து, 'செங்கதீரச் செல்வனே! என் கணவன் கள்வனா?' என்று நியாயம் கேட்டுத் துர்க்கைக் கோயிலில் வளையல்களை உடைத்து மதுரையை ஏரித்தாள் கண்ணகி.

'அவன் இடது பக்கத்து மார்பைத் திருகி எறிந்தாள்; மதுரை ஏரிந்தது' என்கிறது சிலப்பதிகாரம்.

"மார்பைத் திருகி எறிந்தால் மதுரை ஏறியுமா?" என்று கேவி பேசுவோருமுண்டு.

"இடது பக்கத்து மார்பை" என்று இளங்கோ சொல்வதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

இடது பக்கம்தான் இதயம் இருக்கிறது; அதுவும் மார்பை ஒட்டியே இருக்கிறது.

'அந்த இருதயத்து அக்கிளி மதுரையையே ஏரித்தது' என்பதைத்தான் இளங்கோ அப்படி விவரிக்கிறான்.

"கல்லானாலும் கணவன்! புல்லானாலும் புருஷன்" என்பது இந்துக்கள் பழமொழி.

"கல்லும் புல்லும் கணவனாருமா?" என்று கேவி பேசுவோருமுண்டு.

வெறும் ஜூடப் பொருள்களான கல்லையும், புல்லையும் இது குறிக்கவில்லை.

"உன் கணவன் மனது கல்லானாலும், அவன் உனக்குக் கணவனே; சம்பாதிக்க முடியாத சக்தியற்ற கோழையாக ஊருக்குப் புன்மையானவனாக, வெறும் புல்லைப் போல இருந்தாலும், அவன் உனக்குப் புருஷனே" என்பது அதன் பொருள்.

பெண்ணைத் தெய்வமாககிக் கணவனைப் பக்தனாக்கி வாழ்க்கையைச் சந்தோஷமாக்க, இந்து மதம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியைப் போல வேறு எந்த மதமும் எடுத்துக் கொண்டதில்லை.

அந்தியப் புருஷன் தன்னைப் பார்க்கிறான் என்று தெரிந்ததும் முந்தானையைச் சரி செய்துகொள்ளும் பெண்கள் இந்துமதத்தின் சிருஷ்டிகள்.

கற்புக்கு இவ்வளவு காவல் வேலிகள் போட்ட பிறகும், பலாத்தாரமாக, வேறு வழியில்லாமல் கெடுக்கப் பட்ட பெண்களுக்குப் பரிகாரமென்ன?

இங்கே நிகழ்ச்சியொன்று பழைய தத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது.

1947-48-ல் பாகிஸ்தானில் கற்பழிக்கப்பட்ட இந்துப் பெண்கள் லட்சோபலட்சமாக இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள்.

"அவர்கள் உடலால்தான் கெட்டார்கள். உள்ளத்தால் கெடவில்லை. அவர்களை இந்து இளைஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று காந்தியடிகள் வாதாடினார்.

எத்தனை இளைஞர்களுக்கு அந்த அநியாயம் புரிந்ததென்று தெரியவில்லை.

ஆனால், காந்தியடிகள் நேசித்து வணங்கிய ராமபிரானின் வரலாற்றிலேயே அதற்கு நேரடியாகச் சாட்சியம் உண்டு.

அது அகலிகையின் கதை.

அகலிகையை முனிவன் மனத்தான்.

ஒருநாள் நள்ளிரவில் இந்திரன் சேவல் வடிவ மெடுத்தான்; பொழுது விட்டுவிட்டது போலக் கூவினான்.

உண்மையறியாத முனிவன் சந்தியாவந்தனத் திற்குப் புறப்பட்டான்.

இந்திரன், முனிவன்போல் வேடமிட்டு அகலிகையை நெருக்கினான்.

திரும்பி வந்த முனிவன் உண்மையறிந்தான். அகலிகையைக் கல்லாகச் சபித்துவிட்டான்.

ராமபிராணின் காலடி பட்டுத்தான் அந்த சாபம் நீங்க வேண்டும்.

ராமபிரான் ஒருநாள் அந்தக் கல்லை மிதித்தார். அகவிளகை மீண்டும் உயிர் பெற்றாள்.

முனிவரோ, “நான் என்று நினைத்து இன்னொருவனோடு அவன் கலந்ததெப்படி? இவன் பத்திரியானால் எனக்கும் இன்னொருவனுக்கும் ‘பேதம்’ தெரியாதா?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு ராமபிரான் சொன்னார்:

“கடந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் ஆகிய திரிகாலமும் அறிந்த முனிவன் நீ! நீயே உண்மைச் சேவல் எது, பொய்ச் சேவல் எது என்று தெரியாமல் சந்தியா வந்தனத்துக்குப் புறப்பட்டாயே! அவனோ ஒரு காலமும் தெரியாத பேதம்! உள்ளத்தால் உண்ணயே நினைத்தான். உடலாவ்தான் கெட்டான்; ஆகவே ஏற்றுக்கொள்வது உண்டும்.”

முனிவன் அவனை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான்.

பாலிஸ்தானில் சுற்பழிக்கப்பட்ட பெண்கள் பற்றிய காந்தியடிகளின் வாதம், ராமபிரான் வாதத்தின் எதிரொலியே!

நான் ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல அறியாமல் செய்த பிழைகள் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவையே!

அவை விதிக்கணக்கில் சேர்க்கப்பட வேண்டிய வையே!

‘அறிந்து கெடக்கூடாது’ எனக் குலமாதருக்கு விதித்த தடை, நமது குடும்ப வாழ்வை எவ்வளவு நிம்மதி யாக்கி இருக்கிறது!

கற்பு என்றோரு வேலி போட்டு, பெண்களைத் தெய்வங்களாக்கி, குடும்பங்களை மகிழ்ச்சிகரமாக்கிய ‘ஓ! இந்து மதமே, உண்ண என் உயிராக நேசிக்கிறேன்.’

12. நல்ல மனைவி

மினொலியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் இளைஞர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நிதானத்தையும் எச்சரிக்கையையும் இந்து மதம் வலியுறுத்துகிறது.

‘அவசரத்தில் கல்யாணம் பண்ணி சாவகாசத்தில் சங்கடப்படாதே’ என்பது இந்துக்களின் எச்சரிக்கைப் பழமொழி.

இளம் பருவத்தின் ரத்தத்துடிப்பு வெறும் உணர்ச்சிகளையே அடித்தளமாகக் கொண்டது.

அந்தப் பருவத்தில் காதலும் தோன்றும்; காமமும் தோன்றும்.

ஒரு பெண்ணிடம் புனிதமான காதல் தோன்றி விட்டால், உடல் இச்சை உடனடியாக எழாது.

அவளைப் பார்க்க வேண்டும், பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; பேச வேண்டும், பேசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்ற ஆஸர் வளரும்.

அவளைக் காணாத நேரமெல்லாம் கவலைப்படும்.

கனவு காணும்.

கற்பண செய்யும்.

மிகவும் சிறு பருவத்தில் மட்டுமே அத்தகைய புனிதக் காதல் தோன்றும்.

அது நிறைவேறி, வாழ்க்கை வெற்றிகரமாக நடப்பதும் உண்டு; நிறைவேறாமல் தலையணையைக் கண்ணரால் நன்றப்பதும் உண்டு. நிறைவேறிய பிறகு கூட்டுறவில் தோல்வி ஏற்படுவதும் உண்டு.

ஒரு பெண்ணின் மீது காதல் கொள்ளும்போது உடல் இச்சை உந்தித் தள்ளுமானால், அந்தக் காதல் ஆத்மாவின் ராகம் அல்ல; சரீரத்தின் தாளமே!

உடல் இச்சையால் உந்தித் தள்ளப்படும் எந்த இளைஞரும் நல்ல பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தவறி விடுகிறான்.

எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் அவனுக்குப் பிடிக்கிறது.

அவன் சரியானவள், இவள் தவறானவள் என்று உணர முடியாமல் போகிறான்.

பெரும்பாலும் தவறான ஒருத்தியே அவனுக்கு வந்து சேருகிறான்.

மூரித்து நிற்கும் சரீரத்தில் மட்டுமே ஒருவனுடைய பார்வை வயித்துவிட்டால், அந்தச் சரீரத்துள்ளே இருக்கும் இதயத்தின் சவனத்தை, சபலத்தை, அகங்காரத்தை, மோசத்தை, வேஷத்தை அவன் அறிய முடியாமல் போகிறது.

ஆனால் ஆத்மாவின் ராகம் கண்களை மட்டும் கவனிக்கிறது.

அந்தக் கருநிலக் கண்கள் அவனைப் பார்த்து நானுவதிலூம், அச்சப்படுவதிலூம் ஆத்மாவின் புனிதத் தன்மை வெளியாகிறது.

அங்கே உடல் உருவம் மறைந்து, உள்ளமே மேலோங்கி நிற்கிறது.

புனிதமான அந்தக் காதலை அறியாதவர்கள் உடல் இச்சையால் தவறான பெண்களை மணந்து, நிம்மதி கிழந்து விடுகிறார்கள்.

எதிர்காலக் குடும்ப நிம்மதியையும் ஆனந்தத்தையும் நாடும் இளைஞர்கள், எத்தகைய பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு வடமொழியில் ஒரு கலோகம் உண்டு.

கார்யேஷ்டா தாசி
கரணேஷ்டா மந்திரி
ரூபேஷ்டா வட்சமி
கஷ்மவா தரித்ரி
போத்யேஷ்டா மாதா
சயனேஸ்டா வேஸ்யா
சமதர்ம யுக்தா

குவதர்ம பத்தினி

— சேவை செய்வதில் தாசியைப் போலவும்,
யோசனை சொல்லுவதில் மந்திரியைப் போலவும்,

அழகில் வட்சமியைப் போலவும்,
மன்னிப்பதில் மூராதேவியைப் போலவும்,
அன்போடு ஊட்டுவதில் அன்னன்யைப் போலவும்.

மஞ்சத்தில் கணிகையைப் போலவும்
நடந்துகொள்ளக்கூடிய ஒருத்தியே குலதர்ம பத்தினி என்கிறது அந்தச் சுலோகம்.

'கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி' என்ற பழமொழிக்கேற்பக் கணவனுக்கு என்னென்ன நேரங்களில் என்னென்ன தேவை என்பதை வீட்டுக்கு வந்த சில நாள்களிலேயே கண்டு கொண்டு, அந்தக் கடமைகளைச் செய்வதில் அவன் அடிமைபோல் இயங்க வேண்டும். (வடமொழியில் தாசி என்றால் அடிமை)

அவன் கலவியறிவுள்ளவளாய், இக்கட்டான் நேரங்களில் நல்ல யோசனை சொல்பவளாய், ஒரு மந்திரியைப் போல இயங்க வேண்டும்.

'பார்ப்பதற்கு வட்சமி மாதிரி இருக்கிறார்' என்கிறார்களே, அந்த மகாவட்சமியைப் போன்ற திருத்தமான அழகு இருக்க வேண்டும்.

அழகு என்றால், முடியை ஆறு அங்குலமாக வெட்டி, ஜம்பனைத் தூக்கிக் கட்டி, முக்கால் முதுகு பின்னால் வருவோருக்குத் தெரிகிற மாதிரி ஜாக்கெட் போட்டு, பாதி வயிற்றையும் பார்வைக்கு வைக்கும் நாகரிக அழக்கல்.

காஞ்சிபுரம் கண்டாங்கி கடடி, அரைக்கை ரவிக்கை போட்டு, ஆறுடிக் கூந்தலை அள்ளி முடித்து, மல்லிகைப் பூச்சுடி, முகத்துக்கு மஞ்சள் பூசி, குங்குமப் பொட்டு வைத்து, கால பார்த்து நடந்து வரும் கடமைகையே, 'மகாவட்சமி போன்ற அழகு' என்றார்கள்.

அவன் பார்க்கும்போதுகூட நேருக்கு நேர் பார்க்க மாட்டார்.

"யான்நோக்கும் காலை நிலன்நோக்கும்
நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்"
— என்றான் வள்ளுவன்.

'ஒரு கண் சிறக்கணித்தாள் போல நகும்' என்பதும் அவனே.

எந்த ஆடவளின் அழகும் ஒரு பெண்ணின் பார்வையில் திடீரென்ற அதிர்ச்சியைத் தருமென்றால், மகாலட்சுமி போன்ற குலப்பெண்கள், அந்த அதிர்ச்சிக்குப் பலியாகி விடுவதில்லை.

இடிதாங்கிக் கருவி, இடியை இழுத்துக் கிணற்றுக்குள் விட்டுவிடுவது போல, அழகான ஆடவள் தந்த அதிர்ச்சியை அடுத்த கணமே அவர்கள் விரட்டி விடுகிறார்கள்.

ரூபத்தில் மகாலட்சுமி, என்று சொல்லுகிற சலோகம், அப்படிப்பட்ட ரூபத்திலுள்ள இதயத்தையும் மகாலட்சுமியின் இதயமாகவே காட்டுகிறது.

பொறுத்தருள்வதில் அவன் மூமாதேவியைப் போல இருக்க வேண்டும்.

கணவன்து சினத்தைத் தணிக்கும் கருவியாக இருக்க வேண்டும்.

அவன்து கோபத்தில் எண்ணெய் ஊற்றி குடும்பத்தை இரண்டாக்கி விடக்கூடாது.

நல்ல குலப் பெண்களால் அது முடியும்.

அறுக்கவை உணவை அன்போடு ஊட்டுவதில், அவன் தாய்போல் இருக்க வேண்டும்.

'தாயோடு அறுச்சவபோம்' என்பது, நம் முன்னோர் மொழி.

பள்ளி அறையில் அவன் கணிகையைப் போவவே நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

கணிகையின் சாகசம், சாதுர்யம், ஊடல், கூடல் அனைத்தும் உள்ளவளாய் இருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் மீண்டும் அவளையே பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை கணவனுக்கு ஏழவேண்டும்.

-அப்படிப்பட்ட ஒரு பெண்ணைத் தன் பத்தினியாக ஏற்றுக் கொண்டவள், பெரும்பாலும் கெட்டுப் போவதும் இல்லை; வாழக்கையில் தோல்லியடைவதும் இல்லை.

நல்ல பெண்ணை மணந்தவன், முட்டாளாய் இருந்தாலும் அறிஞனாகிவிடுகிறான். அவன் முகம் எப்பொழுதும் பிரகாசமாயிருக்கிறது.

தவறான பெண்ணை அடைந்தவன், அறிஞனானாலும் முட்டாளாகி விடுகிறான்; அவன் முகத்தில் ஓளி மங்கி விடுகிறது.

எல்லாம் சரி.
அத்தகைய நல்ல பெண்ணைக் கண்டு பிடிப்பது எப்படி?

அதற்குப் பாண்டிய நாட்டு இந்துக்களிடையே ஒரு பழமொழி உண்டு.

'தாயைப் பார்த்துப் பெண்ணைடு
தரத்தைப் பார்த்து வரவிடு
நிலத்தைப் பார்த்துப் பயிரிடு
நேரம் பார்த்து முடிவெடு'
—என்பார்கள்.

"தாயைத் தண்ணீரத் துறையில் பார்த்தால், மகளைப் படிக்கட்டில் பார்க்க வேண்டாம்" என்பார்கள்.

"தாயைப்போல பிள்ளை நூலைப்போல சேலை" என்பார்கள்.

தாயின் குணங்கள் பெண்ணுக்கும், தந்தையின் குணங்கள் பிள்ளைக்கும் படிவதாக ஜிதிகம்.

அப்படிப் படியாமலும் போவதுண்டு; அது விதி விலக்கு.

ஆகவே, தாயைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டால், பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை.

இளைஞரின் துடிதுடிப்பு தாயைப்பற்றிக் கேள்வி கேட்பதில்லை. பெண்ணீரின் வாளிப்பான் அங்கங்களே அவன் நினைவை மயக்குகின்றன.

அதனால்தான் 'பெற்றோர் பார்த்து மகனுக்குப் பெண் தேட வேண்டும்' என்கிறார்கள்.

பெற்றவர்கள் பெண் பார்க்கும்போது, பெண்ணின் குலம் கோத்திரம் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்த பிறகுதான், பேசி முடிக்கிறார்கள்.

அத்தகைய திருமணங்கள் – நிதானமாக அறிந்து முடிக்கப்பட்ட திருமணங்கள், நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு வெற்றிகரமாக அமைந்திருக்கின்றன.

ஆத்திரத்தில் காதல்
அவசரத்தில் கல்யாணம்

—என்று முடிந்த திருமணங்கள், நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு தோல்வியே அடைந்திருக்கின்றன.

ஆகவே, ஆயுள்காலக் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு நிம்மதி வேண்டும் என்றால், பெண்களைத் தேடும் பொறுப்பைப் பெற்றோர்களிடமே விட்டுவிட வேண்டும்.

காவியத்துக்குச் சுலவையான காதல் வாழ்க்கை, பல பேருக்கு நேர்மாறான பலவனையே தந்திருக்கின்றது. (விதி விலக்குகளை இதில் நான் சேர்க்கவில்லை.)

குடிப்பிறப்புப் பார்த்துத்தான் பெண்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இவ்வையென்றால் வாழ்க்கை முழுவதும் அமைதி இழந்து, அவமானம் கூடந்து, அழுது நொந்து சாக வேண்டியிருக்கும்.

'குடிப்பிறப்பு' என்பது ஜாதியைக் குறிப்பதல்ல; பெண் பிறந்த குடும்பத்தையே குறிப்பது.

எந்த ஜாதியிலும் நல்ல பெண்கள் தோன்றுகிறார்கள்; கெட்ட பெண்களும் இருக்கிறார்கள்.

நல்ல பெண்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஜாதி – மதம் பார்ப்பது பயனற்றது.

குடிப்பிறப்புத்தான் இன்றியமையாதது.

இலங்கையில் சிறையைக் கண்டு திரும்பிய அநுமங், இராமனிடம் இப்படிச் சொல்கிறான்:

"விற்பெரும் தடந்தோன் வீர
வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பின்
நற்பெரும் தவத்த ளாய
நங்கையைக் கண்டே னில்லை;
இற்பிறப் பெண்ப தொன்றும்
இரும்பொறை என்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர் தொன்றும்
களிந்டம் புரியக் கண்டேன்!"

"ஆரிய புத்ரா! நான் இலங்கையில் சிறை என்னும் நங்கையைக் காணவில்லை.

"குடிப்பிறப்பு என்ற ஒன்றையும், சிறந்த பொறுமை என்னும் ஒன்றையும், கற்பு என்னும் ஒன்றையும் கண்டேன்" என்கிறான்.

"நல்த்தின்கண் நாளின்மை தோன்றின் அவசரைக் குலத்தின்கண் ஒயப் படும்"

என்றான் வள்ளுவன்.

"நடத்தையின் குற்றம் குலத்தின் குற்றமே" என்பது வள்ளுவன் வாதம்.

ஆகவே, ஒரு பெண்ணின் குடிப்பிறப்பைக் கூர்ந்து அறிதல் இன்றியமையாதது.

நற்குடிப் பிறப்பை அறிந்துகொண்டு விட்டால், பிறகு பெண்ணின் உருவத்தை மட்டும் பார்த்தால் போதும். மற்ற குணங்கள் தாய் வழியே வந்திருக்கும்.

பொறுப்பற்ற இளைஞன், குடும்பப் பொறுப்பை மேற்கொண்ட பிறகு, அந்த ரதம் நீண்ட தூரம் செல்ல வேண்டிய ரதம் என்பதை அறிந்தால், இதில் எச்சரிக்கையாக இருப்பான்.

நல்ல துணை கிடைக்காமல், பைத்தியக்காரரைப் போல் உலவும் தூர்ப்பாக்கியசாலிகளின் கண்ணீரில் இருந்து, பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பாடத்தை இளைஞர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

"பத்தாவுக் கேற்ற பதிலிருதை யாமானால்
எத்தாலும் கூட வாழலாம் — சற்றேற்றும்
எறுமா றாக இருப்பாளே யாமாயின்
கூறாயற் சந்தியாசம் கொள்!"

"சண்டாளி குர்ப்பநகை தாடகையைப் போல்வழிப் பொண்டாளைப் பெண்ணென்று கொண்டாயே—
தொண்டா
செருப்படதான் உந்தன் செல்வமென்ன செல்வம்

நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் நேர்!"

என்றாள் தமிழ் முதாட்டி.

“கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையை
எடுத்து)
அப்பறம் தன்னில் அசையாமல் முன்வந்து)
அயல்வணைவில்
ஒப்புடன் சென்று துயில்நீத்துப் பின்வந்து)
உறங்குவாளை
எப்படி நான் நம்புவேன், இறைவா
கச்சி ஏகம்பனே!”

என்று புலம்பினார் பட்டினத்தார்.

சித்தர்கள், ரிஷிகள், சந்தியாசிகள் பலர் மனைவியால் விரக்தியற்று அப்படி ஆனவர்கள் என்பதால்தான் நதி மூலம் ரிஷிமூலம் பார்க்கக் கூடாது என்கிறார்கள்.

“இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை
இல்லானும் இல்லானே ஆழாயின்—இல்லாள்
வலிகிடந்த மாற்றம் உரைக்குமேல் அவ்வில்
புலிகிடந்த தூறாய் விடும்”

இதுவும் மூத்தோர் மொழி.

“இல்லாள் என்பவள் இல்லத்தை ஆஸ்பவள்;
அவள் அன்பில்லாளாக, அடக்கமில்லாளாக, பணமில்லா
ளாக, பத்தினித்தன்மை இல்லாளாக இருந்துவிட்டால், உன்
வீடு புலி கிடந்த குகைபோல் ஆகிவிடும்” என்பது
முன்னோர் எச்சரிக்கை!

இந்துப் புராணங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள்,
நல்ல மனைவியின் இவக்கணங்களை அறிவார்கள்.

இன்றைய இளைச்சுலுக்கும் மத ஈடுபாடு ஏற்பட்டு
விட்டால், அவன் கண்ணை மனது வென்று, நல்ல
பெண்ணை நோக்கிக் கொண்டு போகும்.

13. நல்ல நண்பன்

நல்ல மனைவியைத் தேர்ந்தெடுப்பது போவவே,
நல்ல நண்பனைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் எச்சரிக்கையாகவே
இருக்க வேண்டும்.

உள் எதிரியை நீ சுலபமாக அடையாளம் கண்டு
கொண்டுவிட முடியும்.

ஆனால், நண்பர்களிலே, நல்ல நண்பர் யார்
என்பது அனுபவத்தின் மூலமேதான் தெரியுமே தவிர,
சாதாரண அறிவினால் கண்டுகொள்ள முடியாது.

முகத்துக்கு நேரே சிரிப்பவன்,
முகஸ்துதி செய்பவன்,
கூனிக் குழைபவன்,
குழைக் கும்பிடு போடுபவன்,
-இவளெல்லாம் நல்ல நண்பன் மாதிரியே
தோற்றுமளிப்பான்.

எந்த நேரத்தில் அவன் உண்ணக் கவிழ்ப்பான்
என்பது அவனுக்கும் கடவுளுக்கும் மட்டுமே தெரியும்!

ஆகவே ஒருவனை நண்பனாக்கிக் கொள்ளுமுன்,
அவனைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சரியாகத் தெரிந்த பின்புதான், அவனிடம்
ரகசியங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டும்.

நன்றாக ஆராய்ந்து, ‘இவன் நல்லவன்தான்’ என்று
கண்டபின், ஒருவனை நண்பனாக்கிக் கொண்டு விட்டால்,
பிறகு அவன்மேல் சந்தேகப்படக்கூடாது.

“அவசரத்தில் ஒருவனை நம்பிவிடுவதும், நம்பிக்
கைக்கு உரியவன் என்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவனைச்
சந்தேகிப்பதும், தீராத துயரத்தைத் தரும்” என்றான்
வள்ளுவன்.

தோரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கள் ஜூயறவும்
தீரா இடும்பை தரும்.

—சரி, நல்ல நண்பனைத் தேர்ந்தெடுப்பது எப்படி?

யாரோடு நீ பழக ஆரம்பிக்கின்றாயோ,
அவனோடு நீ இனிமையாகப் பழக வேண்டும்.

கொஞ்ச காலத்திற்கு அதை, நீ நட்பாகக் கருதக்
கூடாது.

வெறும் பழக்கமாகத்தான் கருதவேண்டும்.

உள்குக் கஷ்டம் வந்தபோது அவன் கை
கொடுத்தால், உண்ணப்பற்றி நல்லவிதமாக, நீ இல்லாத
இடத்தில் அவன் பேசுவதைக் கேள்விப்பட்டால்,

பிறர் உண்ணப்பற்றித் தவறாகப் பேசும்போது,
அவன் தடுத்துப் பேசியதாக அறிந்தால்,

அவனை நீ நம்பத் தொடங்கலாம்.

தொடர்ந்து இது போன்ற பல செய்திகளைக்
கேள்விப்பட்ட பிறகுதான், அவனை நண்பனாக நீ வரித்துக்
கொள்ள வேண்டும்.

பல இடங்களில் ஒரே மாதிரி ஒருவன் நடிக்க
முடியாது. ஆகவே, உண்மீது அவன் வைக்கும் அங்கும்
உண்மையாகத்தான் இருக்க முடியும்.

நட்பு என்பது வெறும் முகவுத்துக் கூடல்.

ஆபத்தில் உதவுவது ஒன்றே நட்பு.

நீ அழும்போது உண்மையிலேயே அவனுக்கும்
அழுகை வருகிறது என்றால், அதுதான் நட்பு.

"முகநக நட்பது நட்பன்று; நெஞ்சத்து
அகநக நட்பதே நட்பு."

"உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் கணாவதாம் நட்பு."

என்றான் வள்ளுவன்.

நண்பர்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கிறது ஒரு
பழம் பாடல்.

பாடல் மறந்துபோய் விட்டது. விளக்கம்
இருதான்:

ஒன்று, பண்மரம் போன்ற நண்பர்கள்; இரண்டு,
தென்னைமரம் போன்றவர்கள்; மூன்று, வாழை மரம்
போன்றவர்கள்.

—பண்மரம் யாராலும் நட்டுவைக்கப்பட்டதல்ல.
பணம்பழத்தைத் தேடி எடுத்து யாரும்
புதைப்பதில்லை.

அது தானாகவே முளைக்கிறது.

தனக்குக் கிடைத்த தண்ணீரைக் குடித்துத்
தானாகவே வளர்கிறது.

தனது உடம்பையும் ஓலையையும் நுங்கையும் அது
உலகத்திற்குத் தருகிறது.

நம்மிடம் எந்த உதவியையும் எதிர்பாராமல்,
நமக்கு உதவுகிறவன், பண்மரம் போன்ற நண்பன்.

தென்னைமரம் நம்மால் நடப்படுகிறது.

அதற்கு அடிக்கடி தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்தால்
தான் அது நமக்குப் பலன் தருகிறது.

அதுபோல், நம்மிடம் அவ்வப்போது உதவி
பெற்றுக் கொண்டு நண்பனாக இருக்கிறவன், தென்னை
மரத்துக்கு இணையான நண்பன்.

வாழை மரமோ, நாம் தினமும் தண்ணீர் ஊற்றிக்
கவனித்தால்தான் நமக்குப் பலன் தருகிறது.

அதுபோல் தினமும் நம்மிடம் உதவி பெற்றுக்
கொள்கிறவன் வாழைமரம் போன்ற நண்பன்.

இந்த மூவரில்,

பண்மரம் போன்ற நண்பனே நீ தோந்தெடுத்துக்
கொள்ள வேண்டிய நண்பன்.

எனக்கு அப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் சிலர்
கிடைத்தார்கள்.

எனக்குக் கிடைத்த நண்பர்களில் நூற்றுக்கு ஒருவர்
இருவரே அப்படிப்பட்ட நண்பாகளாக இருந்தார்கள்
என்பது பொருந்தும்.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் என்னிடம் பணம்
பறிப்பதற்காகவே நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

அதிலே நான் ஏமாளியாக இருந்தேன் என்பதை
ஒப்புக் கொள்வதில் வெட்கமில்லை.

ஆனால் என்னை ஏமாற்றிய நண்பர்கள் எல்லாம்
இன்று செல்வாக்கிழந்து 'கோழி மேய்க்கிறார்கள்' என்பதை

என்னும்போது, சிநேகிதத் துரோசிகளுக்கு இறைவன் அளிக்கும் தண்டனையைக் கண்டு, நான் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

மற்றவர்களுக்கு அந்த அனுபவம் வரக்கூடாது என்பதற்காகவே இதை எழுதுகிறேன்.

இந்துக்களின் இதிகாசங்கள், நல்ல நண்பன் எப்படி இருப்பான் என்பதை நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

ஸ்ரீராமனுக்குக் கிடைத்த நண்பர்கள் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கிடைத்தால் துன்பங்களே இல்லாமல் போய்விடும். ஸ்ரீராமனின் துன்பங்களையார் யார் பங்கு போட்டுக் கொண்டார்கள்?

அதை ரகுநாதனின் வாய்மொழியாகக் கம்பன் சொல்கிறான்.

“குக்ளொடும் ஸுவராணோம்
முன்பின் குன்று குழ்வான்
மக்ளொடும் அறுவ ராணோம்
எம்முறை அன்பின் வந்த
அகமலர் காதல் ஸுய
நின்ளொடும் எழுவ ராணோம்!”

வீடனை நண்பனான்போது, வீடனைப் பார்த்து ஸ்ரீ இராமன் சொன்ன வார்த்தைகள் இவை.

“வீடனா! நானும் இலக்குவனும், பரதனும், சத்துருக்களனும் நான்கு சகோதரர்களாகப் பிறந்தோம்.

கங்கை இரு கரையுடையான், கணக்கிறந்த நாவாயான் குகணைச் சந்தித்தபோது, நாங்கள் ஸுவராணோம்.

குக்கீவன் எங்களோடு சேர்ந்தபோது நாங்கள் அறுவராணோம்.

உன்னைச் சேர்த்து இப்போது எழுவராகி விட்டோம்.”

ஆம்: ராமனுக்கு அவர்கள் செலுத்திய அன்புக் காணிக்கை ராமனுடைய சகோதரர்களாகவே அவர்களை ஆக்கிவிட்டது.

நல்ல நட்புக்கு என்னென்ன இலக்கணங்கள் உண்டோ அவை எல்லாம் கூடி வாய்க்கப் பெற்ற ஒருவன் நண்பனாக மட்டுமின்றிச் சகோதரனாகவும் ஆகிவிடுகிறான்.

நண்பர்கள் தனக்கு உதவி செய்தார்கள் என்பதற்காகத் தன் சொந்த சகோதரர்களையே விரோதித்துக் கொண்டு செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்து, ஒருவன் மகா பாரதத்தில் காட்சியளிக்கிறான்.

அவனே கர்ணன்.

கர்ணன் குந்தியின் மகன்; பாண்டவர்களின் சகோதரன்.

கௌரவர்கள் அவனிடம் பாராட்டிய நட்புக்காக, அவர்கள் செய்த உதவிக்காக, போர்க்களத்தில் தன் சகோதரர்களையே எதிர்த்தான் கர்ணன்.

நட்பு என்பதும், செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்து நன்றி செலுத்துவது என்பதும் இந்துக்களின் மரபு.

அந்த மரபின், நட்பின் மேன்மையை வற்புறுத்தும் புராணக் கதைகள் பலவுண்டு.

நல்ல மனவியை எப்படி இறைவன் அருளுகிறானோ, அப்படியே நல்ல நண்பர்களை அருளுமாறு இறைவனைப் பிரார்த்திப்பது நல்லது.

14. கீதையில் மனித மனம்

அர்ஜூனனுக்குப் பரந்தாமன் உபதேசித்தது பகவத் கிதை.

மனிதனின் மனதைப்பற்றி அர்ஜூனனுக்கும் கண்ணனுக்கும் வாக்கு வாதம் நடக்கிறது.

கண்ணன் சொல்கிறான்:

“அர்ஜூனா, எவன் தன்னையே உதாரணமாகக் கொண்டு இனப் - துண்பங்கள் இரண்டையும் சமமாகப் பார்க்கிறானோ, அந்த யோகிதான் சிறந்தவன் என்பது துணிவு.”

அர்ஜூனன் கேட்கிறான்:

“மதுகுதனா! உண்ணால் கூறப்படும் சமநோக்கத் துடன் கூடிய யோகத்தின் ஸ்திரமான நிலையை எண்ணால் உணர முடியவில்லை; காரணம், உள்ளம் சஞ்சல முடையது.

கிருஷ்ணா! மனித மனம் சஞ்சலமுடையது; கலங்க வைப்பது; வலிமையுடையது; அடக்க முடியாதது; காற்றை அடக்குவது போல் அதை அடக்குவது கடினமானது.”

பகவான் கூறுகிறான்:

“தோள் வலி படைத்த காண்மாபா! மனம் அடக்க முடியாதது; சலவனமடைவது; இதில் ஜூயமில்லை. ஆனால் குந்தியின் மகனே! பழக்கத்தால் அதை அடக்க முடியும்.”

இதையே ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் இப்படிக் கூறுகிறார்:

“இமே கொட்டிய கடுகைப் பொறுக்கி எடுப்பது வெகு சிரமம். அதுபோலப் பல திசைகளிலும் ஓடும் மனத்தை ஒருமைப்படுத்துவது எளிதன்று. ஆனால், வைராக்கியத்தால் அதைச் சாதித்துவிட முடியும்.”

- மனித மனத்தின் சலங்களை, சபலங்களை, எப்படி அடக்குவது என்பதுபற்றி பரந்தாமன் அர்ஜூனனுக்கு உபதேசித்த பகுதி, பகவத் கீதையின் தியான யோகமாகும்,

சகல காரியங்களுக்கும் - இனபத்திற்கும் துண்பத் திற்கும், நன்மைக்கும் திமைக்கும், இருட்டுக்கும் வெளிச்சத் திற்கும், பாவத்திற்கும் புண்ணியத்திற்கும், அன்புக்கும் வெறுப்புக்கும் மனமே காரணம்.

மனத்தின் அவைகளே உடம்பைச் செலுத்து கின்றன.

பகுத்தறிவையும் மனம் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வழி நடக்கிறது.

கருணையாளனைக் கொலைகாரராக்குவதும் மனம்தான்; கொலைகாரனை ஞானியாக்குவதும் மனம்தான்.

அது நோக்கிச் செல்லும் தடங்களின் அனுபவத்தைப் பெற்றுப் பேதலிக்கிறது; அப்போதுதான் அறிவு வேலை செய்கிறது.

எந்த அனுபவங்களையும் கொண்டு வருவது மனம்தான்.

இது சரி, இது தவறு என்று எடை போடக் கூடிய அறிவை, மனத்தின் ராகங்கள் அழித்துவிடுகின்றன.

உடம்பையும் அறிவையும் மனமே ஆக்ரமித்துக் கொள்வதால், மனத்தின் ஆதிக்கத்திலேயே மனிதன் போகிறான்.

என்ன இந்த மனது?

காலையில் துடிக்கிறது; மதியத்தில் சிரிக்கிறது; மாலையில் ஏங்குகிறது; இரவில் அழுகிறது.

“இன்பமோ துன்பமோ எவ்வாம் ஒன்றுதான். நடப்பது நடக்கட்டும்” என்றிருக்க மனம் விடுவதில்லை.

ஒரே சிரான உணர்ச்சிகள் இந்த மனத்துக்குத் தோன்றுவதில்லை.

எவ்வளவு பக்குவப்பட்டாலும் மனத்தின் அவைகளாலேயே சஞ்சலிக்கிறான்.

கடிவாளம் இவ்வாத இந்த மனக் குதினரையை அடக்குவது எப்படி?

“வைராக்கியத்தால் முடியும்” என்கிறது கிதை. அதையே சொல்கிறார் பகவான் ராமகிருஷ்ணர்.

அது என்ன வைராக்கியம்?

உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்துவது; எந்த நிகழ்ச்சி கருக்கும் அசைந்து கொடுக்காமல் இருப்பது.

மெழுகு போல் இருக்கும் மனதை மரக்கட்டை போல் ஆக்கிவிடுவது.

ஆசாபாசங்களில் இருந்து மனதை மட்டும் ஒதுக்கி வைத்து விடுவது; பந்த பாசங்களில் இணங்கிவிடாமல் இருப்பது.

பற்றறுப்பது; சுற்றுச் சூழ்நிலைகள் வெறும் விதியின் விளையாட்டுகளே என்று முடிவு கட்டிவிடுவது.

நடக்கும் எந்த நிகழ்ச்சியும் இறைவனின் நாடகத்தில் ஒரு காட்சியே என்ற முடிவுக்கு வருவது.

ஜனனத்துக்கும் மரணத்துக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்க்கை, சாட்டை இல்லாப் பம்பரம்போல் ஆட்டி வைக்கப்படும் வாழ்க்கையே என்று கண்டு கொள்வது.

துன்பத்தைத் தரக்கூடிய விஷயங்களை அலட்சியப்படுத்துவது.

இனப்மான விஷயங்களைச் சந்தேகமில்லாமல் ஏற்றுக் கொள்வது.

பிறர் தனக்கிழைத்த துன்பங்களை மறந்துவிடுவது, மன்னித்துவிடுவது.

முயற்சிகள் தோல்வியறும்போது, 'இதற்கு இறைவன் சம்மதிக்கவில்லை' என்று ஆறுதல் கொள்வது.

'கணநேர இனபங்களை' அவை கண நேர இனபங்களே என்று முன் கூட்டியே கண்டு கொள்வது.

'ஆத்மா என்னும் மாயப்புறா அமரும் மாடங்களெல்லாம் நம்முடைய மாடங்களே' என்ற சம நோக்கத்தோடு பார்வையைச் செலுத்துவது.

காலையில் இருந்து மாலை வரை நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஆண்டவனின் கட்டளையால் செலுத்தப் பட்ட வாகனங்களின் போக்குத்தான் என்று அமைதி கொள்வது.

சொல்வதற்கும் எழுதுவதற்கும் சுலபமாக இருக்கிறது ஆனால் எப்படி இது முடியும்?

பகவத் தியானத்தால் முடியும்.

அதிகாலையில் ஓர் அரைமணி நேரம், இரவிலே ஓர் அரைமணி நேரம், கோவிலிலோ வீட்டுப் பூஜை அறையிலோ தனிமையில் அமர்ந்து, வேறு எதையும் நினைக்காமல் இறைவனையே நினைப்பது.

இறைவனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மனம் வேறு திசையில் ஒடினால் அதை இழுத்துப் பிடிப்பது.

பாசத்திலே மூழ்கிக் கிடந்த பட்டினத்தார் 'ஞானி' யானது இப்படித்தான்.

தேவதாசிகளின் உறுப்புகளிலேயே கவனம் செலுத்திய அருணகிரிநாதர், ஆண்டவனின் திருப்புகழைப் பாடியதும், இப்படித்தான்.

இயற்கையாகவே கல்வியாற்றல் பெற்றிருக்கும் ஒரு கல்விஞன், ஒரு பொருளாப்பற்றிக் கலிதையில் சிந்திக்கும் போது, அவன் மனம் கலிதையிலேயே செல்கிறது.

அதில் வயிக்கிறது, ரசிக்கிறது, சவைக்கிறது.

அப்போது ஓர் இடைழூ, குருக்கிடு வந்தாலும் அவனுக்கு ஆத்திரம் வருகிறது.

கண்கள் திறந்திருக்கின்றன. மனம் கலிதையில் ஆழந்து கிடக்கிறது; அப்போது திறந்த கண்ணின் எதிரில் நிற்கும் மனைவிகூட அவன் கண்ணில் படுவதில்லை.

மரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பறவையை நோக்கி வில் வெடுக்கும் வேடனின் கண்களில் பறவை மட்டும் தெரியுமே தவிர, மரத்திலுள்ள இலைகள், காய்கள், கனிகள் தெரிவதில்லை.

கல்நூலுக்கும் வேடனுக்கும் சாத்தியமான மனதின் ஒருமுக நினைவை மற்றவர்களும் பெற முடியும்.

அதாவது, ஒன்றையே நினைத்தல்.

அந்த வயம் கிட்டிவிட்டால் புவன்களும், பொறிகளும் செயலற்றுப் போகின்றன.

வாயின் சவை உணர்வு, நாசியின் மன உணர்வு, கண்களின் காட்சி உணர்வு, செவியின் ஒலி உணர்வு, பிற அங்கங்களின் ஸ்பரிசு உணர்வு அனைத்தையும் அடித்துப்

போட்டுவிட்டு, புலியைக் கொன்ற வேடன்போல் மனது கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அதுதான் சரியான வயம்.

சங்கித விதவான் சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வதில்லை; ஸ்வரங்களையும் ராகங்களையுமே ஆராய்ச்சி செய்கிறான்.

ஒரே இடத்தில் ஒரே நிலையில் மனத்தைச் செலுத்தினால் சலனமில்லாத ஒரே உணர்ச்சி தோன்றுகிறது.

ஒரு கதை உண்டு!

ஒரு தாய் தனது ஒரு மாதக் கைக்குழந்தையோடு தரையிலே பாய் விரித்துப் படுத்திருந்தாள். அப்போது அவளுக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் பாம்பு வந்து நின்றது.

பாம்பைக் கண்ட உறவினர்கள் பதறினார்கள்; துடித்தார்கள்.

அந்தப் பாம்பு குழந்தையையும் தானையையும் கடித்து விடப்போகிறதே என்று பார்த்தார்கள்.

தாயின் பெயரைச் சொல்லி சத்தமிட்டார்கள்.

தாய் எழவில்லை.

ஒங்கித் தடியால் அடித்தார்கள்; அப்போதும் அவள் எழவில்லை.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த குழந்தையின் மீது ஒரு மல்லிகைப் பூவை எடுத்துப் போட்டார்கள். தாய் உடனே விழித்துக்கொண்டு, அந்தப் பூவை எடுத்து அப்புறம் போட்டாள்.

தன்னை உதைத்தபோது கூடச் சொரணையில்லாது உறங்கிய தாய், குழந்தை மீது பூ விழுந்ததும் விழித்துக் கொண்டது எப்படி?

அந்த உள்ளம் குழந்தையிடமே வயித்துக் கிடந்ததால்தான்.

ஸ்வர பக்கியில் உடல் உருக, உள்ளம் உருக வயித்துக் கிடந்த அடியார்கள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் எல்லாம் மனதை ஒருமுகப்படுத்தியவர்களே.

இந்த மனத்தின் கோலங்களாலேயே நான் பலமுறை தடுமாறி இருக்கிறேன்.

ஆசைக்கும் அச்சத்துக்கும் நடுவே போராடி இருக்கிறேன்.

ஜனனம் தகப்பனின் படைப்பு; மரணம் ஆண்டவனின் அழைப்பு; இடைப்பட்ட வாழ்க்கை அரிதாரம் பூசாத நடிப்பு என்பதை, நாளாக நாளாக உணர்ந்து வருகிறேன்.

இன்னமும் முழுப்பக்குவம் கிட்டவில்லை.

திஹர் திஹரென்று மனதில் ஒன்றிருக்க ஒன்று பாய்கிறது.

ஒன்றை எடுத்தெறிந்தால், இன்னொன்று ஒடி வருகிறது.

ஒரேயடியாக மிதித்துக் கொன்றால்தான் நிம்மதி கிடைக்கும் என்பது தெரிகிறது.

என் கால்கள் இன்னும் அந்த வலுவைப் பெறவில்லை.

பெற முயல்கிறேன்; பெறுவேன்.

பிறந்தோருக்காகச் சிரிக்காமலும், இறந்தோருக் காக அழாமலும் பரந்தாமன் கூறியதுபோல் சமநோக்கத்தோடு நின்று, மன அமைதி கொள்ள முயல்கிறேன்.

அதை நான் அடைந்துவிட்டால், கடவுள் கண்களிலே கண்ணீர் வைத்ததற்கான காரணமும் அடிப்படைப் போகும்.

இவ்வளவையும் நான் சொல்லுவது வெளகிக் வாழ்க்கையிலும் நம்மை அமைதிப்படுத்துவதே இந்து மதத்தின் நோக்கம் என்பதை விளக்கத்தான்.

வெளகிக் வாழ்க்கையைச் செப்பனிடும் இந்து மதக் கருவிகளில் பகவத்தீதையும் ஒன்று என்பதுதான் என்றுண்ணில்.

15. உயர்ந்தோர் மரணம்

அவர்கள் சரித்திர நதியின் அணைக்கட்டுகள், அனுபவக் கல்லூரியின் பேராசிரியர்கள், அறிவெல்லூம் நந்தா விளக்கின் ஜாவாஸ்கேவகள்.

அவர்களது ஜனங்கள் ஒரு பொது விசேஷமாகக் கருதப்பட்டதில்லை.

ஆனால் மரணமோ, சரித்திரத்தில் மகத்தான மணி மண்டபமாகக் கருதப்படுகிறது.

உயர்ந்தோர்,

நவலோர்,

பெரியோர்கள்.

ஞானிகள்-

இந்த வார்த்தைகளில் பாரதத்தின் முழு வரலாறுகளும் அடங்கிக் கிடக்கின்றன.

அந்த விளக்குகள் ஒன்றையைத் தந்தன; நாம் வாழ்க்கையைக் கண்டு கொண்டோம்.

அந்தக் கைகாட்டிகள் பாதையைக் காட்டின; நாம் போக வேண்டிய ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

அந்த மேகங்கள் மழை பொழிந்தன; நாம் நமது நிலங்களைச் செழுமையாக்கிக் கொண்டோம்.

பிறக்கும்போது ஊழமையாகவும், பருவகாலத்தில் குருடனாகவும், பற்றும் பாசமும் குழந்த பிறகு திருடனாகவும், முதுமைக் காலத்தில் பொறுமை இழந்தவனாகவும் வாழ்ந்து மடிகிற சாதாரண மனிதனுக்கு, அவர்கள்தான் செம்மையான சுகமான வாழ்க்கை நிம்மதியைக் காட்டினார்கள்.

அவன் கணகள் காணத் தொடங்கும்போதே, நல்லவற்றைக் காணும்படி அறிவூத்தினார்கள்.

அவன் வாய் பேசத் தொடங்கும்போதே, உண்மையைப் பேசும்படி வலியுறுத்தினார்கள்.

காதலிக்கும்போது பெண்களுக்குப் பண்புள்ள இலக்கணம் சொன்னார்கள்.

எப்படி வாழ்ந்தால் நிம்மதி என்பதற்கும் இலக்கணம் தந்தார்கள்.

நீதிக் கலைகளும் குட்டிக் கலைகளும் சொல்லி, நீதியை மனதில் பதிய வைத்தார்கள்.

ராஜ தண்டனையைவிடத் தெய்வத் தண்டனை உறுதியானது என்பதை நம்பிக்கையோடு பதிய வைத்தார்கள்.

பிறரை ஏமாற்றாமல் வாணிபத்தில் வாபம் சம்பாதிக்க முடியும் என்பதையும், அடுத்தவன் சொத்தை அபகரிக்காமல் சுயமாகச் சம்பாதித்தே சேர்க்க முடியும் என்பதையும், நமக்குக் கிடைக்கின்ற எல்லைக்குள்ளேயே நமது மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்பதையும் அவர்கள் தான் விளக்கிச் சொன்னார்கள்.

மரணத்தின்பின், சொர்க்கமோ நரகமோ கிட்டுவது, மரணத்திற்கு முன்னால் நீ வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் பொறுத்தது என்பதை அவர்கள்தான் தெளிவு படுத்தினார்கள்.

'பேராசை பெரு நஷ்டம்' என்றார்கள். 'விநாசகாலே விபரீதபுத்தி' என்றார்கள். 'தன்வினை தன்னைச் சுடும்' என்றார்கள். முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்' என்றார்கள். 'அரசன் அன்று கொல்லான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்றார்கள்.

சரியான பாதைக்கு உதாரணங்களாக ராமனையும் கண்ணனையும் காட்டினார்கள்.

தவறான பாதைக்கு இலக்கியங்களாக ராவனனையும் துரியோதனனையும் காட்டினார்கள்.

நமது வாழ்க்கை எத்தனை நாள் ஒடுக்கிறதோ, அத்தனை நாளுக்கும் நாடகுறிப்பு எழுதி வைத்ததுபோல் நன்மை, தீமைக் குறிப்பு எழுதி வைத்தார்கள்.

அப்படிச் சிலரைப் பாரத மூமி பெற்றனால் தான் பயங்கர இருளுக்கிடையேயும் வெளிச்சம் நமக்குத் தெரிகிறது.

அயோக்கியர்களிடையே யோக்கியர்களையும், துரோகிகளுக்கிடையே நன்றியுள்ளவர்களையும் நம்மால் கண்டு பிடிக்க முடிகிறது.

பற்று, பாசத்தால் பரிதவித்து, சற்றுச் சூழல்களால் துடிதுடித்து, 'கற்றதும் பயனில்லையே' என்று கதறும் போதும், நம்மைக் கையமர்த்தி, அந்தச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி என்பதை, அவர்களேதான் நம்குக் காட்டினார்கள்.

சிவந்தி வளவோல் பின்னப்பட்ட லெளகிக் வாழ்க்கையில் துன்பங்களை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதையும், அவர்கள்தான் சொல்லித் தந்தார்கள்.

அவர்களது வாழ்நாளில் அவர்களைப் பற்றி உணர முடியாததை, அவர்கள் இறந்த பிறகு நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

நல்லவர்களை நாம் அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்காகவே அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்கிறது.

வாழ்ந்த நாளில் அவர்களை வசை பாடியவர்கள் கூட, அவர்கள் இறந்த நாளில் அவர்களுடைய நற்பணபு களை எண்ணிப் பார்க்கிறார்கள்.

அன்றாட நிகழ்ச்சிகளின் மீது ஆத்திரமுற்று அவர்களைத் தாக்கியவர்கள்கூட அவர்களது மொத்தப் பண்புகளை எண்ணியியக்கிறார்கள்.

'அவர்கள் உவகுக்காகவே வாழ்ந்தவர்கள்' என்பதை எண்ணும்போது 'நாமும் அதுபோல் வாழ வேண்டும்' என்று சிவராவது எண்ணுகிறார்கள்.

"குருடனுக்குக் கிடைக்கின்ற கைக்கோல் ஒரு ஞானியைப் போன்றது, அது அவனுக்கு வழி காட்டுவதால் எத்தனையோ குருடர்களுக்கு ஒரே கைக்கோல் வழி காட்டுகிறதென்றால், அது ஞானிக்கு ஞானியாகும்."

வசிஷ்டர், வியாசர், வாலமிகி போன்றவர்கள் இந்து மதத்தின் பாரம்பரியங்கள்.

அந்தப் பாரம்பரியத்தில், நமது தலைமுறை கண்ட ஒரு ஞானி, ராஜாஜி.

தசரதன் இறந்தபோது, கதாபாத்திரத்தின் வடிவில் கம்பன் இப்படிப் புலம்புகிறான்:

"நந்தா விளக்கனைய
நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாப் தணிஅறத்தின்
தாயே தயாநிதியே
எந்தாப் பிகல்வேந்தர்
ஏறே இறந்தனையோ
அந்தோ இனிவாய்மைக்
காருளரே மற்றுலகில்?"

—ஆம்: இது தசரதனுக்கு மட்டுமல்ல, காந்திக்கும் பொருந்தும்; நேருவுக்கும் பொருந்தும்; ராஜாஜி க்கும் பொருந்தும்.

உயர்ந்தவர்கள் அனைவரும் ஒரு வரிசை அவர்களில் ஒருவருக்குச் சூட்டப்படும் புகழ்மானை அனைவருக்கும் பொருந்தும். வார்த்தைகளை மாற்றாமல் பெயர்களை மட்டும் மாற்றினால் போதும்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒரே சிராக வாழ்ந்தவர்கள்.

அவர்கள் மடியும்போது நாம் அழவேண்டிய தில்லை.

அவர்களது தலைமுறையில் நாம் வாழ்ந்ததற்காக மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும்.

அவர்கள், நமக்காக ஏராளமான நூல்களை வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக, நாம் பெருமைப்பட வேண்டும்.

இந்துமத வேதங்கள் இப்படிச் சொல்கின்றன.

இறந்து போனவர்களுக்காக அழுது கொண்டிருப்பவர் கண்ணீரைத் துடையுங்கள்.

இதற்கு நீங்களும் தப்ப முடியாது என்பதை நினைவு கொள்ளுங்கள்.

எழுந்து ஸ்நானம் செய்யுங்கள். உங்களது லெளகிக் கடமைகளைச் செய்யத் தொடர்ந்துங்கள்.

உங்களது இரண்டாவது வாழ்க்கை சுகவர் எடுத்துத் தொடங்கப்படுகிறது.

அந்த நம்பிக்கையோடு உங்கள் முதல் வாழ்க்கையை ஒழுங்காக நடத்துங்கள்.

ஆம்; தெய்வ நம்பிக்கையின் மீது உங்கள் கண்ணீரைத் துடையுங்கள்.

புனிதன் ராஜாஜியின் ஆத்ம சாந்திக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள்.

'அவரது காலடிச் சுவடுகளில் இருந்து இன்னும் சில ஞானிகள் முனைத்தெழுவார்கள்' என்ற நம்பிக்கையோடு உங்கள் வெளக்கிக் வாழ்க்கையைத் தொடங்குங்கள்.

கிருஷ்ணார்ப்பணம்.

16. கண்ணானோ நினைப்பவர்கள் சொன்னாது பலிக்கும்

நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருந்த சில அனுபவங்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

"நான் சொன்னால் பலிக்கும்; என் வாக்குப் பலிக்கும்" என்று தங்களைப் பற்றிச் சிவர் சொல்லிக் கொள்கிறார்களே அது என் விஷயத்திலும் உண்மையாக நடக்கிறது.

யாரையும் வஞ்சிக்காத ஒருவன், கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள ஒருவன், மனதாரச் சொல்லும் எந்த வார்த்தைக்கும் உயிர் இருக்கிறது.

அந்த உயிர் தன் சக்தியைக் காட்டி விடுகிறது.

அத்திரத்தில் சொல்லும் வார்த்தைகள் மட்டு மின்றி இயற்கையாக வந்து விழும் வார்த்தைகளும் பலித்து விடுகின்றன.

எல்லாவற்றுக்கும் தெய்வ நம்பிக்கைதான் காரணம்.

'கவிஞர் பாடினான், நகரம் எரிந்தது' என்றும், 'கலம்பகப் பாட்டினால் நந்திவர்மன் இறந்தான்' என்றும் நாம் கேட்கிறோம்.

நான் கவிஞரோ இல்லையோ கடவுள் நம்பிக்கை யுடையவன்.

என்னையறியாமலேயே வந்து விழுந்த சில வார்த்தைகள் என் வாழ்விலும் நண்பர்கள் வாழ்விலும் எப்படிப் பலித்திருக்கின்றன என்பதை நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

எனது நெருங்கிய நண்பர், நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமிக்காக, 1960-ல் ஒரு படத்தில் ஒரு பாடல் எழுதினேன்.

'பாடமாட்டேன் — நான்
பாடமாட்டேன்'

என்பது பாடவின் பல்லவி.

ஆம்; அதுதான் அவர் சினிமாவில் கஸ்ட்சியாகப் பாடிய பாடல். அதற்குப் பிறகு அவர் பாடவே இல்லை.

எனது சொந்தப் படம் ஒன்றில் ஒரு சோகப் பாடல் எழுதினேன்.

'விழியும் விழியும் என்றிருந்தேயோ
முடியும் பொழுதாய் விழிந்ததா!—
கொடியும் முடியும் தாழ்ந்ததா நம்
குடியும் குலமும் ஓய்ந்ததா!'

—எவ்வளவு 'அறம்' நிறைந்த சொற்கள்!

எழுதும்போது எனக்கு அந்த உணர்ச்சி தோன்ற வில்லை.

ஆனால், அந்தப் படத்தில் விழுந்த அடி, என்னைப் பத்து ஆண்டுகள் கலங்க வைத்தது.

அந்தப் படத்தின் படப்பிடிப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தது, ஒரு ஸ்டியோவில்.

அந்த ஸ்டியோ கிண்டியில் இருந்தது.

மறுநாளைப் படப்பிடிப்புக்காக, அந்த ஸ்டியோ நிர்வாகியிடம் பத்தாயிரம் ரூபாய் நான் அச்சாரம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன்.

ஷ்டிட்டிங்கிற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டு வந்துவிட்டேன்.

மறுநாள் நடிகர்களைவல்லாம் ஸ்டியோவிற்குப் போன பிறகு, அவசரமாக வரும்படி எனக்கு டெவிபோன் வந்தது.

நான் போனேன்.

எங்களுக்கு 'கால்ஷ்ட்' கிடையாது என்றும், ஒரு மாய மந்திரப் படத்திற்கு 'கால்ஷ்ட்' கொடுத்து விட்டதாகவும் நிர்வாகி சொன்னார்.

அப்போது இசையமைப்பாளர் விசுவநாதனும் என் கூட இருந்தார்.

எனக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

கோபத்தில், அந்த ஸ்டியோ நிர்வாகியைத் திட்டிவிட்டு, "உங் ஸ்டியோ எரிந்து சாம்பலாகத்தான் போகும்" என்று கூறிவிட்டு, அலுவலகத்திற்கு வந்தேன்.

அலுவலகத்தில் வந்து உட்கார்ந்ததுதான் தாமதம், டெவிபோன் வந்தது.

"ஸ்டியோவில் படப்பிடிப்பு மண்டபம் நெருப்புப் பிடித்து எரிகிறது" என்று என் தயாரிப்பு நிர்வாகி கூறினார்.

அந்த மாய மந்திர செட்டில், சிங்கத்தின் வாயில் நெருப்பு வருவதுபோல் படம் பிடித்தார்கள் என்றும், அந்த நெருப்பு மேலேயிருந்த சாக்கிலே பற்றி, மண்டபம் எரிகிறது என்றும் அவர் சொன்னார்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

கூட இருந்த தமிழி விசுவநாதன் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"அண்ணே, இனி யாரையும் ஏதும் சொல்லா தீர்கள்!" என்று கெஞ்சினார்.

என் சக்தியை உங்களுக்குச் சொல்லிப் பயமுறுத்த இவற்றை நான் சொல்லவில்லை.

"வஞ்சகமில்லாத ஆத்மா ஒரு வார்த்தை சொன்னாலும் பலிக்கும்" என்பது இந்துகள் நம்பிக்கை.

முனிவர்களின் சாபங்களையும், பத்தினிகளின் சாபங்களையும் நாம் புராணங்களில் படிக்கிறோம்.

நல்லது செய்தால் நல்லது வருகிறது. சொன்னது பலிக்கிறது.

நான் என் உறவினர்களில் சிலருக்குத் திருமணங்கள் நடத்தி வைத்திருக்கிறேன்.

அப்போதெல்லவாம் என் குழந்தைகளின் திருமணங்களைப் பற்றி நான் சிந்தித்துக்கூடப் பார்த்த தில்லை.

"ஐரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால், தன் பிள்ளை தானே வளரும்" என்ற இந்துக்களின் பழமொழியில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

என் மூத்த பெண்ணுக்கு அப்போது பதினாறு வயது. திருமணத்திற்கு அவசரப்படத் தேவை இல்லாத வயது.

அப்போது ஒரு படத்தில், “பூ முடிப்பாள் இந்தப் பூங்குழலி” என்றொரு பாடல் ஏழுதினேன்.

அந்தப் படம் வெளியாயிற்று; பாடலும் பிரபலமாயிற்று.

ஒருநாள், வீட்டில் அந்த இசைத் தட்டைப் போட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, என் இளைய சகோதரி வந்தார்கள்.

“ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை இருக்கிறது; அலமுவக்குக் கல்யாணம் பேசலாமா?” என்றார்கள்.

“இந்த வயதில் என்ன கல்யாணம்?” என்றேன் நான்.

“சுபம் சிக்கிரம் என்பார்கள். பெண் திருமணத்தைச் சிக்கிரம் முடித்துவிடுவது நல்லது” என்றார்கள்.

“சரி, பேசுங்கள்” என்றேன்.

கிராமத்துக்குச் சென்ற என் இளைய சகோதரி, எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரியிடம் சொல்லி, “அந்த மாப்பிள்ளையைப் பேச வேண்டும்” என்றார்கள்.

அதற்கு என் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி, “எங்கள் வீட்டில் செய்யக்கூடாதா?” என்று கேட்டுவிட்டு நேரே சென்னைக்குப் புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

என் சகோதரரும், “அந்தச் சகோதரி வீட்டில்தான் செய்ய வேண்டும்” என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டார்.

அன்றைக்கே திருமணமும் பேசி முடிந்தது.

அப்போது 1967 தேர்தல் முடிந்த நேரம். தேர்தலில் வாங்கிய அடி; இரண்டு படங்களில் பட்ட கடன் எல்லாம் என்னைப் பின்னி எடுத்த நேரம்.

செட்டி நாட்டுத் திருமணம் என்றால் செலவு எப்படி இருக்கும் என்று உனக்குத் தெரியும்.

“காலனாக்கூட கையில் இல்லாமல் கல்யாணம் பேசி விட்டோமே!” என்று நான் கவங்கினேன்.

எங்கிருந்தெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் வந்தது தெரியுமா?

யாரிடமிருந்தெல்லாம் எனக்கு உதவி வந்தது தெரியுமா?

நான் எதிர்பாராத் இடமெல்லாம் எனக்குக் கை கொடுத்தன.

நான் பிறருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தது வீண போகவில்லை.

என் மகளின் திருமணத்தைக் கண்ணனே முன்னின்று நடத்தி வைத்து விட்டான்.

திருமண வரவேற்பில் ‘பூ முடிப்பாள் இந்தப் பூங்குழலி’ என்ற பாடலைச் சுவந்தரராஜன் பாடும்போது,

‘கைத்தலம் தந்தேன் என் கண்மணி வாழ கடமை முடிந்தது கல்யாண மாக’

—என்ற என்னுடைய அடிகளே, என் கண்களில் ஆண்தக் கண்ணீரை வரவழைத்தன.

அப்படியேதான் இரண்டாவது பெண்ணின் திருமணத்தைப் பற்றியும் நான் சிந்திக்கவில்லை.

“காசி விசாவாட்சி” என்றொரு கதையும் வசனமும் எழுத பெங்களூர் உடலன்டஸ் ஓட்டலில் தங்கியிருந்தேன்.

பாதிவரை எழுதிவிட்டேன்.

கிராமத்திலிருந்து காசிக்குச் சென்ற ஒரு தாயும் தகப்பனும் காலராவினால் பாதிக்கப்பட, காசி விசவநாதரும் விசாவாட்சியுமே தாய் தகப்பனாக வந்திருந்து, ஒரு பெண்ணின் திருமணத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்கள்.

அதிலே முடிவாக நான் எழுதிய வசனம், ‘இந்த ஆடி போய் ஆவணியிலே திருமணத்தை வைத்துக் கொள்வோம்’ என்பதாகும்.

அதை எழுதி நிறுத்தியபோது சென்னையிலிருந்து டிரங்கால் வந்தது.

“சில பத்திரங்களில் கையெழுத்துப் போட வேண்டும். ஒருநாள் வந்துவிட்டுப் போங்கள்” என்றார்கள்.

நான் வந்தபோது, என் வீட்டிற்குச் சில உறவிளர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் “தம்பி, நல்ல பையன் இருக்கிறான்; அடும்பழும் சென்னையிலே இருக்கிறது; பேசலாமா?” என்றார்கள்.

பேசினார்கள்; மறுநான் பெண்பார்க்க வந்தார்கள்.

“மாஸ்வையிலேயே நான் பெங்களூர் போக வேண்டும்” என்றேன்.

பெண் பார்த்துவிட்டுப் போனவர்கள், “நான்னாக்கே பேசி முடித்துக் கொள்வோம்; பெங்களூர்ப் பயணத்தை ஒருநாள் ஒத்திப் போடுங்கள்” என்றார்கள்.

திருமணம் பேசி முடிந்து விட்டது.

அப்போதும் பணம் இவ்வாத நிலைதான்.

கண்ணன் எனக்கு வழி காட்டினான்.

தேவர் எனக்குக் கைகொடுத்தார்.

கேட்ட பக்கமெல்லாம் உதவி கிடைத்தது.

திருமணம் மங்கலமாக முடிந்து விட்டது.

“ஆவணியிலே திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று காசி விசுவநாதன் சொல்வதாக நான் வசனத்தில் எழுதினேன். ஆவணியிலேயே திருமணம் நடந்து விட்டது.

நன்றியுடையை, தெய்வபக்தி, வஞ்சகமற்ற உள்ளம் இவற்றுக்கு ஆண்டவன் எப்போதும் துணை நிற்கிறான்.

“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்,” “நம்பினோர் கெடுவதில்லை, நான்கு மறைத்தீர்ப்பு” என்ப தெவலாம் இந்துக்களின் பழமொழிகள்.

விதையைப் போட்டுவிட்டுக் கணி வராதா என்று நான் ஏங்கி எதிர்பார்த்ததில்லை.

விதைத்துக் கொண்டே போனேன். திரும்பி வந்து பார்த்தபோது மரங்கள் பழத்துக் குலுங்கின.

என்னால் நடத்த முடியாத நற்காரியங்கள் என் விட்டிலே நடைபெறுமானால், இறைவனைத் தவிர வேறு காரணம் ஏது?

கண்ணனை நினைக்கிறேன்.

சொன்னது பலிக்கிறது.

17. பூர்வ ஜென்மம்

“பூர்வ ஜென்மம் என்று ஒன்று உண்டா? பூர்வஜென்மத்தின் தொடர்ச்சியாக இந்த ஜென்மத்தில் நாம் நன்மை தீண்மகளை அனுபவிக்கிறோம் என்பது உண்மையா?”

“ஜென்மங்கள் பற்றிய விஷயத்தில் கடவுளுக்குச் சம்பந்தம் என்ன?”

இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் என்னுடைய பதிலைக் கூறுமுன் மதுரை ஆதினகர்த்தர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசந்தர ஞான சம்பந்த பராமாஸாரிய சவாயிகள் எழுதியுள்ள ஒரு சிறு நூலிலிருந்து விஷயங்களை வைக்கிறேன்.

“கடவுளை நோக்கிச் செய்கின்ற பிரார்த்தனை அல்லது வேண்டுகோள் பலனுடையதாக இருக்குமா? அப்படி ஒரு கடவுள் இருக்கிறாரா? அப்படி இருப்பாரென்றால், நமக்கும் அவருக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இருக்கின்றதாகத் தெரியவில்லையே! அவ்வித மூடநம்பிக்கை நமது நாட்டைவிட்டுப் போனாலன்றி நம் நாடு முன்னேற முடியாது” என்று சொல்கின்ற பலர், ஆலய வழிபாட்டிலும், வீட்டு வழிபாட்டிலும் தலை சிறந்த நமது தமிழகத்திலேயே உற்பத்தியாகி இருக்கிறார்கள். இவை வெளி நாடுகளிலிருந்து விதைத்த விதைகளால் ஏற்பட்டவை. இப்படிப்பட்ட கேள்விகளையும் இதற்கு மேலதிகமான கேள்விகளையும் பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பே கேட்டு, அவர்களுக்கெல்லாம் பல நியாயங்களும் நிருபணங்களும் கொடுத்து ஒத்துக் கொள்ளுமாறு நமது அருளாளர்களும் ரிஷிகளும் செய்து, அவற்றைப் பின் சந்ததியார்கள் யாவரும் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு ஏடுகளில் எழுதியும் உதவியிருக்கிறார்கள். அந்த உண்மைகளை நாம் திருவருளால் கண்டுணர்ந்து இன்று வெற்றி முரசு கொட்டிக் கையாண்டு வருகிறோம்.

அவ்வாறு கேட்கின்ற ஒருவரிடம், நாம் முதலாவதாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறோம்: “நீ இந்த உலகத்தில் பிறந்து, நன்றாக உண்டு வளர்ந்து, இவ்வாறு பேசுவதற்கு மூல காரணம் உண்ணுடைய அப்பாவும் அம்மாவும்தான் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறாயா?” என்பதே அந்தக் கேள்வி. ‘ஆம்’ என்று ஒப்புக் கொண்டால் மட்டும் மேற்கொண்டு பேசுவோம்.

மனிதனான எவ்வும் ஒப்புக் கொள்ளாதிருக்க முடியாது. “உன்னை உண்ணுடைய அம்மாதானே பத்து மாதம் கமந்து பெற்றெடுத்துப் பாலுட்டித் தாலாட்டி உணவு கொடுத்து வளர்ந்து வந்தாள்? அப்படியிருக்க ‘நீ யாருடைய குழந்தை?’ என்று கேட்டால், ‘நீ ஏன் அம்மாவின் பெயரைச் சொல்லாமல் அப்பாவின் பெயரைச் சொல்வி, அவருடைய மகன் என்று சொல்கிறாயே’ என்று கேட்போம். உன்னைப் பெற்றெடுத்தது உனது தாயார்தான் என்பதே அவள் சொல்லத்தான் தெரியுமே தவிர, நீ அறியாதிருக்க, தகப்பனார் பெயரை உன் தாயார் சொன்னதைக் கேட்டுத் தானே ஒப்புக் கொண்டு சொல்லி வருகிறாய்?” என்போம் ‘ஆம்’ என்று சொல்லாமல் தீராது.

தாயாருக்கே தான் பெற்ற பின்னையின் தகப்பனார் யார் என்று தெரியாத நிலையிலிருந்தால், தாயார் விலாசத்தைப் போட வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. தாயார் பெயரைச் சொல்லாததும், தகப்பனார் பெயரைச் சொல்லாததும் உலக முழுவதிலும் நடைபெறுவதாகும். அதற்கு மூல காரணம் ஒன்று உண்டு. அதாவது, ஒரு விளைநிலம் ஒருவனுக்குச் சொந்தமாக இருக்க, அதில் உழவு செய்து வித்திட்ட அவனுக்குத்தான் அந்த நிலத்தில் விளைந்து வந்த பயிர் சொந்தமாகும். அதுபோல் மனைவி, கணவனுடைய உடைமை, வித்திட்டவனும் கணவன். ஆகவே, கணவனது உண்மையான மனைவியிடத்தில்

உற்பத்தியான குழந்தைகள் சொந்தத் தந்தையின் குழந்தைகளாகின்றன.

அதனாலேயே பெண்களெல்லாம் கற்புடைய வர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பது உலக நீதி.

இரண்டாவது கேள்வி: “உனக்குக் கல்யாண மாகியிருக்கிறதா?” என்பதாகும். ‘ஆம்’ என்பான். “பின்னைகள் இருக்கின்றனவா?” ‘ஆம், இருக்கின்றனர்!’ “நீயும் உன் மனைவியும் விரும்பிய வண்ணம் குழந்தைகள் பிறந்தனவா?” ‘இல்லவே இல்லை’ என்பான்.

நேருஜிக்கு எவ்வளவோ வசதிகள் இருந்தும் ஆண் குழந்தைகள் கிடையாது என்பதும், பல பெரிய பணக்காரர்களுக்கும், பதவியில் உள்ளவர்களுக்கும், சில வைத்திய நிபுணர்களுக்கும், விழுஞானிகளுக்கும் குழந்தையே கிடையாது என்பதும், யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும்.

அதற்கும் உண்மையான காரணம் உண்டு. அது எந்த மனிதனும் தனது விருப்பம்போல் ஆண் மகவுக்குரிய வித்தையோ, பெண் மகவுக்குரிய வித்தையோ உற்பத்தி செய்து உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியாததேயாகும். அந்த வித்தை, எல்லாம் வல்ல கடவுள் கொடுத்துத்தான் எந்தத் தந்தையும் பெறவேண்டியிருக்கிறது. கடவுள் கொடுக்கத் தந்தை பெற்று, தாயார் அதனைப் பெற்றதன் காரணத்தி னாலேயே தாய் தந்தையரைப் ‘பெற்றவர்கள்’ அல்லது ‘பெற்றோர்கள்’ என்று சொல்லுகின்றோம்.

இந்த உண்மையை உணர்ந்த அருளாளர்கள், தந்தை இரண்டு மாதம் தங்குகின்ற நாற்றங்காலாகவும், தாயாரைப் பத்து மாதம் வளர்க்கின்ற விளைநிலமாகவும், இரண்டையும் உடையவர்கள் கடவுளே என்றும், அவற்றில் வித்திட்டவரும் கடவுளே என்றும் கண்டு, ஆண்டவனே உலகத்தில் பிறந்திருக்கிற எல்லா மனிதர்களுக்கும் எல்லாப் பிறவிகளுக்கும்

உண்மையான அம்மையப்பன் ஆகின்றான் என்றும் அருளியிருக்கின்றார்கள்.

இந்துக்கள், கடவுளை ‘அம்மையே அப்பா’ என்றும், ‘எந்தையாய் எம்பிரான்’ மற்றும் யாவருக்கும் ‘தந்தை தாய் தம்பிரான்’ என்றும்; கிறிஸ்தவர்கள் ‘நாமெல்லாம் பரமண்டலத்திலிருக்கின்ற பிதாவினது சூழந்தைகளே’ என்றும்; இஸ்லாமியர்கள் ‘கடவுளே மனிதர்களைப் படைத்தார்’ என்றும் கூறி வருகிறார்கள். யாரும் உயிர்களைக் கடவுள் படைத்தாகச் சொல்லவில்லை.

மூன்றாவது கேள்வி: “உனக்கு ஒரு பெயரிடப் பெற்றிருக்கிறதல்லவா? அந்தப் பெயர் கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிருக்கு இடப்பட்டதா? கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற பாரமுள்ள உடலுக்கு இடப்பட்டதா? அல்லது வெறோரு பாரமில்லாத உன் உடலுக்கு இடப்பட்டதா? எப்பொழுது இடப்பட்டது? யாரால் இடப்பட்டது?” என்று கேட்போம். ‘நான் பிறந்த பின்தான் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்; ஆனா பெண்ணா என்று பார்த்து என் பெற்றோர்களதான் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்’ என்றுதான் (நாம் எழுதியிருக்கிற புத்தகத்தைப் படித்தறியாத) எவரும் சொல்வார்.

ஆனால் உண்மையில் மனிதராகப் பிறந்திருக்கிற எவருக்கும் பெயரிட்டவர் கடவுளே யாவர். ஒருவரை ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ பிறக்கச் செய்ய வேண்டிய தகப்பனாகுடைய உடலில், அதற்குரிய அனுப்பிரமாணமுள்ள அதிகுக்கும்மான வித்தைச் செலுத்தி, முன்னரேயே அவருடைய விணைகளுக்குத் தகுந்த தலையெழுத்தை ஆணுக்கு வலது உள்ளங்கையிலும், பெண்ணுக்கு இடது உள்ளங்கையிலும் சுருக்கெழுத்துப் போன்ற இரேகை களாகப் பொறித்து, இன்ன ஜாரில், இன்ன ஜாதியில், இன்ன பெற்றோருக்கு, இன்ன பெயரோடு, இன்ன

விநாடியில் இன்னின்ன கிரக நிலையில் பிறக்க வேண்டுமென்று கடவுளே தீர்மானித்து, அதன்படி பிறக்கச் செய்து, அவர் இட்ட பெயரையே இடும்படியாகவும், அவரவர் செய்த புண்ணிய பாவத்திற்கேற்ப இன்ன இன்பம் துன்பம் அனுபவித்து வருமாறும் ஆட்சி புரிந்து வருகிறார். அந்தப் பெயரும் சொப்பனத்தில் பாரமுள்ள உடலின் உதவியின்றி, இன்பம் துன்பம் அனுபவிக்கின்ற, பாரமில்லாத உள்ளுடலுக்கே இட்டிருக்கிறார்.

இந்த அரிய பெரிய பேருண்மையை முதன் முறையாகக் கேட்கின்ற அனைவரும் ஆச்சரியப் படாமல் இருக்க முடியாது. ஒருவேளை, நமக்கு மூன்றாக்கோளாறாக இருக்கலாமோ என்றுகூடச் சில ஆத்திரக்காரர்கள் நினைக்கக் கூடும். நாம் இதனுடைய உண்மையைச் சோதித்து உணருவதற்காக ரூபாய் ஒரு வட்சத்திற்கு மேல் செலவு செய்த பின் இவ்விதம் கூறுகின்றோம்.

திருவள்ளுவர்:

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்கினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”
என்றும்,

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்றும் கூறியிருப்பதனால், நாம் கூறும் இந்த உண்மையைச் சோதித்துப் பார்த்தபின், அதைப்பற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமே தவிர, கேட்ட மாத்திரத்தில் யாரும் எதையும் மறுத்தால் அது அறிவுடையம்யாகாது.

பெயர்களைக் குறித்துக் கிறிஸ்துவ வேத நூலில் பிரசங்கி ஆகமம், அதிகாரம் 6, வசனம் 10-ல் “இருக்கிறவன் எவ்வும் தொன்று முன்னமே பெயரிடப் பெற்றிருக்கிறான். அவன் மனுஷன் என்பது

தெரிந்திருக்கிறது” என்றும், இரேகை சாஸ்திரத்தைக் குறித்து யோபு ஆகமம், அதிகாரம் 37, வசனம் 7-ல் “தாம் உண்டாக்கின சகல மனுஷரும் தம்மை அறியும்படி, அவர் சகல மனுஷருடைய கையையும் முத்தரித்துப் போடுகிறார்” என்றும் கூறியிருக்கிறது.

உதாரணமாக நாகர்கோவில் ஸ் ஆறுமுக நாவலரது நாடி சாஸ்திர ஏட்டில், அவருடைய பெயரை ‘ஐந்தும் ஒன்றும் வதனமெனப் பெயரும் குட்டி’ என்று கண்டிருந்தது. ஐந்து + ஒன்று = ஆறு; வதனம் என்றால் முகம்; ஆறுமுகம் என்பது ஆண்டவன் இட பெயர்.

ஸ் வைகுண்டத்திலுள்ள ஒரு கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவ அன்பகுக்கு, ‘சாவில் ஆறும் சாவில் ஒன்பதும் இவன் தன் நாமம்’ என்று கண்டிருந்தது. ‘ச’ என்ற எழுத்து வரிசையில் ஆறாவது எழுத்து ‘கு’ ஒன்பதாவது எழுத்து ‘சை’; அவரது தந்தை இட பெயரும் ‘குசை’ என்பதாகும். ஆண்டவன் கொடுத்த பெயரும் குசை என்பதாகும்.

ஓர் இந்துவைப்போல் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு சென்ற, மதுரையிலுள்ள இஸ்லாமியருக்கு ‘அப்துல் ரஹ்மான்’ என்ற பெயர் கூறப் பெற்றிருக்கிறது. ஓர் ஆங்கிலேயர் பார்த்தபொழுது, ‘முழுத்தில் பாதி இவன் தன் நாமம்’ என்றிருந்தது. அவரது பெயர் ‘ஜான்’ என்பதாகும். கோவையில் கௌமார மடத்தை நிறுவிய திலைவருக்கு ‘இராமக் குட்டி’ என்றும், பின் துறவு பூண்டு ‘இராமானந்தர்’ ஆவார் என்றும் கண்டிருந்தது. இவற்றின் உண்மைகளை, சென்னை அரசாங்கத்தார் கை ரேகைகள் சம்பந்தமாக, ‘சப்தரிஷி நாடி’யின் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து பல புத்தகங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் கந்தர் நாடி, காக்கையர் நாடி, கெளசிகர் நாடி, சிவக-சிந்தாமணி, அநாகத வேதம் முதலிய பிற இரேகை சாஸ்திரங்களும் இருக்கின்றன.

கடவுள் கொடுத்திருக்கும் அவ்விதத் தீர்ப்புகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாக இருப்பதற்குக் காரணம், அவரவர் கூய அறிவு கொண்டு முன் பிறவிகளில் செய்த நல்லினை தீவிளைகளில் ஏற்பட்ட வேற்றுமைகளே தவிர, கடவுளது பட்சபாதமுள்ள செயலால் அல்ல என்பதற்குரிய நிருபணங்களும், இரேகை சாஸ்திர ஏடுகளில் காணப் பெறுகின்றன. கடவுள் கொடுக்கிற நியாயத் தீர்ப்பில் தவறு ஏதும் இருக்க முடியாது.”

மதுரை ஆகின் கர்த்தர் மேற்கூறிய கருத்துப்படி, நம்முடைய பிறப்பும், நமக்குப் பெயரிடப்படுவதும், நமது வளர்ப்பும், முற்பிறவியும் மறுபிறவியும் ஆக எல்லாமுமே இறைவன் கையில்தான் இருக்கின்றன.

“ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே” என்றும் முன்னோர்கள் சொல்லிச் சென்றார்கள்.

“முன்னர் நமதிச்சையில் பிறந்தோமில்லை.
முதல்இடை கடைநமது வசத்திலில்லை
என்றான் மகாகவி பாரதி.

எந்தத் தாயின் வயிற்றில், எந்த நேரம் நாம் பிறக்கிறோம் என்பதையும், நமக்கு என்ன பெயர் குட்டப்படும் என்பதையும் இறைவன் குறிக்கிறான்.

பின்னாளில், நாம் வைத்துக் கொள்கிற புணைப் பெயரைக்கூட இறைவனே குறித்திருக்கக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

உதாரணமாக,
என் பெற்றோர் எனக்கிட்ட பெயர் முத்தையா.
இது வைத்திச்சுவரன் கோயில் சுவாமியின் பெயர்.
அந்த சுவாமி எங்கள் குலதெய்வம்.
என் சகோதரருக்கு மறுபெயர் முத்துக்குமரன்.
என் பெயரை மாற்றி ஒரு புணைபெயர் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றியபோது ‘கண்ணதாசன்’ என்ற பெயர் எனக்கேண் தோன்றிற்று?

அப்போது பாரதிதாசன், சக்திதாசன், கம்பதாசன் என்றவ்வாம் பலர் இருந்ததால் அதுமாதிரி ஒரு பெய்யை வைத்துக்கொள்ள விரும்பினேன்.

உண்மைதான்.

காலங்களால் அந்தப் பெயர் எவ்வளவு பொருத்த மாகி விட்டது.

கண்ணலும் தன் பெற்றோருக்கு எட்டாவது குழந்தை!

நாலும் எட்டாவது குழந்தை.

கண்ணனை வணங்கத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து எனக்கு அமைதியும் ஞானமும் வரத் தொடங்கின.

சரியாகத் தேடிப் பார்த்தால் ஏதாவது ஒரு நாடி சாஸ்திரத்தில் இதை நான் காணக்கூடும்.

பூர்வ ஜென்மத்தில் நான் யாராக இருந்தேன் என்பதும் தெரியக்கூடும்.

நாடி சாஸ்திரம் அதையும் சொல்கிறது என்கிறார் ஆதினர்த்தர்.

உதாரணமாக,

“எகிப்து தேசத்தில் முன் பிறவியில் மன்னராக இருந்த ஒருவரே, இன்று திருநெலவேலி ஜில்லாவில் சிங்கப் பட்டி ஜமின்தாராகப் பிறந்திருக்கிறார்” என்று, “அநாகத வேதம்” என்ற நாடி சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறதாம்.

அதில், முன் செய்த திவினை இன்னதென்றும், அதற்குரிய பரிகாரம் இன்னதென்றும் குறிப்பிடப் பெற்று அந்தப் பரிகாரம் செய்தபின் அவருடைய வியாதி பூண்மாகக் குணமாகி விட்டதாம்.

“ஒவ்வொரு உயிரும் மறுபிறப்பெடுத்து நன்மை தீவியகளை அனுபவிக்கிறது” என்றும் இந்துக்கள் நம்பிக்கை எனக்கும் இருக்கிறது.

‘பதவீம் பூர்வ புண்ணியானாம்’ என்பது வடமொழி சூலோகம்.

‘மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்’ என்பதும், தமிழ் முதுரை.

முற்பிறப்பின் கரும விணைகள் அடுத்த பிறப்பிலும் தொடர்கின்றன.

அவகாபாத்தில் செல்வந்தர் மகனாகப் பிறந்தவர் பரத கண்டத்தில் பிரதம மந்திரியானதும், சேரிவாழ் மக்களிடையே பிறந்தவர் பாதுகாப்பு மந்திரியானதும், மராட்டியக் குடிமகன் ஒருவர் தீதி மந்திரியானதும், காஞ்சியிலும் திருவாரூரிலும் நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் முதல் மந்திரிகளானதும் அவர்களுடைய திறமையினாலா? முயற்சியினாலா?

எட்டாம் வகுப்பை எட்டிப் பார்க்காத ஓர் ஏழை தமிழகத்தின் தலைவனாகி, ஆயிரம் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டி நாற்றுக்குத் தொண்ணாறு பேரைப் படிக்க வைத்தது எப்படி முடிந்தது?

“இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபாடு என்றெழுதி விட்ட சிவன்”

என்றொரு பாடல் சொல்கிறதே, அதன் பொருள் என்ன?

ஒவ்வொரு உயிரின் வாழ்வும் தாழ்வும், வறுமையும் வளமும், நோயும் சுகமும், இறப்பும் மறுபிறப்பும் ஆண்டவனின் இயக்கமே என்பதைத் தவிர வேற்றுன்ன?

முற்றி முதிர்ந்த ஞானம் இவற்றை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறது.

முயற்சியால் ஆகக்கூடிய திருவும், தெயவத்தின் இயக்கத்தால் கிடைப்பதே.

ஆண்டவனின் தீர்ப்புக்கு யாரும் தப்ப முடியாது.

ஒரு தலைவருக்குப் புற்றுநோய் வந்தபோது “நாததிகம் பேசியதால் வந்தது” என்றார்கள்.

அத்திகம் பேசிய ரமணரிஷிக்கு ஏன் வந்தது?

சிவருக்குப் பொடி போட்டதால் வந்தது என்றார்கள்.

பொடி போடாதவர்களுக்கு ஏன் வந்தது?

‘புகையிலை உபயோகிப்பதால் வருகிறது’ என்கிறார்கள் மருத்துவர்கள்.

அதை உபயோகிக்காதவர்களுக்கு ஏன் வருகிறது?

ஆத்திகராக இருந்ததால், ஒருவர் நீண்ட நாள் வாழ்ந்ததாகக் கூறுகிறார்கள்.

நாத்திகர்களும் நீண்ட நாட்கள் வாழ என்ன காரணம்?

அளவோடு சாப்பிடுகிறவர்கள் அதிக நாள் வாழலாம் என்கிறார்கள்.

அளவில்லிச் சாப்பிடுவோரும் வாழ்வதற்கு என்ன காரணம்?

இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ தெய்வம்தான் வழங்குகிறது என்பதைத் தவிர வேறு என்ன காரணம்?

எந்தக் கணக்கைக் கொண்டு தெய்வம் வழங்குகிறது?

ஒவ்வொரு பிறவியின் கணக்கைக் கொண்டும் அடுத்த பிறவியை நிர்ணயிக்கிறது.

நூறாண்டுகள் வாழ்வது எப்படி என்ற நாலை எழுதியவர், அறுபது ஆண்டிலேயே காலமானதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆகவே, நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத சூட்சம் இயக்கம் என்று ஒன்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாம் பிறந்துள்ள இந்தப் பிறப்பில் நடந்து கொள்கிற முறையை வைத்து, அதற்குரிய பரிசையோ தண்டனையையோ இந்தப் பிறப்பில் பாதியையும், அடுத்த பிறப்பில் பாதியையும் அனுபவிக்கின்றோம்.

“ஒருமைக்கண் தாங்கற்ற கல்வி ஒருவர்க்கு,
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”
என்றான் வள்ளுவன்.

ஆகவே பிறவிகள் ஏழு என்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே, நம்மவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அடுத்த பிறப்பு என்பது நம்முடைய ஆசையின் படியே விளைய இறைவன் அனுமதிப்பானாளால், அடுத்த பிறவியில் நான் ஒரு நாயாகப் பிறந்து, இந்தப் பிறவியில் என்னிடம் நன்றியோடு நடந்தவர்களுக்கெல்லாம், அந்த நன்றியைத் திருப்பிச் செலுத்த விரும்புகிறேன்.

18. பிற மதங்கள்

இந்து மதம் பிற மதங்களை வெறுப்பதில்லை. சொல்லப்போனால் எல்லா மதங்களையும் தன்னோடு சமமாகவே கருதுகிறது.

மதத் துவேஷம், எந்தக் காலத்திலும், இந்துக்களால் அரம்பிக்கப்பட்டதில்லை.

அதன் பரந்த கரங்கள், அத்தனை மதங்களையும் அளவைத்துக்கொண்டே வளர்ந்திருக்கின்றன.

ஓர் ஏரியின் நீரைப்போல் பரம்பொருளையும், அதில் இறங்குகின்ற பல படித்துறைகளைப்போல் எல்லா மதங்களையும் பரமஹஸ்தர் காணுகின்றார்.

அன்பின்மூலம் அன்பு வளர்வதைப்போல், வெறுப்பின் மூலம் வளர்வதில்லை என்கிறது இந்து மதம்.

வெறுப்பு ஒரு குறுகிய கூட்டுக்குள் சதிராடுகிறது. அன்போ, வாணையும் கடவையும்போல், அறிவை விரியச் செய்கின்றது.

நிலத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதுபோல் வானத்தைப் பங்கு போட முடிவதில்லை.

‘நிலம்’ என்பது மதம்; ‘வானம்’ என்பது பரம் பொருள் என்கிறார் பரமஹஸ்தர்.

‘சமண மதம் பரவிக் கிடந்த காலத்தில் அதைக் கருவறுத்து, சமணர்களைக் கழுவிலேற்றிய கூன் பாண்டியனும், மங்கையர்கரசியும்தான் பிற மதங்களைத் துவேஷித்த முதலாவதும் கடைசியுமான’ இந்துக்கள்.’

அவர்களுக்கு முன்னாலும் சரி, பின்னாலும் சரி, இந்து மதம் யாரையும் வெறுத்தில்லை.

“வீட்டின் உச்சி முகட்டுக்குப் போக ஏனி, மூங்கில் படி, கயிறு - இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றன் உதவியைக் கொண்டு ஏறவாம். அதுபோலப் பரம்பொருளை அடைவதற்கு வேறு வேறு மார்க்கங்கள் உண்டு. உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மதமும் அப்படிப்பட்ட மார்க்கங்களில் ஒன்றைத்தான் காட்டுகிறது.

‘மின்சார விளக்கின் ஒளி மங்கலாகவோ, பிரகாசமாகவோ வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு விதமாகத் தோன்றுமாயிலும், மின்சாரம் ஒரே இடத்திலிருந்துதான் வருகிறது.

அதுபோலவே, வெவ்வேறு காலத்தில் தேசந் தோறும் தோன்றிய மதபோதகர்கள் அவளைவரும், சர்வசக்தியள்ள ஒரேயொரு மூலம்பொருளிடமிருந்து இடைவிடாது பெருகிக் கொண்டிருக்கும் ஒளியை வெளியிடும் தீப ஸ்தம்பம் போன்றவர்களே” என்றார் பரமஹம்சர்.

எல்லா மதங்களாலும் போற்றப்படும் இறைவன் ஒருவனாகவே இருந்தால் ஏன் அவளைப் பல மதங்களும் பல மாதிரி வருணிக்கின்றன?

இங்கு பரமஹம்சரின் பதில்:

“நீ வீட்டு எஜமான்; உன் மனைவிக்குக் கணவன்; மகனுக்குத் தந்தை; வேலைக்காரரனுக்கு முதலாளி; ஆனாலும் நீ ஒருவன்தான்.

அவரவரும் உன்னிடம் கொண்ட உறவு முறையை வைத்து உன்னைப் பார்ப்பதுபோல், பல மதத்தவரும் ஆண்டவளைப் பல விதத்தில் பார்க்கிறார்கள்.”

ராமகிருஷ்ணரின் இந்த வாக்கு இந்துவின் விரிந்த ஞானத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு.

இந்து மதத்திற்கு எதிராகப் பல கட்டங்களில் தோன்றிய நாத்திகவாதம், தாணாகவே மதிந்து போனதற்குக் காரணம் இதுதான்.

சிப்புத் தன்மையையும், அரவணைப்பையும் இந்து மதம் வலியுறுத்தியது.

“உடலில் பட்ட காயம் மறைந்துவிடும்; உள்ளத்தில் பட்டால் மறையாது. ஆகவே, பிறரை நீ புணபடுத்தாதே” என்கிறது இந்து மதம்.

தன்டனையைக் கடவுளின் பொறுப்பில் விட்டு விடுவதால், நடைமுறைகளைத் தாங்கிக் கொள்கிற சக்தி இயற்கையாகவே வந்து விடுகிறது.

“காலப்போக்கில் ஒவ்வொன்றும் மாறுகிறது” என்ற விஞ்ஞான உண்மையை, வேதாந்த உண்மையாக இந்துக்கள் எப்போதோ சொல்லிவிட்டார்கள்.

‘மாறும்வரை பொறுத்திரு’ என்பதே இந்து மதத்தின் உபதேசம்.

மனப் பக்குவம் இல்லாதவன், நினைத்தபடி எல்லாம் நடக்கிறான்.

வழியில் கிடைக்கும் அனுபவங்கள், அவனுக்கு அந்தப் பக்குவத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றன.

‘வெறுப்பை வளர்ப்பவனும் என்றோ ஒரு நாள் பக்குவம் பெறுவான்; அதுவரை அவளை நாம் சிப்போம்’ என்பதே இந்து மதத்தின் சாரம்.

இவற்றை நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் இந்தத் தொடர் கட்டுரையில், நான் பிற மதங்களை மதிக்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்டி வந்த கடிதமே.

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகளை நான் விவரித்துக் கொண்டு போகும்போது, வேறு மதங்களுக்கு அந்தச் சிறப்பில்லை என்று கருதக்கூடாது.

நான் ஓர் இந்து என்ற முறையில், எனது மதத்தின் மேன்மைகளை நான் குறிப்பிடுகின்றேன்.

அவை பிற மதங்களில் இருக்கலாம்; நான் மறுக்க வில்லை.

உதாரணமாக ‘கல்லானாலும் புல்லானாலும்’ என்ற கட்டுரையில், இந்துப் பெண்களின் கற்பியல்புகளை நான் விவரித்ததைப் படித்துவிட்டு, “எங்கள் மதத்தில் கற்புள்ள பெண்கள் இல்லையா?” என்று ஒரு கிரிஸ்துவ நன்பர் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்.

நான் அப்படிச் சொன்னேனா?

‘கற்பை வலியுறுத்தும் களதைகள் இந்து மதத்தில் அதிகம்’ என்றாலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

எனது முதாதையர்கள் எப்படி எந்த மதத்தையும் வெறுக்கவில்லையோ, அப்படியே நானும் வெறுக்க மாட்டேன்.

சாதாரண மனிதன் தன் அறியாஸமயால் தன் மதமே பெரியதென்று என்னை ஆரவாரம் செய்கிறான்.

உண்மை ஞானம் உதித்துவிட்டால், பிற மதங்களை அரவணைக்கிறான்” என்கிறார் பரமஹம்சர்.

உண்மை ஞானம் எனக்கு இன்னும் உதிக்கவில்லை. அது உதிக்கும் முன்னாலேயே எவ்வள மதங்களையும் நேசிக்கும் அறிவை நான் பரமஹம்சரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, இந்தக் கட்டுரையில், தொடர்ச்சியாக இந்து மதத்தின் மேன்மையை நான் குறிப்பிடும் போதெல்லாம், பிற மதங்களில் அவை இல்லை என்று சொல்வதாகக் கருதக்கூடாது.

‘என் மனைவி அழகானவள்’ என்று சொன்னால் ‘அவன் மனைவி கோரமானவள்’ என்று அர்த்தமல்ல!

19. சமதர்மம்

‘ஏழை ஏழையாகவே இருப்பது, அவன் தலை யெழுத்து’ என்று இந்து மதம் சொல்கிறதா?

ஏழை முயற்சி செய்து முன்னுக்கு வரக் கூடாதென்று இந்துமதம் தடுக்கிறதா?

‘பணக்காரன் தேவைக்குமேல் சொத்து வைத்திருப்பதை இந்து மதம் அலுமதிக்கிறதா?’

இல்லை!

தர்மம் சரியாக விநியோகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இந்து மதத்தின் சாரம்.

கடந்த நூற்றாண்டுகளில் பணக்காரர்களாக இருந்தவர்கள், தங்கள் சுயநலத்துக்காக ஏழைமையைத் ‘தலைவிதி’ என்றார்கள்.

ஏழைக்கு இறைவன் கொடுத்த அளவு மற்றவர் களோடு சம அளவுதான்.

ஆனால், ஏழையின் அளவைப் பணக்காரர்கள் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஏழைமை என்பது நிரந்தரமாக இருக்குமானால், அது இறைவன் விதித்த விதியாக இருக்கலாம்.

எப்போது ஏழையும் பணக்காரனாக வாய்ப்பிருக்கிறதோ, அப்போது அந்த வாய்ப்புகள் தடுக்கப்பட்டவன் தான் ஏழையாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

‘பேராசைக்காரர்கள் மோட்சத்துக்குப் போவ தில்லை’ என்று இந்து மதம் கூறுகிறது.

ஒருவனது அறிவை இறைவன் நிரணயிக்கலாம்; ஆனால் பொருளை அவன் நிரணயிப்பதில்லை.

‘ஏழைமை என்பது இறைவனால் நிரணயிக்கப்பட்டது அவல்’ என்று இந்து மதம் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது.

அந்தக் கால உபன்யாசர்கள் இதுபற்றி என்ன சொன்னார்களோ, எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால், இந்தக் காலத்தில், இந்துமதத் தத்துவங்களை வெளிக் காலத்தில் வாழ்க்கைக்கு உகந்த வகையில்

விமர்சிக்கும் காஞ்சி ஆசார்ய சுவாமிகளே, அதனைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள்.

தெளிவான சமதர்மமே இந்து மதத்தின் நோக்கம் என்பதை அவர்கள் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள்.

பொருளாதார சமதர்மத்தையே அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அவர்களது கருத்தை, அவர்களது வார்த்தை களிலேயே அப்படியே தருகிறேன்.

இது யாரோ ஒரு துறவியின் பேச்சு என்று அப்போது படிக்காமல் இருந்தவர்கள், இப்போது படியுங்கள்.

அவர்கள் சொல்கிறார்கள்:

"ஸாயா தோயம் வஸநம் அஸநம்"

ஸாயா என்றால் நிழல்; தோயம் என்பது ஜலம்; வஸநம் என்பது உடுத்திக் கொள்கிற வஸ்திரம்; அஸநம் என்றால் ஆகாரம்.

மனுஷர்களுடைய மானம், உயிர் இரண்டையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள, இந்த நான்கும் மிகவும் அவசியமானவை. நிழல் கொடுப்பது இந்தப் பூமிதான். பூமியிலிருந்த மண், கல், கண்ணாம்பு எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டு வீடு கட்டிக் கொள்கிறோம். பூமியிலிருந்து ஜலம் வருகிறது. ஆகாரம், பூமியிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. வஸ்திரமும் பூமியிலிருந்து வரும்படியான பருத்தியினால்தான் கிடைக்கிறது. முடித்த முடிவில், நாம் 'பூமி'யில்தான் மறைந்து போகிறோம். நமக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் பூமிதான் கொடுக்கிறது. என்றாலும், 'பூமி'யில் இருந்து கிடைக்கும்படியான பொருள்களில், நமக்கு மிகவும் குறைச்சலாக எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆடை

கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். நமக்கு ஒரு வருஷத்திற்குக் குறைந்தது எவ்வளவு ஆடை வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயத்தில்தான் நாம் கவனம் செலுத்துவதில்லை.

ஆடை எதற்கு? மானத்தைக் காத்துக் கொள் வதற்காக. அதற்கு நல்ல கெட்டித் துணியாக, பருத்தி ஆடையாக இருந்தால் போதும். பகட்டாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மிக விலை உயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டால், பட்டுத் துணிகளை அணிந்து கொண்டால், மற்றவர்கள் கெளரவமாக நினைப்பார்கள் என்று தப்பாக எண்ணிக் கொண்டு, அவ்வாறு செய்கிறோம். அதனால், மானத்தையும் மறைப்பதாக நினைக்க முடியாது. 'பாருடா எவ்வளவு இறுமாப்பு' என்றுதான் பார்க்கிறவர்களுக்குத் தோன்றும். இந்த விஷயத்தில் குடும்பம் செலவழிக்கிற பணத்தைக் கணக்கெடுத்தால், அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளத் தேவைப்படும் துணி போக, பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு, ஐந்து குடும்பங்களுக்கு வேண்டிய துணியைக்கூட சப்ளை பண்ணவாம்.

இரண்டாவது, பட்டுப்புடவை என்று வாங்குகிறார்களே தவிர, அதனால் பாவம் நிறைய வருகிறது. பட்டுப்புடவை, பட்டு வேஷ்டி இவற்றால் எத்தனை ஜீவன்களுக்கு ஹுமிங்ஸை ஏற்படுகிறது? செலவு அதில் அபாரமாக ஆசிரிது. அஹிம்ஸை அஹிம்ஸை என்று சொல்லிக்கொண்டு மாமிசமே சாப்பிடுவது இல்லை என்று நாம் சொல்லிக் கொள்கிறோம். ஆனால் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால், நமக்கு இந்தப் பட்டுப்புடவை, பட்டு வேஷ்டி இவற்றினால் வருகிற பாவம் மாமிசம் சாப்பிடுகிறவர்களுக்குக் கூட வராது. ஓர் ஆடோ இரண்டு ஆடோ அங்கே உயிரை இழுக்கின்றன என்றால், இங்கே கணக்கு வழக்கு

இல்லாத ஜீவன்களுக்கு ஹிம்ஸை ஏற்பட்டு வருகிறது. கூடிய வகைக்கும் நாம் உடுத்திக் கொள்கிற வஸ்திரம் ஹிம்ஸை இல்லாத வஸ்திரமாக இருக்க வேண்டும். கெட்டியான் வஸ்திரமாகவும், சாதாரண ஜனங்கள் எவ்வாம் உடுத்திக் கொள்ளும்படியானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்பதற்காக, அரசாங்கத்தார் ஒநேக திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாட்டிலும் தரித்திரம் நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வது என்றால் ஒருவன் இரண்டு வேளை காப்பி சாப்பிடுவது, நான்கு வேளையாக வேண்டும்; இரண்டு வேஷ்டி வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் இருபது வேஷ்டி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயம் வளர்ந்தால், அது பெரிய தப்பு. வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வது என்று சொல்லிக்கொண்டு வாழ்க்கைத் தேவைகள் நாளுக்குநாள் மனுஷர்களுக்கு அதிகமாகிக் கொண்டே போனால், நாட்டில் தரித்திரந்தான் மிஞ்சும்.

மனுஷ்யர்களுக்கு மானம், உயிர் இரண்டையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள மிகமிக அத்தியாவசியமானவை எவையோ அவை நாட்டில் உள்ள அத்தனை ஜனங்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும். அதற்குத்தான் திட்ட ஒழுங்கு எவ்வாம் வேண்டும். அப்படி வாழவேண்டுமானால், வசதி உள்ளவர்கள் கூட, நாட்டில் இருக்கும்படியான பரம ஏழை எப்படி வசிக்கிறானோ அப்படி வசிக்கப் பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும். சௌகர்யம் இருக்கிறவர்களும்கூடத் தங்களிடம் பணம் இருக்கிறது என்று தேவைக்குமேல் அதிகமான வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருக்க வேண்டும்.

வசதி இருக்கிறது என்று இவர்கள் பண்ணுகிற காரியங்கள் எல்லாம், அபரிக்ரகம் என்பதற்கு விரோதம்தான். இந்தத் தோஷம் வந்துவிட்டால் சகவரானுக்ரகம் கிடையாது. மனுஷ்ய ஜனங்மம், பிரயோஜனம் உள்ளதாக ஆக வேண்டுமானால், நமக்கு எவ்வளவு தேவையோ அதற்கு மேல் ஒர் இம்மிகுட விரும்பக்கூடாது. வசதி இருக்கிறது என்றால், அதைக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிற இதர குடும்பங்களுக்கு - அந்தக் குறைச்சலான வசதியைக்கூடப் பெற முடியாதவர்களுக்கு - உதவி செய்வதுதான் புண்ணியம். இதுதான் அவனுக்கு மோசுத்தை அளிக்கும்.

இது தெரியாமல், வசதி இருக்கிறவர்கள், தேவைக்கு மேல் பட்டுப்புடலை, பட்டு வேஷ்டி என்கிற தோஷத்தை அதிகமாக இப்போது பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பக்கம்; அந்தச் சமயம் இவர்களைப் பார்த்து வசதி இல்லாதவர்களும் கூட கடன் வாங்கியாவது அவற்றை வாங்க வேண்டும் என்று கடனாளியாகி அநேக உபத்திரவங்களுக்கு உள்ளாகி வருகிறார்கள்.

பட்டுப்புடலையைப் போலத்தான் வைர ஆபரணங்களில் உள்ள ஆசை. இதில் போடுகிற பணம் வீண், 'கந்யாம் கநக ஸம்பந்தாம்' என்று பெண்ணைக் கொடுக்கும்போது ஸவர்ணம் கொடுப்பது என்கிற வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. தங்கத்தில் போடுகிற பணமாவது பிரயோஜனப்படுகிறது. வைரத்தில் பிரயோஜனம் இல்லை. உபத்திரவம் இருக்கிறது.

ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் எவ்வாம் யாரும் காப்பி சாப்பிட்டது இல்லை. குழிசையில்தான் இருந்தார்கள். காதில் பணை ஒலைதான் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கேழ்வராகுக் கூழோ கண்சியோதான் சாப்பிட்டார்கள். ஏழைகளோ, பணக்காரர்களோ எவ்வோரும் ஒரே மாதிரியாகத்தான்

இருந்தார்கள். நாம் பட்டுத்துணி உடுப்பது இல்லை, காப்பி குடிப்பது இல்லை என்று சங்கல்பம் செய்துகொண்டு விட்டால் இப்போது ஒரு குடும்பத்துக்குச் செலவாகிறதைக் கொண்டு, ஜந்து குடும்பங்கள் வாழ முடியும். தேவையை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகப்படுத்திக் கொள்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு சாந்தி ஏற்படாது, சௌகர்யம் ஏற்படாது. தரித்திரம், துக்கம் எவ்வாந்தான் உண்டாகும்.

பட்டுப் புடவையில் காக போடவில்லை என்றால், காப்பிக் கொட்டையில் காக போடவில்லை என்றால், எவ்வாக் குடும்பங்களும் முன்னுக்கு வந்துவிடும். குடும்ப சௌகரியத்திற்காக மட்டும் சொல்வவில்லை. பட்டுப் புடவையினால் வருகிற பாவங்கள் நமக்கு இல்லை என்றால், மோகாத்திற்குச் சிரமங்களே இல்லாமல் போகும். அஷ்டாங்க யோகத்தின் முதல் அங்கமே அஹிம்ஶை, அபரிக்ரகம் – இவை எவ்வாம்தான். ஒரு பிராணிக்குக் கூட நம்மால் ஹிம்ஶை உண்டாகக் கூடாது. நம்முடைய தேவைக்கு மேல் ஒரு துரும்பைக்கூட, வசதி இருக்கிறது, பணம் இருக்கிறது என்பதற்காக வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாது. பணம் இருக்கிறது என்றால், இன்னும் சில குடும்பங்களுக்கு உதவி செய்யலாம். இப்படிச் செய்தால்தான் செய்வதற்குப் பிரயத்தனமாவது செய்தால்தான் சிக்கிரத்திலே ப்ரம்ம சாட்சாத் காரத்தைப் பெற முடியும். அஷ்டாங்க யோகத்தின் முதல் படியே இதுதான். முதல் படியை மிதிக்காமல் மேல்படிக்குப் போக முடியாது என்பதற்காக இதைச் சொன்னேன்.

20. குட்டித் தேவதைகள்

இந்து மதத்தின் பேரால் தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் ஏராளமான சிறு தேவதைக் கோயில்கள் இருக்கின்றன.

இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலும் இத்தகைய கோவில்கள் இருந்தாலும், தமிழகத்தில் உள்ளதுபோல் எவ்வாக் கிராமங்களிலும் இருக்கவில்லை.

ரோமானிய நாகரிகத்திலும் ஒரு காலத்தில் இத்தகைய சிறு தேவதை நம்பிக்கை இருந்தது.

மஸுத் தேவதை, காதல் தேவதை என்று பல தேவதைகள் வணங்கப்பட்டன.

அந்தக் காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களினையேயும் இந்த நம்பிக்கை இருந்தாகத் தெரிகிறது.

கிரேக்க நாகரிகத்தில் இத்தகைய தேவதைகள் வணக்கம் பெருமளவில் இருந்தது.

ஆனால், அவையனைத்தும் மூலதெய்வத்தின் கிளைகளாகவும், தூதுவர்களாகவுமே வருணிக்கப் பட்டிருந்தன.

'ஹருக்கொரு தேவதை' என்ற நிலையில், இந்து சமயத்தைத் தவிர, வேறு எந்தச் சமயமும் சிறுதேவதை நம்பிக்கை கொண்டதில்லை.

இந்தச் சிறு தேவதைகள் எப்படித் தோன்றின?

இவையொன்றும் மூட நம்பிக்கையில் எழுந்தலை அல்ல.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வாங்கி வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்"

என்றபடி ஆங்காங்கு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த பலர், தேவதைகளாகக் கருதப்பட்டனர்.

முத்தன், முனியன், காடன், மதுரை வீரன் என்பன போன்ற ஆண் தெய்வங்களும்;

ஆவையம்மன், எல்லையம்மன், படவேட்டம்மன் போன்ற பெண் தேவதைகளும், ஏதோ ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து மடிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

'கற்பரசி கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் கோவில் கட்டினான்' என்ற செய்தியிலிருந்தே, கற்புடைய பெண்களுக்கு அந்தக் கற்பினால் ஊராரிடையேயும், தன் சுற்றத்திடையேயும் பெருமை பெற்ற பெண்களுக்குக் கோவில் எழுப்புவது. இந்துக்களின் வழக்கமாய் இருந்திருக்கிறது என்பதை அறிய முடியும்.

கற்பு, 'அறம், மறம்' என இருவகையாகப் பிரிக்கப்படும்.

கணவன் கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்தி அறிந்து பொங்கி எழுந்து, மதுரையை எரித்த கண்ணகியின் கற்பு - மறக்கற்பு.

கணவன் இறந்தான் என்ற செய்தியை அறிந்த வுடனேயே தானும் இறந்த கோப்பெருந்தேவியின் கற்பு - அறக்கற்பு.

இந்த அறம் - மறம் இரண்டையுமே தெய்வமாகக் கருதி இருக்கிறார்கள்.

மறக் கற்புடைய பெண்களே ருத்ர தேவதை களாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள்!

காளி, மாரி போன்ற ருத்ர தேவதைகள் இவ்வழி நம்பிக்கையில் எழுந்தலவேயே!

அமைதியான அம்மன்கள் அறவழிக் கற்பில் எழுந்தலவேயே!

அதுபோல் ஆண் தெய்வங்களிலும் கோபத் தெய்வங்களாகக் காட்சியளிப்போர், வீரர்களாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஒருவேளை, பயங்கரமான குணம் படைத்தவர்களாகவும் வாழ்ந்திருக்கலாம்.

அவர்களது ஆவியை அமைதிப்படுத்துவதற்கே பலி கொடுக்கும் பழக்கமும் வந்திருக்கலாம்.

பெண் தேவதைகளிலும் சில ருத்ர தேவதைகள் பயங்கரமான குணம் படைத்தவர்களாக இருந்து வாழ்ந்து, சாந்தி இல்லாமல் இருந்து போனவர்களாக இருக்கலாம்.

அவர்களையும் அமைதிப்படுத்தவே பலி கொடுக்கும் பழக்கம் வந்திருக்கலாம்.

எந்தக் காட்டு வழியிலும், சுற்று மதில் சுவர்கள் இல்லாமல், சில கோவில்களைப் பார்க்கிறோம்.

கையிலோ இடையிலோ வாளூடன் கூடிய பயங்கரமான உருவம் படைத்த ஒரு வீரனின் சிலை; சுற்றிலும் இருபது முப்பது மண் குதிரைகள்!

ஒவ்வொர் இடத்திலும் ஒவ்வொரு சிலைக்கும் வேறு வேறு பெயரிருக்கிறது.

ஒரே பெயரைக் கொண்ட பல சிலைகளும் உண்டு.

அவரவர்களுடைய சுற்றத்தினர், தங்கள் குலத்தில் வாழ்ந்த ஒருவனுக்கோ ஒருத்திக்கோ எழுப்பிய இந்தச் சிறு ஆலயங்கள், நாளைடவில் ஊராரின் நம்பிக்கைக்கு உரியனவாகி, தெய்வங்களாகி இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் குட்டித் தேவதைகளை வணங்கும் எண்ணம் ஏன் வந்தது?

'மரணத்திற்குப் பிறகு ஆவி உலாவுகிறது' என்ற நம்பிக்கையிலேயே இது எழுந்தது.

அந்த ஆவியைச் சாந்தப்படுத்தினால், தங்கள் குடும்பத்திற்கு அது உதவும் என்று இந்துகள் நம்பினார்கள்.

இன்றைக்கும், இந்து போனவருக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும்போது, 'அவர் ஆத்மா சாந்தி அஸ்டக!' என்று குறிப்பிடுகிறோம் அல்லவா!

இந்துபோன தங்கள் முதாதையருக்குப் படைய விடும் பழக்கம், இன்னும் இந்துக்களிடையே இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

எங்கள் குடும்பங்களில், ஒவ்வொரு திருமணத்து லும் மாப்பிள்ளை அழைப்பிற்குப் பிறகு, முதல் நாள், முதாதையர் படைப்பு நடைபெறுகிறது.

அவர்கள் கட்டியிருந்த வேட்டிகளும் சேலைகளும் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு, ஓர் ஒலைப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு திருமணத்திற்கு முன்பும், அவற்றைத் துவைத்துக் காயப்போட்டு மடித்து, பழையபடியும் ஒலைப் பெட்டியில் வைத்து, பக்கத்தில் இரண்டு குத்து விளக்கு களை ஏற்றிவைத்து, படைப்பு நடத்துகிறார்கள்.

சில வீடுகளில், கோடி ஆடைகளை வைத்து நடத்துவதும் உண்டு.

படைப்பு, பெரும்பாலும் கோழி இறைச்சியும் முட்டையும் கலந்ததாக இருக்கும்.

ஏதாவதொரு பலி கொடுத்துச் சாந்தி செய்ய வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையில் எழுந்ததே அது.

கிராமங்களில் தேவதைக் கோவில்கள் பலவற்றில், சிலை உருவும் ஏதுமில்லாமல் ஒரு சமாதி மேடு மட்டுமே இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

அது அந்தத் தேவதை வாழ்ந்து மடிந்த ஒரு பெண் என்பதை வலுப்படுத்துகிறது.

இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்பத்தூர் தாலுக்கா வில் நான் பிறந்த ஊர் சிறுகூட்டுப்பட்டி என்ற கிராமமாகும்.

அங்கே 'மஸவுராசி', 'அழகியதேவி' நாச்சியார்' என்ற இரண்டு தேவதைகள் உண்டு.

மஸவுராசியின் கோவில் ஒரு சிறிய குடிசை; அவ்வளவுதான்.

உள்ளே சிலை கிடையாது; ஒரு சமாதி மேடு மட்டுமே உண்டு.

அழகியதேவியின் கோவில் சண்ணாம்புச் சுவரால் ஆனதுதான் என்றாலும், ஒரு தேவதைக் கோவில் என்ற அளவில், சிறியதாகவே இருக்கின்றது.

இந்தத் தேவதைகளை 'நாச்சியார்' என்ற பட்டப் பெயரோடு அழைக்கிறார்கள்.

'நாச்சியார்' என்ற பட்டம் முக்குலத்து ராணி களுக்குரிய பட்டமாகும்.

'தேவி' என்ற பொருள் தருவது அந்தப் பட்டம்.

பெரும்பாலும், பாண்டிய நாட்டில் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் மட்டுமே, இந்தப் பட்டப்பெயர் அதிகம்.

முக்குலத்துத் தாய்மார்கள், மற்ற ஜாதிப் பெண்களை வாழ்த்தும்போது, "நாச்சியார் நல்லா இருக்கணும்!" என்று வாழ்த்துவார்கள்.

பல இடங்களில் 'நாச்சியார் கோவில்கள்' என்ற கோவில்கள் உண்டு. 'நாச்சியாபுரம்' என்ற ஊர்கள் உண்டு.

'நாச்சியப்பன்', 'நாச்சியம்மை' என்ற பெயர்கள் அதனடியாகத் தோன்றியவையே.

ஆகவே, இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள அம்மன்களில் பல, முக்குலத்து வீரப் பெண்மணிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

'எங்கள் மஸவுராசி நாச்சியாரோடும், அழகியதேவி நாச்சியாரோடும் கூடப்பிறந்த பெண்கள் ஐந்து பேரென்றும், அவர்கள் எழுவரும் தேவதைகள்' என்றும் கூறுகிறார்கள்.

பக்கத்துப் பக்கத்து ஊர்களில் ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் கோவில் இருக்கிறது.

எல்லாத் தேவதைகளின் பெயர்களும் அழகான நமிழ்ப் பெயர்கள்.

ஆகவே, 'சிறு தேவதை வணக்கம், ஆவி நம்பிக்கையில் எழுந்ததே' என்று திட்டமாகக் கொள்ளலாம்.

நான் 'சிவகங்கைச் சீமை' படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது அது பற்றிய விவரங்களைச் சேர்கிப்பதற்காக சிவகங்கைப் பகுதிக்கும் போயிருந்தேன்.

அங்கே 'நரிக்குடி' என்ற ஊர்!

இருபது வீடுகளே இருக்கும் அந்த ஊரில் ஒரு பழங்காலக் கல் சத்திரம்.

'யாத்ரீகர்களுக்கு இரவு பகலாக உணவு பரிமாறிய இடம் அது' என்று சொல்லுவார்கள்.

மருதுபாண்டியர் ஆசிக் காவத்தில், அந்தச் சத்திரத்தில் ஓர் இளம் பெண்ணும் அவள் கணவனும் வந்து நங்கியிருந்தார்களாம்.

இரவு நேரத்தில், அவள் கணவனைச் சில பேர் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் கொலை செய்து பக்கத்தில் இருக்கும் கண்மாய்க்குள் போட்டுக் கல்லை வைத்து விட்டார்களாம்.

அவன் வளர்த்த நாய்க்குட்டி ரத்தக்கறையோடு ஒடிப்போய், அவன் தலைவியின் சேவையைக் கவ்விக் கூட்டி வந்து சடவத்தைக் காட்டிற்றாம்.

அவள் அழுது புலம்ப, ஹரெல்லாம் கூடி மருது பாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பினார்களாம்.

மருதுபாண்டியர் வருகிற நேரத்தில், அந்தப் பெண் தன் கணவரோடு உடன்கட்டை ஏறுவதற்குத் தயாராக இருந்தாளாம்.

மருதுபாண்டியர் எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல், தான் கட்டியிருந்த சேவை, கழுத்தில் போட்டிருந்த கருமணி, கைகளில் போட்டிருந்த வளையல்கள் அனைத்தையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு, வெள்ளைச் சேவையைக் கட்டிக்கொண்டு, உடன்கட்டை ஏறிவிட்டாளாம்.

அவன் அணிந்திருந்த ஆடை அணிமணிகளை ஓர் ஒலைப் பெட்டியில் வைத்து, மருதுபாண்டியர் வம்சா வழியில் ஒரு குடும்பத்தினர், பல தலைமுறையாகப் பூஜித்து வருகிறார்கள்.

மருதுபாண்டியனது ஆண் வாரிக்கள் அனைவரையும் வெள்ளைக்காரர்கள் கொன்றுவிட்டதால், பெண் வாரிக்களே பாதுகாத்து வருகிறார்கள்.

175 ஆண்டுகளாக ஒரே பரணமீது அந்தப் பெட்டி இருக்கிறது.

நாங்கள் போயிருந்தபோது, எத்தனையோ வருஷங்களாக அந்தப் பெட்டியின் மீது போடப்பட்ட காய்ந்த மானல்களைப் பார்த்தோம்.

அவர்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டு முதன்முறையாக அந்தப் பெட்டியைக் கீழே இறக்கிக் காட்டச் சொன்னோம்.

அது பழங்காலத்து ஒலைப் பெட்டி, ஆகலால் தொட்ட இடம் மட்டும் கையோடு வந்து கொண்டிருந்தது.

பிறகு, அப்புறமாகப் பல்கை கொடுத்து இறக்கிப் பார்த்தோம்.

அந்தச் சேவையையும், கருகமணியையும் பார்த்த போது நான் கண்ணீர் விட்டு அழுதுவிட்டேன்.

அதைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த முக்குலத்து முதாட்டி, பாட்டின் மூலமே அவ்வளவு விஷயங்களையும் சொன்னார்.

(பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களுக்குப் பாடவு என்பது உடம்போடு பிறந்தது.)

இன்றைக்கும், குட்டித் தேவதைகள் மிக அதிகமாக உள்ள நாடு பாண்டிய நாடுதான்.

ஆகவே இந்துக்களின் ஆவி நம்பிக்கை அழிக்க முடியாத நம்பிக்கை என்பது புலனாகிறது.

இன்றும், ஆவிகள் பற்றிய பல்வேறு செய்திகளை நாம் பத்திரிகைகளில் பார்க்கிறோம்.

அதில் எனக்கு ஒரே ஆஸ்.

தமிழகம் முழுவதிலும் உள்ள குட்டித் தேவதைகள் பற்றிய விவரங்களை யாராவது சேகரிக்க வேண்டும்.

அந்தத் தேவதைகள், பற்றிய கர்ண பரம்பரைச் செய்திகளையும் விசாரித்து எழுத வேண்டும்.

அப்படி முழுமையான விவரங்களுடன் கூடிய ஒரு நூலை யாராவது முயன்று ஊர் ஊராகப் போய் அதையே வேலையாக வைத்துக்கொண்டு எழுதுவாரானால், அந்த நூலுக்கு ஒரு நல்ல சன்மானம் தரவும், அதை என் நண்பர்கள் மூலம் வெளியிடவும் நான் தயாராக இருக்கிறேன்.

21. உலவும் ஆவிகள்

இறந்து போனவர்களுடைய ஆவிகள் தங்கள் குடும்பத்தினரைக் கண்காணிக்கின்றன என்பதற்கு, மறுக்க முடியாத ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன.

ஆவி உலகில் உலவுகிற சிலர், தங்களுக்குப் பிரியமானவர்களின் உடலில் புகுந்து கொண்டு, அவர்களையே மீடியமாக வைத்து, மற்றவர்களோடு பேசுகிறார்கள் என்பதும் உண்மை.

அண்மையில் தினமணி கதிர் பத்திரிகையில் காங்கிரஸ் பிரமுகர் திரு. பிளி. கருத்திருமன் அவர்கள், இதுபற்றி இரண்டொரு கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தார்கள்.

இறந்து போனவர்களுடைய ஆவி தங்களுக்குப் பிரியமானவர்கள் உடலில் புகுந்து பேசுவதும் உண்டு. வேறு உடல்களை மீடியமாகக் கொண்டு பேசுவதும் உண்டு.

எனக்கே இதில் அனுபவம் உண்டு.

1941ஆம் ஆண்டு என் உடன் பிறந்த நாலாவது சகோதரி இறந்து போனார்.

அவருக்கு இரண்டு பெண்களும், ஒரு பையனும் உண்டு.

அந்தப் பெண்களில் மூத்த பெண்மீது, என் சகோதரியின் ஆவி வந்து பேசுவது உண்டு.

தாவது முக்கியமான பிரச்சினைகளைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது என் சகோதரியின் ஆவி தன் மகள் உடம்பில் வந்து பேசும்.

அந்தப் பெண்ணுக்கு நான் மாமன்!

சாதாரண நேரங்களில் 'மாமா' என்றழைக்கின்ற அந்தப் பெண், ஆவி வந்து அழைக்கும்போது, 'தம்பி' என்றழைக்கும்.

மற்ற உறவினரையும், என் சகோதரி எப்படி அழைப்பாரோ, அப்படியே அழைக்கும்.

மேலும், குரலும் என் சகோதரியின் குரலாகவே இருக்கும்.

இதை நான் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன்.

ஆவி வந்து சொன்ன விஷயங்களைவ்வாம் நடந்திருக்கின்றன.

இறந்து போனவர்களுக்குப் பிரியமான பதார்த்தங்களைச் செய்து நாம் படையல் நடத்துகிறோம் அல்லவா? அந்தப் பதார்த்தங்களை ஆவிகள் உண்ணுகின்றன என்பது ஐதீகம்!

தர்க்கத்திற்கு இது நிற்க முடியாது என்று வாதிடு வோரும் உண்டு.

ஆனால் இறந்து போனவர்களுடைய ஆவி பற்றிய பல சம்பவங்களைத் தம் வாழ்நாளிலேயே கண்டிருக்கிறார் மதுரை ஆகினகர்த்தர் ஸ்ரீவைஶ்ரீ சோமசுந்தர ஞான சம்பந்த தெசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்.

அவர் கூறியுள்ள சில அனுபவங்களை அப்படியே இங்கு எடுத்துக் கொடுப்பது வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும்.

அவர் சொல்லியுள்ள பல விஷயங்களில் சிலவற்றை மட்டுமே நான் இங்கே தருகிறேன்.

1

இறந்தவர்கள் மீடியமாக இருப்பவர்களுக்குத் தெரியாத பாஷையில் அறிவிந்தல்:

தூத்துக்குடியில் வருமான வரி ஆயிராக இருந்த ஓர் இல்லாமியர், இறந்தவர்களோடு பேசுவதன் உண்மையை அறிய வேண்டும் என்று, எமது தம்பியார் மீடியர்க்கு வந்து இருந்தார். அவர் தாழும் பேசிப் பார்க்க வேண்டும்; ஆனால் தமிழைத் தாய் பாஷையாகக் கொண்ட மீடியம் மூலம், அந்த மீடியத்திற்குக் கொஞ்சமும் பழக்கமில்லாத பாஷையாகவும் தமது தாய் பாஷையாகவும் இருக்கும் உருது பாஷையில் கேள்வி கேட்டுப் பதிலும் உருது பாஷையில் வந்தால்தான், அது மீடியத்தில் ஏற்பட்ட பதில் அல்ல, இறந்தவருடைய வாக்கே என்று உறுதியாகக் கூற முடியுமென்று சொன்னார். "தம்பியார் யாரும் இவ்வாறு இதுவரை யோசித்துப்

பார்க்கவில்லை; ஆபிசர் சொல்வது சரியான சோதனையே; சோதித்துப் பார்ப்போமே” என்று பார்த்தார். ‘உருது’ ஒரு வார்த்தையும் தெரியாத பிராமணச் சிறுவன் மீடியமாக இருக்க, அவன் மூலம் உருது பாஷாஷயில் பதில் வரவே ஆபிசரும் மற்றவாசர்களும் தினைத்துப் போனார்கள்.

மேற்கொண்டு பேசவேண்டும் என்று ஆபிசரும் விரும்பவே ஆவி உலகத்திலிருந்து அவருடைய கொழுந்தியான், ‘இப்பொழுது மேற்கொண்டு பேசவேண்டாம்; இங்கு பேசுகின்ற முறையிலேயே வீட்டில் வைத்துப் பேசுங்கள்; வீட்டில் இருக்கும் மகள் மீடியமாக இருக்கிறான்’ என்று அறிவித்து விட்டான். அதன்படி அவர் வீட்டில் வைத்துப் பேசவும், அதன் உதவியைப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் ஆரம்பித்து விட்டார். ஆனதால் நல்ல சக்தி வாய்ந்த மீடியமாக இருந்தால், மீடியத்திற்குத் தெரியாத பாஷாகளிலும் பேச்சு நிகழ்த்தலாமென்பதும் அதில் மீடியத்தினுடைய அறிவின் விளக்கமோ மீடியம் கள்ளத்தனமாக வேண்டுமென்ற தன்னுடைய கருத்தை ஆவி உலகக் கருத்தாக வெளிப்படுத்துகின்ற போலித்தனமோ, ஓர் அனுவாவும் கலக்க முடியா தென்பதும் பெறப்படுகின்றதல்லவா?

2

மற்றியரகப் பணம் வைக்கப்பட்ட இடத்தை இறந்தவர் அறிவித்தல்:

ஆவி உலகத்திலிருந்து அறிவித்தபடியே அந்த வருமானவரி அதிகாரி தன்னுடைய வீட்டில் உருது பாஷாஷயில் தன்னுடைய சொந்த மகளை மீடியமாக வைத்துப் பேசியதில், அவருடைய மனைவியின் தங்கை ஆவியுலகத்திலிருந்து பல அரிய விஷயங்களை அறிவித்தாகத் தெரிவித்தார். அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். ஒருநாள் அவருடைய சட்டைப் பையில் போட்டு வைத்திருந்த ஒரு ரூபாயைக் காணாத காரணத்தால், அவர் தமிழ்நாட்டை வேலைக்காரன் திருடியிருக்கவாம் என்று கருதி, அவனைக் கடுமையாகக்

கோபித்து அடித்து விட்டார். மறுமுறை ஆவி உலகத்திலிருந்த தன்னுடைய கொழுந்தியாளோடு பேசியபோது காணாமற் போன ரூபாயைக் குறித்து அவர் ஒன்றும் பேசாதிருக்க, அந்த அம்மையார் அதைக் குறித்துப் பேசியதாகவும், அந்த ரூபாய் மேல் பையில் இருப்பதாகவும், அவரே ஞாபகக் குறைவாக அதில் போட்டிருக்க, கீழ்ப் பையில் போட்டதாக எண்ணிக் கொண்டதாகவும், அந்த வேலைக்காரனைப் பேசியதும் அடித்ததும் பாவமான காரியமென்றும், அந்தப் பாவத்தைப் போக்குவதற்கு அவனிடம் உண்ணமயைச் சொல்லி, அவனுக்கு ஒரு ரூபாய் வெகுமதி கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவித்தாகவும், அவர் அந்தப்படியே நடந்து கொண்டதாகவும், அதிலிருந்து ஆவி உலகத்தில் புண்ணியப் பகுதியிலுள்ள சுற்றாதார தாங்கள் இருந்த வீட்டில் ஏதாவது விபர்த்தமான காரியங்கள் நடந்தால், அதை எவ்வளவு கருத்தோடு கவனித்து வருகிறார்கள் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்ததாகவும் அறிவித்தார்.

3

இறந்த இஸ்லாமியர் நானாகவே வலிய வந்து தன் மகன்து வியாக்கலத்தை நீக்கல்:

சரோடு மார்க்கத்தில் கருக்குச் சமீபமாயுள்ள புகழுரிலே ஒரு நாள் இரவு! மனிக்கு இறந்துபோன சுற்றாதாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஆவி உலகத் திலிருந்த ஓர் இஸ்லாமியர் வந்து தாம் அவழுரிலுள்ள (போஸ்ட் மாஸ்டர்) தபால் அதிகாரியினுடைய தகப்பனார் என்றும், தமிழ்நாட்டைய மகள் தூக்கம் வராமல் விழித்துக் கொண்டு படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பதாகவும், அவன் அவனுடைய மனைவியின் உடல் நிலை விஷயமாகவும் அவனுடைய பிள்ளைப் பேறு விஷயமாகவும் நினைத்துக் கொண்டே இருப்பதாகவும், அவனைத் தயவுசெய்து கூட்டிக் கொண்டு வந்து தமிழோடு பேச வைக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டிக் கொண்டாராம்.

இரவில்! மனிக்கு அவரை அவ்விதம் கூப்பிடுவது சரியல்லவே என்று கேட்டபொழுது, “அவன் தூங்கிக்

கொண்டிருப்பானானால் எழுப்பக்கூடாதுதான். ஆனால் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தெரு வாயில் கதவை வேசாகத் தட்டினாலே அவன் வந்து திறந்து விடுவான்; அதைப்பற்றி யாதும் யோசிக்க வேண்டாம். அந்த உதவியைச் செய்து தரவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அதன்படி ஒரு வேலைக்காரனை அனுப்பி, ‘அவருடைய வீட்டுக் கதவைத் தட்டிப் பார்; விழித்திருந்து டெனே கதவண்டை வந்து யாரென்று கேட்டால், விவரம் சொல்லிக் கூடிட வா; அல்லாவிடில் வந்துவிடு’ என்று அறிவித்திருந்தோம். அவனும் (போஸ்ட் மாஸ்டர்) தபால் அதிகாரி வீட்டுக்குச் சென்று வேசாக்க கதவைத் தட்ட, அவர் எழுந்து வந்து யாரென்று கேட்டு விவரம் அறிந்து, தகப்பனாரிடம் பேச வந்து விட்டார். நாங்கள் இறந்தவர் களோடு பேசும் வழக்கமுள்ளவர்கள் என்பது மாத்திரம் அவருக்கு முன்னமேயே தெரியும். ஆவி உலகத்திலுள்ள தந்தையார் தமது மகனிடம், ‘கவலைப்பட வேண்டாம்; மனைவிக்குச் சுகமான பிரசவம் நடைபெறும்; பிறக்கப் போவது ஆண்குழந்தை’ என்று சொல்லி, குடும்ப சம்பந்தமாக எல்லா நலங்களும் உண்டாவதற்கு மேலுவகத்தில் தாழும் ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தித்து வருவதாகவும், வேறு சில இடையூறுகளை வரவொட்டாமல் தாம் தடுத்து விட்டதாகவும் சொல்லி, மகனை உற்சாகப்படுத்தி அனுப்பி விட்டார்.

பின்னர், அதன்படியே மனைவிக்குச் சுக பிரசவம் நடந்து ஆண் மகவு பெற்றெடுத்தான் என்பதை அறிவோம். இதிலிருந்து ஆவி உலகத்திலுள்ளவர்கள், நாம் நினைத்த மாத்திரத்தில் அந்த இடத்திற்கு வந்து நம்முடைய நிலைகளை நன்றாக அறிய முடிகிறதென்பதை உணருகிறோம். இதனை உபமானமாகக் கொண்டு விட்டால் சர்வ வல்லமையுள்ள ஆண்டவன், நாம் நினைப்பதையும் பேசவதையும் சொல்வதையும் அறிந்து கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் பார்த்துக் கொண்டும் இருக்க முடியும் என்பதை யாவரும் உய்த்து உணர்ந்து கொள்ள முடியும் அவ்வளவா?

இறந்தவர் தம் தமியிடம் தனது மகனுடைய அந்தங்கள் செயல்களை அறிவித்து மனம் முடிக்கச் செய்தல்:

ஒருநாள் மதுரைக்கு வந்திருந்த நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார் ஒருவர், அம்மைய நாயக்களுருக்குத் தம்முடைய சொந்த மோட்டார் காரில் வந்து, காலம் சென்ற தம் தந்தையாருடன் பேசிப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அதன்படியே அவர் தம் தந்தையாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தந்தையார் தம்முடன் ஆவி உலகத்தில் இருந்த மூத்த மகன் (மதுரையிலிருந்து வந்திருந்த செட்டியாருடைய காலஞ் சென்ற தமையன்) தம்பியுடன் அவசரமாகப் பேச வேண்டுமென்று தம்முடன் வந்திருப்பதாக அறிவித்தார்.

அந்த அண்ணாவைப் பேசச் சொன்னபொழுது அவர், தம்முடைய மகன் காட்டுப்புத்துரில் படித்துக் கொண்டிருப்பது போதுமென்றும், அவனைப் பற்றி அவ்வுரில் சில புகார்கள் வருகின்றனவென்றும், அவனும் இன்னொரு வயது வந்த பெண்ணும் காதல் கடிதங்கள் வரைந்து கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், காரியம் முற்றி விடுவதன் முன், அவனை கூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய், வேறு பெண் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டுமென்றும், இனி யாதோரு தாமதமும் செய்யக்கூடாதென்றும், அம்மைய நாயக்களுருக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிற காரிவேயே, நேராகக் காட்டுப் புத்தாருக்குப் போய் அங்குள்ள தம் மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தார்.

பேச வந்த செட்டியாருக்கு ஒன்றும் புலப்பட வில்லை. தாம், மதுரையில் அநேகரைக் காக்க வைத்து விட்டு, இரவு திரும்பி வந்துவிடுவதாக அம்மைய நாயக்களுருக்கு வந்ததாகவும், ஆண்தால் நேரே மதுரைக்குத் திரும்பிப் போய் அங்குள்ள காரியங்களைப் பார்த்துவிட்டு, மறுநாள் காட்டுப்புத்தூர் போவதாகவும் பதில் அறிவித்தார்.

ஆவி உலகத்திலிருந்து பேசிய தமையறும், மதுரைக் காரியத்தைப் பின்னால் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும், காட்டுப்புத்தூர் காரியம் மிகவும் அவசரமானது என்றும், மதுரைக்குத் தந்தியைக் கொடுத்துவிட்டு, நேரே காட்டுப் புத்தாருக்குச் சென்று, தன்னுடைய மகன் விஷயத்தைக் கொஞ்சமும் தாமதியாமல் கவனித்து ஆவள் செய்து விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்க வேண்டுமென்றும் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார். அதைப்பற்றித் தன் தந்தையாரிடம் செட்டியார் கேட்டபொழுது அவரும் அது மிகவும் அவசரமான காரியம்தான் என்று சொல்லவே மதுரைக்குத் திரும்பிவிட வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த செட்டியார், அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, தந்தியில் தான் காட்டுப் புத்தாருக்குச் சென்று வருவதாக அறிவித்துவிட்டு, அம்மையநாயக்கலூரிலிருந்தே காரில் காட்டுப் புத்தாருக்குப் போய்விட்டார்.

அங்கு சென்று காரியங்களைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்க, தம் தமையனார் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை என்று புலனாயிற்று. ஆனதால், தன் தமையனார் தனக்கு அறிவித்ததுபோல், படித்துக் கொண்டிருந்த பையனுடைய படிப்புக்கு அன்றோடு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு அவனைத் தன்னுடைய ஊருக்கு அழைத்துச் சென்று, கால தாமதமில்லாமல் கல்யாணமும் செய்து வைத்துவிட்டார். நாங்களும் அக் கல்யாணத்திற்குச் சென்று சிறப்பித்தோம்.

ஆகவே, ஆவி உலகத்திலிருக்கிற தந்தை தம்முடைய மகனுடைய நடத்தைகளைக் கண்காணித்து வருகிறார் என்பதும், அதற்கு இன்னது செய்யவேண்டுமென்று அறிவிக்க ஆர்வத்துடன் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கியிருக்கிறார் என்பதும் இதிலிருந்து புலப்படுகிற தல்லவா? அவ்லாமலும் அம்மையும் அப்பறும் ஆகிய சர்வ வல்லமையுள்ள ஆண்டவற்றும், நாம் செய்கின்ற காரியங்களை எவ்வாம் நமக்குத் தெரியாமல் கண்காணித்து வருகிறார் என்பதை ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளவும், நாம் நம்முடைய நடத்தைகளைத் திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளவும், இச்சம்பவம் உள்ளத்தைத் தூண்டுகிற அளவுக்கு, எத்தனை புத்தகப் படிப்பும் மக்களைத் தூண்ட முடியாதன்றோ!

22. சோதனையும் வேதனையும்

இந்தத் தொடர் கட்டுரை பற்றி எனக்கு ஏராளமான கடிதங்கள் வந்துள்ளன.

பெரும்பாலான கடிதங்களில் வேதனையும், சோதனையும், விம்மலும் தொனிக்கின்றன.

வாழ்க்கை என்பது இனப்பழும் துணப்பழும் கலந்தது நான் என்பதை அறியமுடியாத, பக்குவமற்ற இளம் உள்ளங்கள், தங்கள் ஏக்கத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றன.

சில கடிதங்கள் திகைப்பளிக்கக்கூடியவையாகவும் இருக்கின்றன.

உதாரணமாக, வட ஆற்காடு திருப்பத்தூரிலிருந்து ஒரு சகோதரி, தனக்கு வேண்டிய வேறு ஒருவரது காதல் கவலையை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அந்தக் காதல், நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாக இருக்கிறது.

ஒரு பெண் தனது பெரியப்பாவின் மகனைக் காதலிக்கிறாளாம்.

இந்துக்களின் அழுத்தமான பண்பாட்டின்படி ரத்த பந்த சகோதரனாகிய ஒருவனை அவள் காதலிக்கக் கூடாதுதான் என்றும், ஆனால் எப்படியோ இருவருக்கும் அன்பு அரும்பிவிட்டதென்றும், இது பூர்வஜென்மத் தொடர்ச்சியாக இருக்கக்கூடும் என்றும், அவர் தெரிவிக்கிறார்.

இந்துக்கள் சுப்பனைக்டச் செய்து பார்க்க முடியாத கெட்ட கனவு தீய நினைவு என்றே நான் இதைக் குறிப்பிடுவேன். “அந்த ஒருத்தி, ஒருவனை மனப்பூர்வமாகக் காதலித்துவிட்டதால் வேறொருவனை அவள் திருமனம் செய்துகொள்வது அவளது கற்பியல்பிற்குக் களங்க மல்லவா?” என்று அவர் கேட்கிறார். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.

ரத்த பந்ததை உணர்ந்துகொள்ளாத நினைவு காதலாகாது.

ஆகவே, அவள் வேறு ஒருவனை மணந்து கொள்வது தவறாகாது.

இந்துக்களின் உறவு முறைகள் மிகவும் கண்டிப் பாண்ணவ, அர்த்தமுள்ளனவ. அதிலே தொய்வோ மாறுதலோ இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை.

பங்காளி உறவும், மாமன் மைத்துளன் உறவும் வேறு வேறானாலே.

அவை ரத்தத்தை அனுசரித்தே உண்டாக்கப் பட்டனவ.

ஆகவே, பண்புகெட்ட நினைவிலிருந்து மீண்டும் வேறு திசையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது ஒழுக்கத்திற்கு உயர்வே தவிர தவறாகாது என்பதை அந்தச் சகோதரிக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொரு நண்பர் மகுடஞ்சாவடி, அ. தாழை யூரிலிருந்து கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகிறார்.

“என் தாய் மாமனுக்கு ஆறு பெண்கள். அவர்களில் ஒருத்தியை நான் மனமார விரும்புகிறேன். அவளும் என்னை விரும்புகிறாள். எங்கள் காதலைத் தங்கள் வார்த்தைகளில் கூறவேண்டுமானால், ‘சரீரத்தின் தாளம் அவல; ஆதமாவின் ராகம்’. தாங்கள் குறிப்பிடும் நற்குடியைச் சேர்ந்தவள். அதைவிட மேலாக, நெந்துபோன உறவை மீண்டும் ஏற்படுத்த, என் தாயே அப்பெண்ணை மருமகளாக்கப் பெரிதும் ஆவலாய் உள்ளார். ஆனால், என் சோதனை என் தந்தையிடம்தான் ஆரம்பிக்கிறது.

என் தந்தை, அவருக்கும் என் மாமாவிற்கும் முன்பு ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தைக் காரணமாக வைத்து, என் மாமாவின் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய அனுமதிக்க மறுக்கிறார். அதைவிடப் பெரிய அதிர்ச்சி என்னவென்றால் என் மாமா வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டிலேயே ஒரு பெண்ணை எனக்குத் திருமணம் முடிக்க ஏற்பாடு செய்கிறார். அவர் பார்க்கும் பெண்ணும், தங்கள் கூற்றுப்படி ‘நற்குடி’ப் பெண்தான். நானும் கண்டு பேசியிருக்கிறேன் ... நல்ல அழகு, நல்ல குணம், நல்ல ஒழுக்கம் நிறைந்தவள்தான்.

நீங்கள் கூறுகிறீர்கள், “பெற்றோர் பார்த்து மகனுக்குப் பெண் கேட்க வேண்டும்; அவர்கள் பெண்ணை குலம் கோத்திரம் அணைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்த பிறகுதான் பேசி முடிக்கிறார்கள்” என்று. என்னைப் பொறுத்தவரை என் தாயும் தந்தையும் இருவேறு பெண்களை எனக்குப் பேசி முடிக்க விரும்புகின்றார்கள். அந்த இரு பெண்களுமே, நீங்கள் எத்தனைய பெண்களைச் சிபாரிசு செய்கிறீர்களோ அத்தனை தகுதிகளும் உடைய வர்களே. ஆனால் என் மனம் என் மாமாவின் பெண்ணைத் தான் நாடுகிறது. என் தந்தையோ அதற்குச் சிறிதும் இணங்கத் தயாராய் இல்லை. அவரை மீறவும் எனக்குத் தைரியம் போதவில்லை. அம்மாவைப் புறக்கணிக்கவும் என் மனம் இடந்தரவில்லை. நான் அழுகிறேன்; குழம்புகிறேன்; துடிக்கிறேன். இந்தச் சூழ்நிலையில் தங்கள் கவிதை ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

‘நதியினில் வெள்ளம் கரையினில் நெருப்பு இரண்டிற்கும் நடுவே இறைவனின் சிரிப்பு’

எனவே, எனது இந்தக் கடிதத்திற்குத் தாங்கள் தயவு செய்து கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுத்து, என்னை இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையிலிருந்து விடுவிக்கவும், நான் எவ்வாறு நடந்து கொண்டால் பிரச்சனை திரும் என்பதற்கு வழிகாட்டித் தாங்கள் பதிலளித்திரகளானால் எனக்கு வழி காட்டிய ‘கண்ணனாக’வே தங்களைப் பூஜிப்பேன் எனக் கூறி என் கடிதத்தை முடிக்கிறேன்.’

—இந்த நண்பரின் துயரம் எனக்குப் புரிகிறது.

‘பெற்றோர்தான் பெண் தேடித்தர வேண்டும்’ என்று நான் சொன்னாதை ஒப்புக் கொண்டே அவர், தாயும் தகப்பனும் வேறு வேறு பெண்ணைப் பார்த்தால் என்ன செய்வது என்று கேட்கிறார்.

அப்போது விஷயத்தைப் ‘புல் பெஞ்சு’க்கு விட்டுவிட வேண்டும். அதாவது, இவரும் ஒரு நீதிபதியாக அமர்ந்து விடவேண்டும்.

எந்தப் பெண்ணுக்கு இவருடைய 'வோட்டு' விழுகிறதோ அந்தப் பெண்ணுக்கு இரண்டு வோட்டு விழுந்து விட்டதாக அர்த்தம்.

மெஜாரிடியை நம்புகிற ஜனநாயகத்தில், இந்தகைய முடிவுதான் சரியானது.

பொதுவில் தங்களது காதல் துயரங்களையும் வேறு பல துயரங்களையும் ரசிகர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

"நான் கடவுளை மனதார நம்புகிறேன். எனினும் எனக்கு துயரத்தின் மேல் துயரம் வருகிறதே என்ன செய்ய?" என்று தஞ்சாவூரிலுள்ள ஒருவர் கேட்கிறார்.

எப்போது நமக்குத் துயரம் தொடர்ந்து வருகிறதோ அப்போதே நாம் இறைவனின் பார்வைக்கு இலக்காகி இருக்கிறோம் என்றுதான் அர்த்தம்.

வாரியார் கவாமிகளும் அதைத்தான் கூறினார்.

சோதனை அதிகமாக இருந்தால், சுகம் பெரிய அளவில் வரப்போகிறது என்று அர்த்தம்.

உண்மையான பக்தனைத்தான் இறைவன் சோதிக்கிறான்.

திருடர்களை அவர்கள் இஷ்டம்போல போகவிட்டுத் தண்டனைக்கு ஆளாக்குகிறான்.

பக்தர்களைப் பரமன் சோதித்து, இறுதியில் சிறந்த அருள் வழங்கியதாக நமது புராணங்களில் உள்ளன.

முதலில், சோதனைகளாலே மனம் மரத்துப் போய்ப் பக்குவம் பெற்று விடுகிறது.

பக்குவம் வந்தபின் கைக்கு வரும் எந்த லாபமும் தலைமுறைக்குத் தொடர்ந்து வருகிறது.

வீண் ஆரவாரங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் அடிப்படையில் போய் நிதானம் வந்துவிடுவதால், பெரிய நன்மை வரும்போது ஆணவமோ அகந்தையோ வருவதில்லை; உள்ளம் அதை அமைதியாக வரவேற்கிறது.

சோதனைகளின் பலனாகக் கிடைத்த அடக்கமும் பணிவும் அதிகமாகின்றன.

சோதிக்கப்பட்ட மனிதன் பிறகு பலருடைய மரியாதைக்கும் ஹரியவனாகிறான்.

ஆகவேதான், நல்வெளனை மிக நல்வெளனாக்கு வதற்கு வேதனைகளையும், சோதனைகளையும் இறைவன் தொடர்ந்து வழங்குகிறான்.

நன்பா, வகுகின்ற சோதனைகளை யெல்லாம் தாங்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

ராசி மாறும்போது, ஜாதகத்தின் நல்ல நேரம் தோன்றும்போது, அதன் பலன் தெரியும்.

"நிழலருமை வெய்யிலிலே
நின்றறியின் ஈசன்
கழலருமை வெவ்விணையில்
காண்மின்"

என்றார்கள்.

வீழ்ந்தவன் வீழ்ந்துகொண்டே இருந்து, வாழ்ந்தவன் வாழ்ந்துகொண்டே இருந்தால், இறைவனின் இயக்கம் சரிவர இயக்கவில்லை என்று பொருள்.

ஆனால் வீழ்ந்தவனுக்கு எழுச்சியையும், எழுந்த வனுக்கு வீழ்ச்சியையும் மாறி மாறி நான் காணகிறேன்.

இந்த எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்தான், இறைவன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

பிறந்துவிட ஒவ்வொரு மனிதன் ஜாதகமும் இறைவனாலே கணிக்கப் பெறுகிறது.

வேறு. வேறான பாதைகளும், வாதைகளும் இறைவனை நினைக்க வைக்கின்றன.

மனிதனைப் பிரக்ஞங்கியோடு வைத்திருப்பதற்குத் தான் இறைவன் ஒவ்வொருவருடைய விதியையும் மாற்றி மாற்றி அமைக்கிறான்.

விதியும் பூர்வஜென்மழும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவையாக இருப்பதற்குக் காரணமும் இநுதான்.

அதுவே சிக்கல் நேரும்போதெல்லாம், 'கண்ணா' என்றோ, 'கந்தா' என்றோ ஒருமுறை அழைத்து, அதைத் தாங்கிக்கொண்டு அஸ்மதியடைய வேண்டும்.

'துன்பம் வரும்போது சிரி; அதற்கு அடுத்தாற் போல வருவது துன்பமாக இருக்காது' என்று வள்ளுவன் அறுதியிட்டுக் கூறினான்.

இந்து மதம் வேறுன்றியுள்ள இந்தியாவில், காலநிலையின் மாறுபாட்டுக் கணிதத்தை நாம் பார்க்கிறோம் அவ்வளவா?

கோட்டக்கால வெயிலால் காய்ந்துபோன ஏரிகள் மாரிக்கால மழையால் மறுபடியும் நிரம்பவில்லையா?

"காலம் ஒருநாள் மாறும் — நம் கவலைகள் யாவும் தீரும்!"

என் வாழ்க்கையிலேகூடப் பல நேரங்களில், துன்பம் தாங்காமல் தற்கொலையைப் பற்றி நான் சிந்தித்த துண்டு.

அது நடக்காமற் போனதற்குக் காரணம், என்னாலும் 'ஏதோ ஆகும்' என்று இறைவன் எழுதி யிருப்பதுதான்.

பலமுறை தற்கொலைக்கு முயன்ற ராபர்ட் கிளைவ், இந்தியாவையே ஆளக்கூடியவனாக வந்து சேரவில்லையா?

பாழும் மனது சில நேரங்களில் சஞ்சவிக்கும்.

'போதுமே, இந்தக் கஷ்டம்' என்று தோன்றும்.

'போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் அவனிடம்' என்று என்னும்.

குழம்பும், புலம்பும், தவிக்கும், தத்தளிக்கும்; நன்மை கிடைத்தவுடன் 'வாழ்ந்து பார்க்கலாம்' என்ற சபவம் வரும்.

அது அதிகமாகும்போது, வாழ்க்கையைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் வந்துவிடும்.

அந்த நம்பிக்கையிலேதான் நன்பா சோதனை களைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இறைவன் யாரையும் கைவிடமாட்டான்.

இது சத்தியம்.

23. ஒரு கடிதமும் பதிலும்

உயர்திரு கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களுக்கு; தாங்கள் எழுதிய "கீதையில் மனித மனம்" படித்தபின் என்ன மனத்தின் ஓவத்தைத் தந்திருக்கிறேன்.

என்னங்கள் அவைமோதுகின்றன. அவைகள் சிரப்படவில்லை. கரையை உடைத்து நிலத்தைச் சிதைக்குமோ என்ற பயம். நெஞ்சம் விம்மிப் புடைத்துத் தணியும் பெருமுச்சின் உஷ்ணத்தின் அளவைக் கலோரியில் கணக்கிட்டாலும், அது வரும். வெந்து நொந்து போன இதயத்தின் நிலையைக் கணக்கிடவோ, ஆற்றவோ என்றோ ஒருநாள் உண்டு என்ற ஆணித்தரமான நிலைவுகள்தான் நிம்மதியைத் தருகின்றன. இது எத்தனையோ நூனிகள் போல், வேதாந்தத்தையோ, வாழ்க்கையின் தத்து வத்தையோ உணர்ந்த நிலை அவ்ல். இதுதான் உண்மை நிலை என்று எண்ணும் சாசுவதமான பலம் கிட்டாதவரை, கய பலத்தில் வாழ விஷயிகிறேன். கடவுளே, எனது பார்வையில் தெளிவையும் காலில் வலுவையும் கொடு என்று உண்ணே நாடுகிறேன்.

'பிறப்பு, தகப்பன் அளிப்பது; இறப்பு ஆண்டவன் அழைப்பது; இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டது, அரிதாரம் பூசப்படாத நடிப்பு என்னும் வாழ்க்கை!' எத்தனை அழகான உருவகம் தந்திருக்கிறீர்கள். இந்த நடிப்பில் நவரசம், அந்த நடிப்பில் சோகரசம்; அந்த நடிப்பில் ஆர்வமான நடிப்பு; அபசரமான பாடல்கள்; ஒரே சத்தம்; ஆரவாரம்; காதே செவிடுபடும் அதிர்வுகள்; சுற்றும் சூழல்கள்; செருகும் நிலையில் கணக்கள்; சுவாசம் சிரான நிலை தவறும் தருணம்; எங்கோ லேசாகிப் பறக்கும் கும்மென்ற இனந்தெரியாத பரபரப்பு; உடம்பெல்லாம் பஞ்சாகி, வெது வெதுப்பாகி நீராகிக் கரைந்து போகும் நிலை. ஒரே வெளிச்சம் ... பின் ஒரே இருட்டு ... இருட்டு... இருட்டு ... மையிருட்டு! எங்கே ஆரம்பித்து, எங்கே முடிகிறது என்று தெரியாத இருள் ... வாழ்க்கைப் பயணம் ஒரு நிலை கடக்கும் விந்தைகள், 'who are you?' இந்தக்

கேள்வியை எத்தனை முறை என்னுள் கேட்டுக் கொண்டாலும் பதிலே இல்லை. "What is the purpose of God in creation?" இந்தக் கேள்வியும் பதிலூம் புரியாத தத்துவமே என எண்ணுகிறேன்.

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் வாழ்க்கை மிகமிகச் சிறியது என்று. அதை முழுவதுமாக ரசித்துச் சூலைக்கப் போகிறேன். இந்த உடம்பு எத்தனை நூட்கள் தாங்கப் போகிறது? எவ்வாம் அவன் இட்ட கட்டளைகள், அவன் போட்ட கட்டளைப்படி பிறந்த நாம், நமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொள்வது கட்டுப்பாடு என்ற பிதற்றவ; கடமை என்ற அபத்தம்; கண்ணியம் என்ற ஊர் ஏமாற்று வேலை. இவை எவ்வாம் நம்மில் கூடம் சேர்ந்து விட்டதால், நம்மை வகைப்படுத்திக் கொள்ளப் பயத்தினால் போட்டுக் கொண்ட தற்காப்புகள் என்கிறது தற்கால் ஹிப்பியிஸம்? எவ்வாவற்றையும் நேசி; அன்பாயிரு; உலக இன்பங்களை எவ்வாம் தெவிட்டத் தெவிட்டச் சூவை என்கிறது. இதற்குத் தங்கள் பதில் என்ன?

என்னால் என மனத்தை ஒருமைப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இந்த வரியை எழுதுவதற்கு எத்தனை துணிச்சல் இருந்தால் இப்படி எழுதியிருப்பேன் என்று பூகிக்கலாம். ஆனால், இதில் ஏற்படும் போட்டாப் போட்டியில் வென்றவணையும் தோற்றுவணையும் காண்பது கடினம். நான் வாளாவிருந்துவிட்டால், என்னைச் சுற்றியுள்ள அரவாரம் பரபரக்கிறது. என் உணவைத் திருட வேறு ஒருவன் மறைந்து பார்க்கிறான். ஒருவன் திருடுகிறான், ஒருவன் அனுபவிக்கிறான். எல்லோரும் சேர்ந்து, 'ஏமாந்தவன்' என்று எனக்குப் பட்டமளிக்கிறார்கள். பலர் சந்தர்ப்பவாதிகளாகவே சௌபாக்கியமாய் இருக்கின்றனர். சிலர் என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்றே நம்புகின்றனர்.

என் மனத்தை வலிமைப்படுத்த நான் உணர்ச்சி வசப்படுவதில்லை. கோபப்படுவதில்லை. என்னால் முடிந்தவரை தர்மம் செய்கிறேன். முடியாவிட்டால் இரக்கப்படுகிறேன். என்னைப் பார்த்து ஒருவன் பொறாமை கொள்ளாத அளவு இருக்கப் பழகிக் கொள்கிறேன்.

நனிமையில் கடவுளையே நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு கணமும், இப்போதைய வாழ்க்கையையும் போதுமான வசதிகளையும் கொடுத்தமைக்குக் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்கிறேன். நான் ஒரே வார்த்தையில் பரம ஆத்திகள் படித்துக்கொண்டிருக்கும் மாணவனானாலும் தற்கால நாகரிகத்தின் நடைக்கேற்ற வேகத்தில் செல்லவொட்டாத என் பொருளாதார நிலையில், நான் அணியும் உடையில் கூட எனக்கு நிறைவு உண்டு. தனித்தவணாக இருப்பதும், பிறர் என்னைத் தனித்துப் பார்ப்பது கூட என்னில் தாழ்வுணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதில்லை. எனது மனத் துணிவிற்கும் தன்னம்பிக்கையின் வழுவிற்கும் சான்றுகள் இல்லை.

இயலாமை காரணமாக நான் இப்படியெல்லாம் இருக்கிறேன் என்பது உண்மை. எனினும், இதிலும் நிறைவு காணும் மனது எனக்கு இருக்கிறது. வாழ்க்கையில் பவவற்றை இயலாமை காரணமாக விட்டுக் கொடுக்கும் போது 'தியாகம்' என்ற பெரிய வார்த்தையைப் போட்டு, அதற்குப் பக்கத்தில் ஒளிந்து கொண்டு மனம் வெம்பியே இருப்பவன், மனிதருள் சோடை போனவன் என்பது என் கருத்து. முழுவதுமாகப் பற்றற்ற வாழ்க்கையையா வலியுறுத்துகிறது இந்து மதம்.

அப்படி அனைவரும் பற்றற்றுப் போய்விட்டால் ரிசர்வ் பாங்க் அச்சடிப்பதை நிறுத்த நேரிடும்; வோக் ராஜ்ய சபாக்கள் பழைன மடங்களாகும்; தொழிற்கூடங்கள் பர்ன சாலைகளாகும். நான் வாழும் காலம், பெட்டரோல் புகையும் பேரிரைச்சலும் உள்ள, அவசரமான, ஆபத்தான, குறுகிய வாழ்க்கை. மதங்கள் அவளவனுக்குத் தன் நிலையையும், நன்று பாரம்பரியத்தையும் Origin உணர்த்த பல சந்தர்ப்பங்களை, பல சடங்குகள் வாயிலாகத் தருகிறது. புத்தரின் போதனையில் கூடத் தனவயாயது மனவடக்கம் தானே?

மனம் ஒருமைப்பட்டால் சிந்தனைகள் சிராகும். சிந்தனைகள் சிரப்பட்டால் செயல்கள் செவ்வனே நடக்கும். சிந்தனையும் செயலும் ஒருமித்தால் நியாயம் அநியாயங்கள் தெளிவாகும். அத்தெளிவு உண்டானால் மன அமைதி

உண்டாகும். நமக்குத் தற்போது அந்த அமைதிதான் தேவை. விவேகமற்றவன் சிந்திப்பதில்லை; விவேகமுள்ளவன் மனப் பக்குவும் அடைகிறான், இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டவன் வாலிபால் பந்துபோல் அவைக்கழிக்கப்படுகிறான். அந்த மென்மையான இன்பமானா, மன அமைதியும் நிறைவும் பெறக் கிடை போன்ற இந்து மதத்தின் ஆணிர் வேரனையை பொக்கிடங்கள், தற்கால நிலையில் ஒரு சராசரி நிலையாளன் கடைப்பிடிக்கும்படி என்ன சொல்கிறது என்பதையும், இதில் இந்து மதத்தின் தனித்துவம் பற்றியும் தங்களை எழுத வேண்டுகிறேன்.

கோயமுத்தூர் - 9

தங்கள் அண்பன்,
எஸ். வெங்க்ராமன்

அன்புள்ள நண்பரே!

உங்கள் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது.

உங்கள் மனத்தின் கோலங்களை எனக்கு விளங்கும்படியே வரைந்திருக்கிறீர்கள்.

மனிதனின் மனத்துக்கு முதல் தேவை, அமைதியும், நிம்மதியுமே!

எந்தெந்த வழிகளில் அவை உங்களுக்குக் கிடைக்குமோ அந்த வழிகளை நீங்கள் கடைப்பிடிப்பதை இந்து மதம் தடுக்கவில்லை.

நிச்சயமாக தவறான வழிகளின் மூலம் அவை கிடைக்கப் போவதில்லை.

காமுகனோ, கொலைகாரனோ, சூதாடியோ, பிற மனை நயந்து செல்லும் பேதையோ, ஏமாற்றுக்காரனோ நிரந்தரமான நிம்மதியை அடைவதில்லை.

ஆகவே, நிரந்தரமான நிம்மதிக்காகப் பிறர் வெறுக்காத நல்ல வழிகளைத்தான் நீங்கள் நாடுமுடியும்.

அந்த வழி எதுவானாலும், அதை நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதை இந்து மதம் தடுக்கவில்லை.

நீங்கள் சொல்லவது போல், பற்றற்ற வாழ்க்கையை மட்டும் இந்து மதம் போதித்தால், ரிசர்வ் பாங்க் அச்சடிப்பதை நிறுத்த வேண்டும். லோக் சபையும் மக்கள்

சபையும் பழனை மடங்கள் ஆகும் என்பதையும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

இந்துமதம் வெளக்கையை வற்புறுத்துகிறது என்பதுதான், இதுவரை நான் எழுதி வந்திருக்கும் தொடர் கட்டுரையின் சாரமாகும்.

மனதுக்கு நிம்மதி என்பது பந்த பாசங்களை அறுத்து விடுவதால் மட்டுமே கிடைக்கும் என்று நான் வாதாட வரவில்லை.

கிடையைக் கண்ணான் உபதேசித்தது அர்ஜுனனுக்கு.

ஆகவே பந்த பாசத்தை அறுப்பது என்பது கிடையின் முழு நோக்கமாக இருக்க முடியாது.

காரணம், அர்ஜுனன் பந்த பாசங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன்.

காதல் உணர்ச்சி மிகுதியும் உள்ளவன்.

போர் என்று வந்தபின் உறவு பார்க்கக்கூடாது என்றுதான் கண்ணான் வாதாடுகிறான்.

அர்ஜுனன் ஆத்மராகம் சஞ்சவிப்பதைத்தான் நிறுத்த முயல்கிறான்.

தியானத்தால் மனதை ஒருமுகப்படுத்த முடியும் என்றுதான் கூறுகிறான்.

யாரையும் சந்தியாசியாகப் போகச் சொல்வது இந்து மதத்தின் நோக்கமல்ல.

வாழ்வைக் கண்டு பயந்தவர்கள், நொந்தவர்கள், வெளக்கை வாழ்க்கையில் நிம்மதி இல்லை என்று கண்டவர்கள், பற்றற்ற வாழ்வுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொள்ள இந்து மதம் அனுமதிக்கிறது.

அனால், வெளக்கையிலே சரியான வற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து மனநிம்மதியைப் பெறக் கூடியவர்களை அது தடுக்கவில்லை.

அதை ஊக்கப்படுத்துகிறது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

உங்களுடைய சவனம் “வெளக்கையில் மன நிம்மதியைப் பெறுவது எப்படி?” என்பதே.

நீங்கள் எவ்வளவு விவேகமுள்ளவராக திருந்தாலும் அந்த நிம்மதிக்கு இடையூறு எப்போதாவது வந்து சேருகிறது.

அது உங்கள் தலையெழுத்தைப் பொறுத்தது.

ஒரு நல்ல பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவரோடு நிம்மதியாக வாழ நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என்று வெற்றுக் கொள்ளுக்கள்.

அந்தத் தேர்விலேயே விதி உங்களை வென்று விடக்கூடும்.

நீங்கள் எண்ணியது போன்ற மனைவியாக அவர் இவ்வாமற் போய்விடக்கூடும்.

நிம்மதியாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த பெண்ணே, உங்கள் நிம்மதியை அழிக்கும் சக்தியாக ஆகிவிடக்கூடும்.

வாழ்க்கைக்குப் பொருள் வேண்டுமே என்று நீங்கள் தொடர்ந்துகிற வாணிபம், ஒரு கட்டத்தில் வீழ்ச்சியற்று, உங்கள் நிம்மதியை அழித்துவிடவும் கூடும்.

உங்கள் நண்பர்கள் நன்றி கெட்டவர்களாகி, உங்கள் நிம்மதியைக் கொன்றுவிடவும் கூடும்.

அதுவே வெளகிக் வாழ்க்கைக்கு மன நிம்மதியை வேண்டுபவன், முதலில்' அந்த மனதை ஏந்த அதிர்ச்சி யையும் தாங்கக்கூடியதாகப் பக்குவும் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

வெளகிக் வாழ்க்கையில் மனதைக் கெடுப்பதற்குத் தான் ஏராளமான வழிகள் உள்ளன என்பதையும், முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கிடையில் கண்ணன் சொல்வது போல் எதிலும், சம நோக்கு ஏற்படும் நிலை வந்தால்தான், மனநிம்மதி சாத்தியமாகும்.

எனது வாழ்க்கையிலேயே இதற்கான அனுபவங்கள் உண்டு.

முதலில் நான் மனதாரக் காதலித்த பெண் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

நான் கவலைப்பட்டேன்.

நிம்மதி இழந்தேன்.

பிறகு திருமணம் பேசும்போது, நான் குறிப்பிட்ட பெண் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

நான் மீண்டும் நம்பிக்கை இழந்தேன்.

'விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால், கிடைத்ததை விரும்பு' என்ற பழமொழிபடி கிடைத்ததை விரும்பத் தொடர்ந்து, செயற்கையான நிம்மதியைத் தேடிக் கொண்டேன்.

நான் இருபத்தைந்து ரூபாய் சம்பளத்தில் ஓர் இடத்தில் வேலை பார்த்தபோது, அது எழுபத்தைந்து ஆகாதா என்று ஏங்கினேன்; ஆயிற்று.

அது இருநூறு ஆகாதா என்று ஏங்கினேன் கிடைத்தது.

ஆயிரம் வராதா என்று அமைதி இழந்து கேட்டது மனது; அதுவும் வந்தது.

அது லட்சம் வரை போயிற்று; அப்போதும் நிம்மதி இல்லை.

வந்த ஏதும் தங்கவில்லை.

'செல்வம் என்பது செல்வதற்காக வருவதுதான்' என்று முடிவு கொண்டேன்.

பொருளைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாமல், 'வருவது வரும், போவது போகும்' என்று சம்நோக்கு முடிவு கொண்டேன், அந்த வகையில் நிம்மதி வந்தது.

ஆனால், வெளகிக் வாழ்க்கையில் ஒரு நிம்மதி வரும் போது, ஒரு துன்பமும் கூட வருகிறதே. என்ன செய்ய?

பேதலித்த மனத்தைப் பார்த்து, 'நினைக்கத் தெரிந்த மனமே! உனக்கு மறக்கத் தெரியாதா?' என்று ஆயுதேன்.

'இரண்டு மனம் வேண்டும்' என்று இறைவனைக் கேட்டேன்.

உபதேசத்தில் இறங்கியிருக்கும் எனக்கே இன்னும் முழு நிம்மதி கிட்டவில்லை.

பகவத் கிடையின் தியானயோகம் என்னை செம்மைப்படுத்தி வருகிறது.

என்றோ ஒரு நாள் சாகப் போகிறோம்; சௌத்த பின்ததின் முன் இனி, சாகப்போகும் பினங்கள் கதறி அழப் போகின்றன.

எந்து வரை உறவு
எந்தி வரை மனைவி
காடு வரை பிள்ளை
கடைசி வரை யாரோ?

—ஆம்; கதை ஒருநாள் முடியப்போகிறது.
சிலர் அழுது முடிக்கப் போகிறார்கள்!
பிறகு எவ்வோரும் மறந்துவிடப் போகிறார்கள்!

காந்தியையும் நேருவையும் மறந்துவிட்ட
ஸ்ரங்கள் என்னையா நினைவில் வைத்துக்கொள்ளப்
போகிறார்கள்?

—இப்படி நினைப்பேன்.

“போனால் போக்டும் போடா! வாழ்க்கையை
அனுபவித்துச் சாவோம்!” என்ற முடிவு கட்டுவேன்.

ஒரு நாள் மயங்கிக் கிடப்பேன். மறுநாள்
எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயம் வரும்.

உடனே அந்தப் பயத்தை மாற்றிக் கொள்வேன்.

ஆகவே, வெளகிக் வாழ்க்கையில் இருந்து
கெர்ன்டே மனநிம்மதியைப் பெற எண்ணினால் தினசரி
வருகின்ற இடையூறுகளைக் கண்ணந்துகொண்டே இருக்க
வேண்டும். இடையூறுகள் வந்தே திரும்; அவற்றுக்குப்
பயப்படக் கூடாது.

“எவ்வாம் கண்ணனின் கட்டளை” என்று சிரித்துக்
கொண்டே அப்புறப்படுத்திவிட வேண்டும்.

இப்படி ஓராண்டுக்குச் செய்து பாருங்கள். பிறகு
உள்ளம் மரத்துப் போகும்; ஈட்டி வந்து குத்தினாலும்
வலிக்காது.

முன்னின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு ரோஜாப்
பூவை பற்றிப் பாடுகிற சக்தி வந்துவிடும்.

நமது பிறப்பு கண்ணனின் விளையாட்டு என்ற
ஞானம் வந்துவிடும்.

மற்றவர்களெல்லாம் சிறியவர்களாகவும் நாம்
கொஞ்சம் பெரியவர்களாகவும் நமக்கே தோன்றும்.

அடிக்கடி பகவத்கிணை படியுங்கள்; பிறகு நீங்களே
உங்கள் மனதைச் சோதித்துப் பாருங்கள்; தேறிவரும்.

எனக்கும் தேறி வருகிறது.

24. பாவிகளே பிரார்த்தியுங்கள்

(இது எல்லாப் பாவிகளுக்கும் அல்ல;
அப்பாவிகளுக்கு மட்டும்!)

எங்கள் இறைவா!

மூல முதல்வனே!

அுகல் விளக்குகள் ஒளிவிடும் உன் சந்திதியில்
நாங்கள் மண்டியிடுகிறோம்.

தாழ்ந்து கிடந்த எங்கள் கரங்கள் மேலெழு
கின்றன.

இருகை கூப்பி வணங்குகிறோம்.

கூப்பிய கரங்களுக்குள் எந்த ஆயுதமும் மறைத்து
வைக்கப்படவில்லை என்று கூறுகிறோம்.

சலணமற்ற கண்களையும், சபலமற்ற
உள்ளத்தையும் எங்களுக்குக் கொடு.

கடந்த காலங்களில் நாங்கள் செய்த தவறுகளை
மன்னித்துவிடு.

குன்யத்தில் பிறந்த இதயம் வளரக்
காட்சிக்கு வருவது நியதி. ஆனால் எங்கள் இதயம்
வளரவில்லை.

அது வளர்ச்சிக்குப் பிறகும் குன்யமாகவே
இருந்தது.

கைக்கோவை நழூவிட்ட கருடன் கருந்தேளைப்
பிடிப்பதுபோல் ஆண்மீக உணர்ச்சியை மறந்துவிட்ட
நாங்கள் பாபத்தில் சிக்கினோம்.

அறிந்தோ, அறியாமலோ செய்த எங்கள்
குற்றங்களை ஆதி நாயகனே மன்னித்துவிடு.

நாங்கள் அழுதென்று எண்ணி, நஞ்சை
அருந்தினோம்.

மலரென்று எண்ணி முட்களைச் சூடினோம்.

எங்கள் கடிவாளம் ஆஸயின் கையிலிருந்ததால்
எங்கள் பயணத்தையும் ஆன்மா நடத்த முடியவில்லை.

ஆசை அழைத்த வழி சென்றோம்; தண்டனை கிடைத்த பிறகுதான் தவறுகளை உணர்ந்தோம்.

மலத்திலே கால் வைத்தபோது, அது மலமென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

கையினால் தொட்டுப் பார்த்தபோதும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

மூன்றாவது, மூக்கிலே வைத்தபோதுதான் முழுதும் புரிந்தது.

இவை ஒரு முட்டாள் செய்யும் காரியங்களே தவிர அக்கிரமக்காரன் செய்யும் காரியங்கள்லவ்.

நாங்கள் நடந்து சென்ற இருட்காட்டில் எங்கள் அறிவுச் சுடர் ஏரியவில்லை.

காற்றை மட்டுமே நம்பிப்போகும் பாய்மரப் படகு போல், ஆசையை மட்டுமே நம்பி எங்கள் வாழ்க்கைப் படகு போய்விட்டது.

நாங்கள் பிறர்மனை நயந்திருந்தால் அது எங்கள் பெண்ணாசையின் குற்றம்.

நாங்கள் பிறர் பொருள் விழைந்திருந்தால் அது எங்கள் பொன்னாசையின் குற்றம்.

நாங்கள் பிறர் நிலம் கவர்ந்திருந்தால் அது எங்கள் மண்ணாசையின் குற்றம்.

ஆசைகளை சிருஷ்டித்து, அந்த விளையாட்டில் எங்களைச் சிக்க வைத்து, வேடிக்கை பார்த்த எங்கள் பரம்பொருளே!

நிலைக்கும் என்று நாங்கள் எண்ணியவை யெல்லாம் நிலையாதனவென்று இப்போது அறிந்தோம்.

மரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த சருகுள்ள, பசுமை இலைகளைப் பார்த்து ஏங்குவதுபோல், பாவிகளாகிய நாங்கள் உத்தமமான ஞானிகளைப் பார்த்து, அப்படியே நாமும் வாழ்க் கூடாதா என்று ஏங்குகிறோம்.

அந்த வாழ்க்கையை, ஏ, ஹரிஹரனே எங்களுக்கு அருள்வாயாக!

சமைக்கப்பட்ட சேவல் கூவ முடியாதென்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.

முழுக்கத் தன்னை அழித்துக் கொண்டுவிட்ட மனிதன் உன்னை வேண்ட முடியாது என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும்.

நாங்கள் முழுக்க எங்களை அழித்துக் கொள்ள வில்லை.

பாதி வழியிலேயே எங்களுக்குக் கண் திறந்து விட்டது.

எங்கள் இறகுகள்தான் பறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாங்கள் கொல்லப்படவுமில்லை; சமைக்கப்படவு மில்லை.

இந்த நிலையில் ஏ, ஏகநாதா!

எங்கள் இறகுகள் மறுபடியும் வளர அலுமதி. கண்ணென்பது நல்லவற்றைக் காணுவதற்காகவும், செவி என்பது நன்மொழிகளைக் கேட்பதற்காகவும், நாசி என்பது நறுமணங்களை நுகர்வதற்காகவும், வாய் என்பது நல்ல சேதிகளைச் சொல்வதற்காகவும், கை என்பது உதவி பெறத் தகுதியுள்ளவர்களுக்கு உதவுவதற்காகவும், கால் என்பது நல்லோரை நோக்கி நடப்பதற்காகவும் என்பதை நாங்கள் அறியாமற் போனோம்.

இந்த அங்கங்களில் ஒன்று அறியாமல் பிழை செய் திருந்தால் ஏ, அனந்த மூர்த்தியே! அந்த அங்கங்களைத் தண்டிக்காமல் விட்டுவிடு.

'தீர்க்கப்படமுடியாத நோய்களெல்லாம் தெய்வத்தின் கட்டளை' என்ற இந்துக்களின் முதுரை எங்களுக்குப் புரிகிறது.

தீர்க்கமுடியாத நோய் எங்களுக்கு வராதவாறு, திருத் தாண்டவ மூர்த்தியே, எங்களுக்கு அருள் செய்!

மீன், பூச்சியைத் தின்பது பசியால். அந்த மீனை நாரை கொத்துவது பசியால்.

அந்த நாரையை மனிதன் கொல்வது பசியால். அந்த மனிதன் தவறுகள் செய்வதும் பசியால்.

எங்கள் தவறுகளுக்குப் பசி மட்டுமே காரணமாக இருந்தால், உடனடியாக மன்னித்துவிடு.

இந்த ஆசைக்கு அறியாமையே காரணம் என்றால் அந்த அறிவை நாங்கள் அடையாதவாறு தடுத்து நிதான் என்பதால், நாங்கள் நிம்மதியாக வாழ உடனே அனுமதித்துவிடு.

பலாப்பழத்தில் சண்மையைத் தேடி எடுக்க ஒரு குத்தி தேவைப்படுவதுபோல், வெளகிக் வாழ்க்கையில் நியாயத்தைக் கண்டுகொள்ளப் புத்தி தேவைப்படுகிறது.

அந்தப் புத்தி எங்களுக்கு இல்லாமற் போய் விட்டது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள, நாங்கள் வெட்கப் படவில்லை.

'ஒரு முட்டாள், தான் முட்டாள் என்பதைக் கண்டு கொள்ளும்போது, அறிவாளியாகி விடுகிறான்,' என்பது முன்னோர் வாக்கு.

நாங்கள் கண்டுகொண்டு விட்டோம்.

பரம்பொருளின் சந்திதானத்தில் எங்கள் பாபங்களைக் கழுவிலிட்டு, நிம்மதியை வாங்கிப்போக வந்திருக்கிறோம்.

இறைவா!

உன் சந்திதியில் கற்பூரம் ஏற்றப்படுகிறது!

உனக்குச் செய்யப்படும் நைவேத்தியத்தில் வாழைப் பழுமூம் தேங்காயும் வைக்கப்படுகின்றன.

இவை ஏன் என்பதை, இப்போதுதான் நாங்கள் அறிந்துகொண்டோம்.

கற்பூரம் தன்னை அழித்துக் கொள்கிறது.

அது எரிந்து முடிந்த பிற்பாடு ஒரு கரித்தாள்கூட மிஞ்சவதில்லை.

வாழை மட்டை, தண்டு, இலை, பூ காய், பழம் அனைத்தையும் தந்து உதவுகிறது.

தென்னைமரம் கிறறு, இளநீர், தேங்காய் அனைத்தையும் தந்து உதவுகிறது.

இவற்றில் எந்தப் பாகமும் வீணாவதில்லை.

மனிதனும் அப்படி உலகிற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற இந்துக்களின் ஆசையையே இது குறிக்கிறது.

நாங்களோ மற்றவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினோம்; நாங்கள் பயன்படவில்லை. எங்கள் கண்கள் திறந்துவிட்டன.

நாங்கள் இனி எந்தச் சேவையைச் செய்ய வேண்டுமென்று நீ களவில் வந்து கட்டளையிடுகிறாயோ, அந்தச் சேவையைச் செய்யக் காத்திருக்கிறோம்.

எங்கள் களவில் உண்ணை எதிர்பார்க்கிறோம்.

'வெளகிக் வாழ்க்கையாக எவருக்கும் வேதனை இல்லாமல் வேடிக்கையாக நடத்தவாம்' என்று முதலுதாரணம் காட்டிய ஸ்ரீகிருஷ்ணா!

'வெளகிக் வாழ்க்கையில் சில சட்டதிட்ட வரம்புகள் இருந்தால் காலங் கடந்தாவது வெற்றி வரும்' என்று நிருபித்த ஸ்ரீராமா!

'ஒழுக்கம் மிகுந்த பக்திக்கு உருவகம் கொடுத்த முருகா!

'இவை மூன்றிலும் எதை நீ தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டாலும் நானுனக்குத் துணை நிற்பேன் என்று உறுதி கூறும் சிவபெருமானே!

'அந்த நால்வர் வழியில் ஒன்றைப் பின்பற்றும் முன்பு, அந்த வழியில் தொல்லையில்லாமலிருக்க அனுமதி வழங்கும், விநாயகப் பெருமானே!

இந்துக்களின் பல தெய்வ வணக்கங்கள் எவ்வளவு அர்த்தமுள்ளவை என்பதை நாங்கள் கண்டு கொண்டு விட்டோம்.

எங்கள் பாவங்களை இங்கே சமர்ப்பிக்கிறோம். மன்னிப்பை எங்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பி வையுங்கள்.

